

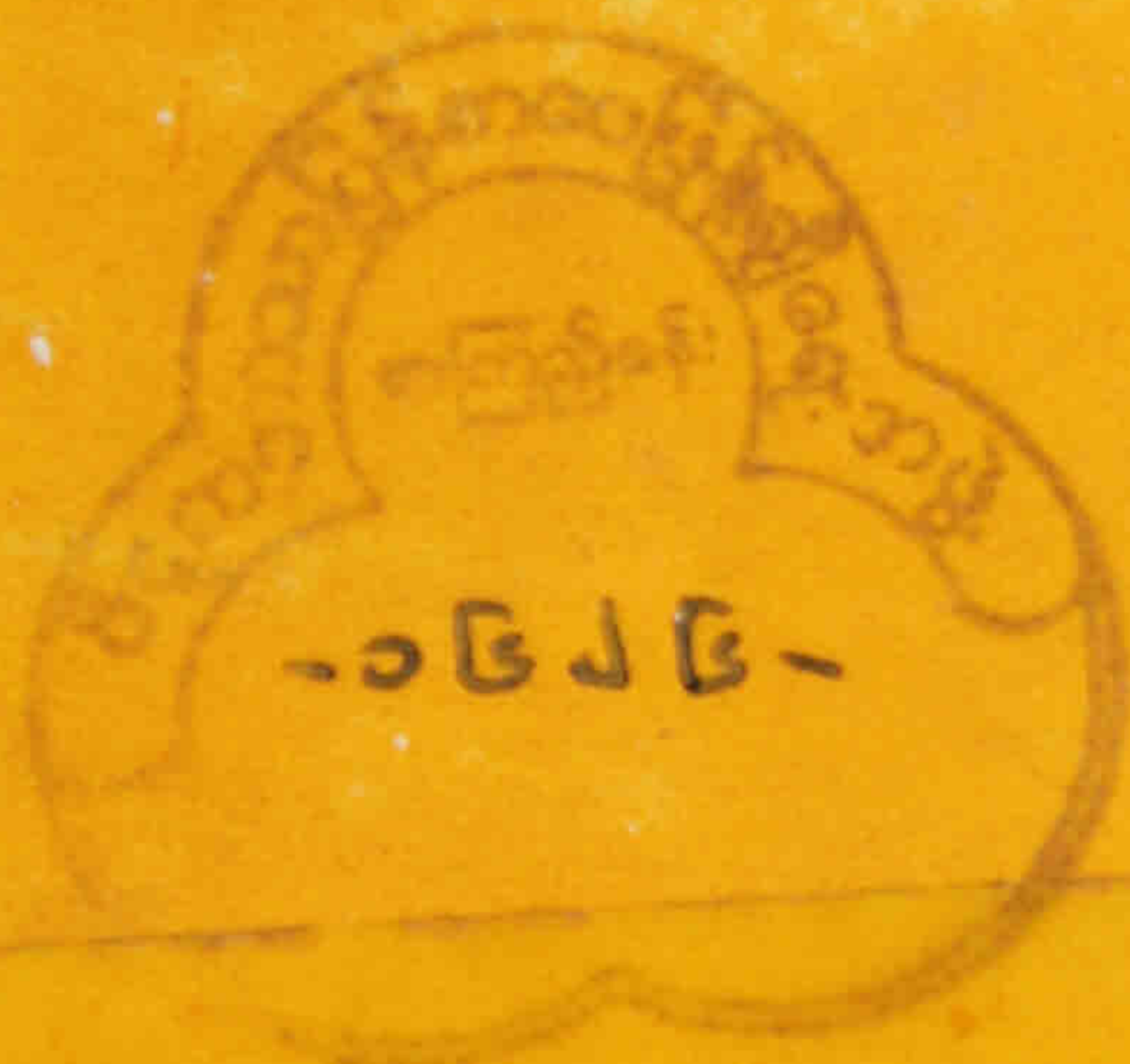
ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက အက္ခမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဓဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော

ကြီးအရပ်အရပ်

ဇာတိပြည်တိုက်
ပိဋကတသျှာပြန်စာပေ
ဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့

မွေဒါန

သာသနာ-၂၅၂၇။

ကောဇာ-၁၃၄၅။

ခရစ်-၁၉၈၃။

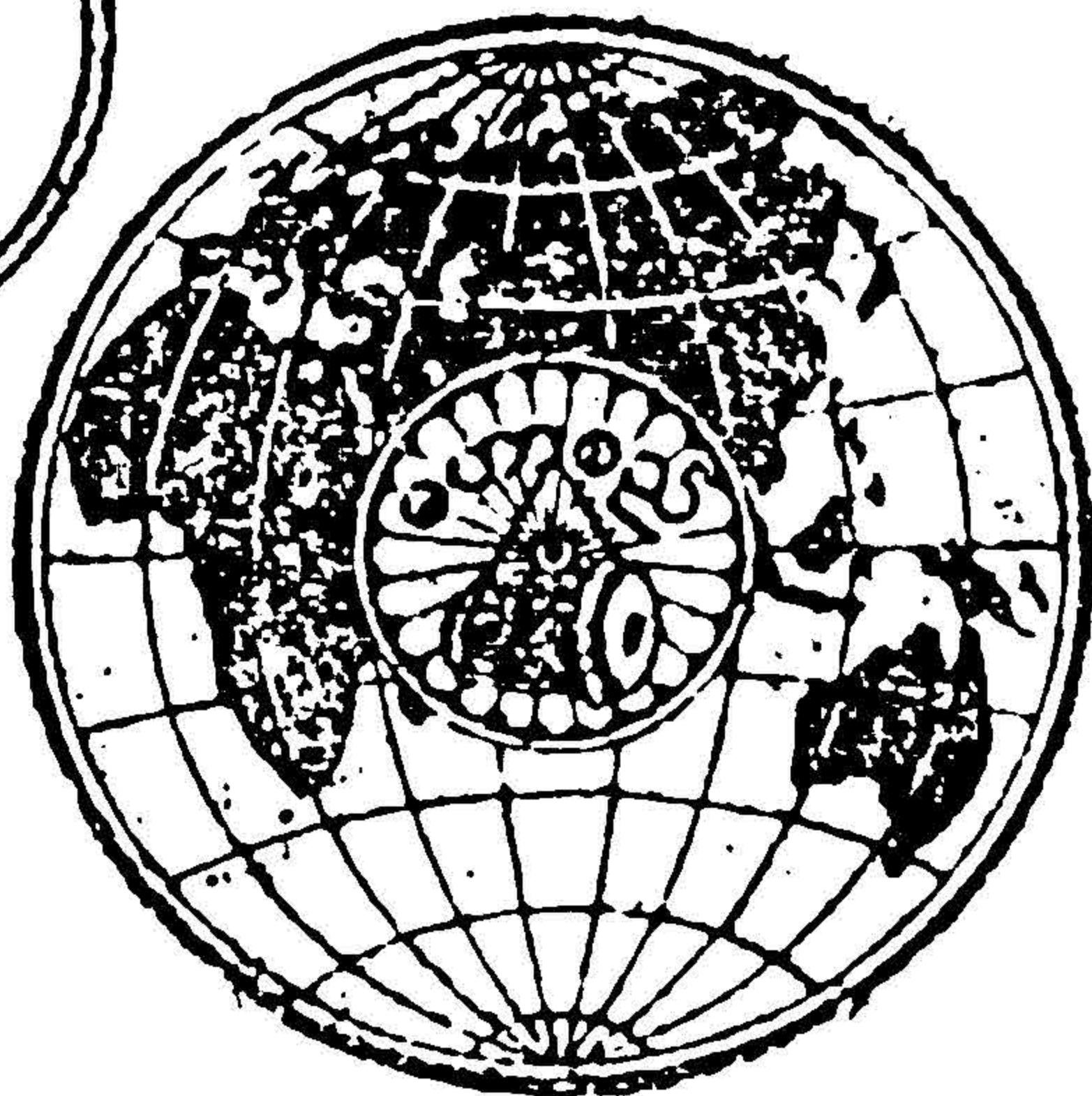
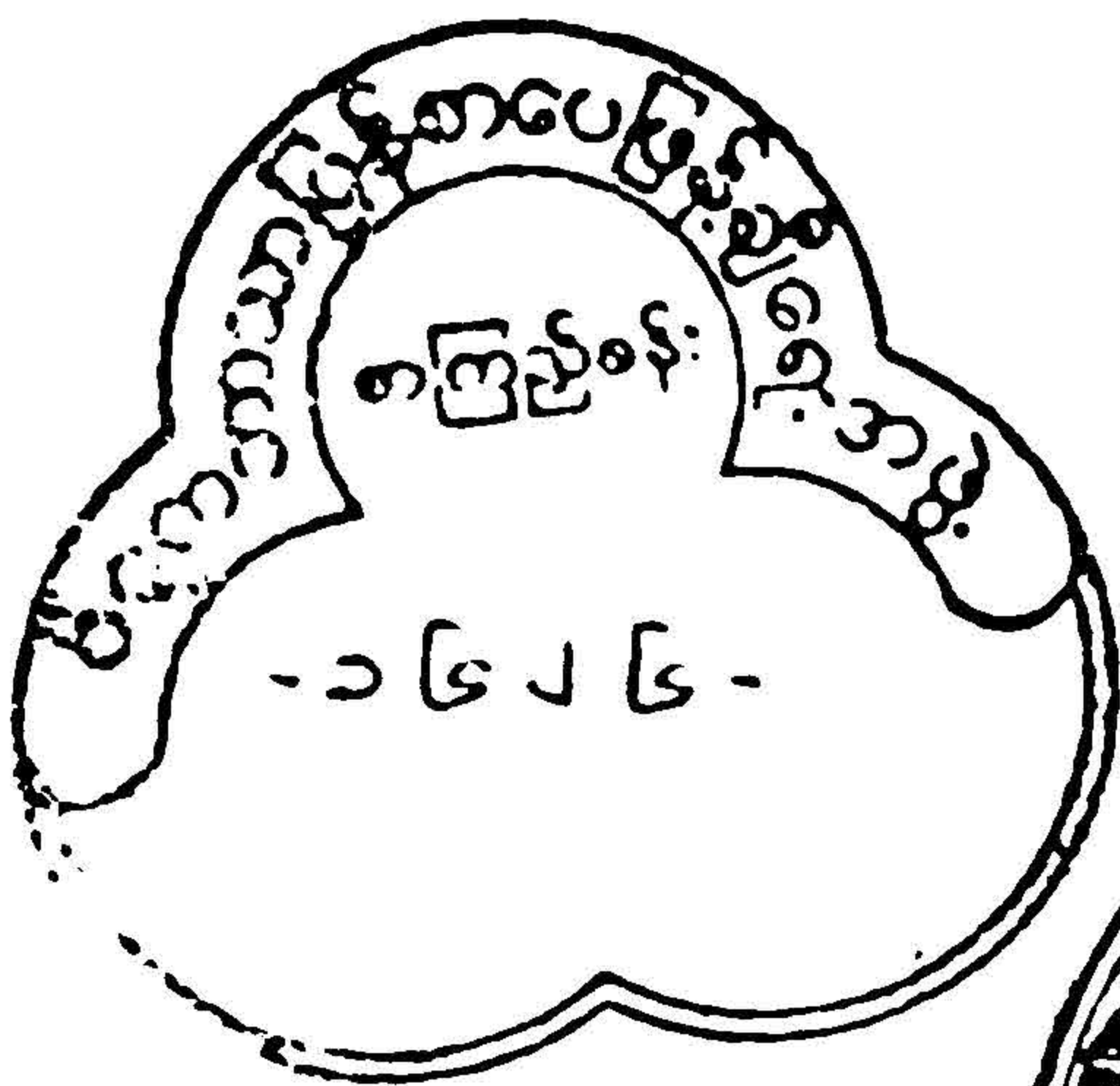
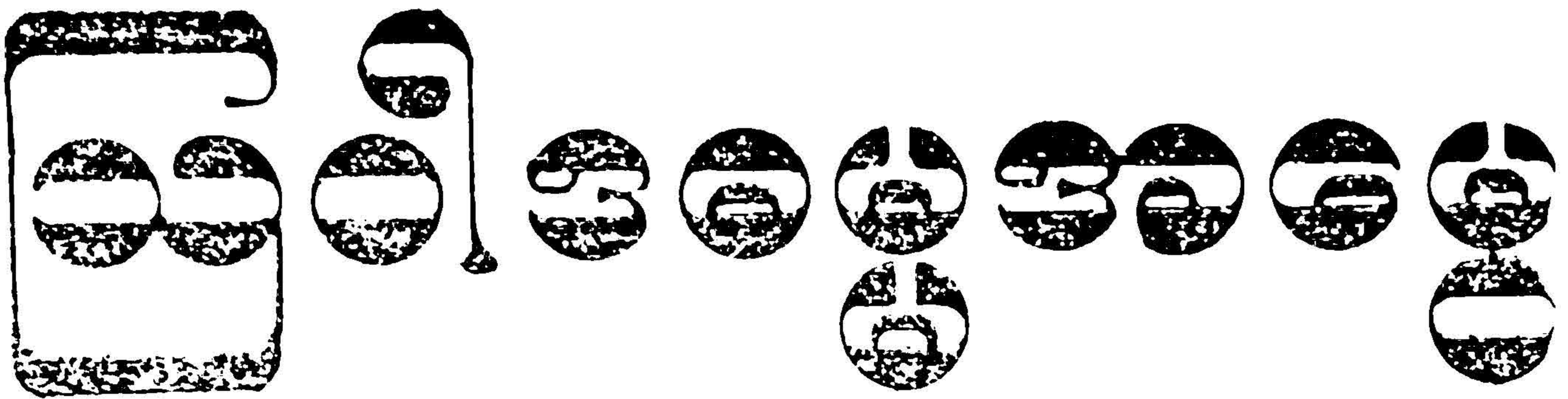
၁၉၆၆

သဠုသင်္ဂီတိပုစ္ဆက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဓဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော

သာသနာ-၂၅၂၇။

ကောသလ-၁၃၄၅။

ခရစ်-၁၉၀၃။

သာသနာရေးဆိုင်ရာစာမူ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် အမှတ် (၁၁၆၂)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၃၆၀)

ပထမအကြိမ်

—

အုပ်စု-၃၈၀၀

—

၁၉၀၃-ခုနှစ်

—

ဒီဇင်ဘာလ

—

အဖုံး-အောင်သာ

—

စာအုပ်ချုပ်-အေးမိသားစု

—

မွေဒါန

ဒေါက်တာဦးဘကလေး (ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ်-၁၀၂) ၁၆-သာသနာ့
ဝေသာလမ်း၊ သာသနာ့ရိပ်သာ ရန်ကုန်မြို့ကထုတ်ဝေ၍၊ ဦးတင်မောင် (၀၂၅၆-မြို့)
ရိပ်ပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၀၊ အေးဘိဝေဇယန္တာလမ်း၊ (၀)ရပ်ကွက်၊
စတင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်သည်။ (ဖုန်း-၅၅၉၁၅)

ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုတ္တက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ကတိကဝတ်ရှေးရှုတောင့်တမှု	... ၀
၂။	နိဒါန်း	... ၂
	ပထမပိုင်း	
၃။	နံနက်ဘုရားဝတ်တက်အပြီးပေးသော ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၂
၄။	သီတင်းကျွတ်ပူဇော်ပွဲ၌ဟောကြားသော ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၈
၅။	သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၁၄
၆။	ပူဇော်ရာကာလဩဝါဒကထာ	... ၁၉
၇။	သံဃာ့ဥပုသ်, ပဝါရဏာ, ကထိန်နှင့်စပ်သည့် ဩဝါဒကထာ	... ၂၄
၈။	ကထိန်ခင်းမည့်နေ့ ကထိန်ခြင်းရာဩဝါဒကထာ	... ၃၅
၉။	၁၃၄၃-ခု နတ်တော်လပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၄၀
၁၀။	၁၃၄၃-ခု နတ်တော်လကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၄၄
၁၁။	၁၃၄၄-ခု တန်ခူးလကွယ်နေ့ဟောကြားသော ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၅၂
၁၂။	၁၃၄၄-ခု ကဆုန်လကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၅၅
၁၃။	၁၃၄၄-ခု ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၆၀

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၄။	၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၆၃
၁၅။	၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၆၆
၁၆။	၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၆၇
ဒုတိယပိုင်း		
၁၇။	၁၃၄၂-ခု၊ တော်သလင်းလကွယ်နေ့ သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာဩဝါဒကထာ	 ၇၃
၁၈။	၁၃၄၂-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာဩဝါဒကထာ	 ၈၁
၁၉။	၁၃၄၂-ခု၊ ပြဿိလပြည့်ဥပုသ်နေ့ဩဝါဒကထာ	 ၉၅
၂၀။	၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၁၁၂
၂၁။	၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လထုတ် ၈-ရက်နေ့ အထူးဟောကြားသည့်ဩဝါဒကထာဒေသနာတော်	 ၁၁၉
၂၂။	၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လကွယ်ဥပုသ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၁၂၈
၂၃။	၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၁၃၆
၂၄။	၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	... ၁၄၁
၂၅။	၁၃၄၃-ခု၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၁၄၉
၂၆။	၁၃၄၃-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ	 ၁၆၅

ကတိကဝတ် ရှေးရှုတောင့်တမှု

သြဝါဒဓမ္မအမ္မေ?

ဤစာစောင်၏ နိဒါန်းစကားအရများဖြင့်ပင် ဤစာစောင်နှင့်စပ်သည့် သိစေလိုချက်ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ သို့သော် ဤစာစောင် အတွက် အမှာစကားရေးသားရန်အရေးတကြီး တိုက်တွန်း ပန်ကြားသဖြင့် မလွဲမကင်းသာ အမှာစကား ရေးသားရတော့မည်။ ရေးသားရန်သင့်လျော်သောအချက်အလက်ကို ရှာဖွေလေ့လာကြည့်ရာ ဤစာစောင် မျက်နှာပိုးတွင် “ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပေးအပ်တော်မူခဲ့သော သြဝါဒဓမ္မအမ္မေ” ဟူသော ခေါင်းစဉ်တပ် ဝေါဟာရစကားစု၌ စိတ်ရောက်သွားပါသည်။ ယင်းစကားစုကိုပင် ခွဲစိတ်၍ သင့်လျော် လိုအပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကာ ပုဒ်အချင်းချင်းပေါင်းစပ်၊ အဓိပ္ပာယ်ချင်းပေါင်းစပ်လျက် တိုရှင်း လိုရှင်း အနှစ်သာရကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကတိကဝတ် ရှေးရှု တောင့်တမှုပြုယင်း ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

သြဝါဒဓမ္မအမ္မေဟူသည် ဘာပါနည်းဟု လေ့လာစိစစ်ပါမူ လွယ်လွယ် သိရှိနားလည်နိုင်ပါသည်။ “သြဝါဒဓမ္မအမ္မေ” ဟူရာ၌ အသီးသီးသော စကားလုံးတို့ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ၎င်းတို့၏ ငုတ်နေသော လိုချင်းအနက် အဓိပ္ပာယ် တို့ကို ပုဒ်အလိုက် သင့်လျော်သလို ဖော်ထုတ်လိုက်သော် အောက်ပါအတိုင်း သုံးပုဒ်ကဲ့၍ ကိုယ်စီအနက်များလည်း စိကာစဉ်ကာ ရှင်းရှင်းပေါ်ထွက်လာနိုင်ပါသည်။

၁။ သြဝါဒ = တပည့်များ၏ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ထား ၃ ပါးလုံး ထိန်းချုပ်နည်း၊ ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကင်းစင်စေးလျက် ယဉ်ကျေးစေရန် သတိပေးမိန့်ကြားသွန်သင်ချက်ကိုပင် သြဝါဒဟုဆိုသည်။

၂။ ဓမ္မ=မိမိတည်း ဟူသော တရားကို ဆောင်သူများကို အပါယ်လေးပါးတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဝဋ်ဆင်းရဲတို့၌လည်းကောင်း မကျအောင် ဆောင်တတ်သောကြောင့် ဓမ္မမည်သည်။ မဂ် ၄-ပါး ဖိုလ် ၄-ပါး နိဗ္ဗာန် အားဖြင့် ဓမ္မ ၉-ပါး၊ တနည်း-သုံးပုံပိဋကတ် ပရိယတ်နှင့်တကွ ဓမ္မ ၁၀-ပါးကိုရပါသည်။

ရှင်းလင်းဦးအံ့-ဗုဒ္ဓစာပေပရိယတ်တရားတော်၌လာသည့်အတိုင်း (ဂုဏ်နှင့်လာဘ်၊ နာမည်ကြီးမှုကို မမျှော်ပဲ) ကျင့်သူကို လည်းကောင်း၊ မဂ်၊ ဖိုလ် ရသူ နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုနေသူကို လည်းကောင်း၊ “မိမိတည်းဟူသော တရားကို ဆောင်သူ” ဟု ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤ၌ “ဆောင်ခြင်း” ဟူသည် ကျင့်ခြင်း၊ ရခြင်း၊ အာရုံပြုနေခြင်းတည်း” ဟု မှတ်ပါ။ တရားတော်သည် မိမိကို ဆောင်သူကို အပါယ်မကျအောင်၊ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ မကြာရအောင် ပြန်၍ ဆောင်၏” ဟူရာ၌ “ဆောင်၏” အရ ဆောင်ခြင်းကား အပါယ်၌ ဖြစ်စေမည့် ဒိဋ္ဌိ (= မြင်မှားမှု)၊ ဝိစိကိစ္ဆာ (= ယုံမှားမှု) စသောကိလေသာ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ ကြာရှည်စွာ ဖြစ်စေမည့် ရန်ရင်းသောမရန်ရင်းသော ကာမရာဂ၊ ရူပရာဂ၊ အရူပရာဂဟူသော ကိလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကို “ဆောင်ခြင်း” ဟု ခေါ်သည်။ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးလိုက်သောအခါ အပါယ်မကျ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၌ ကြာရှည်စွာ မနေရတော့သဖြင့် အပါယ်မကျအောင် ဝဋ်ဒုက္ခ၌ မကြာအောင် ဆောင်ရွက်ထားရာရောက်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ယင်းဓမ္မ၏ ဆောင်ရွက်ခြင်းအနက်ကို မဂ်နှင့် နိဗ္ဗာန်အတွက်သာ မူချရနိုင်၏။ ဘာကြောင့်နည်း? မဂ်က ကိလေသာကိုပယ်သတ်ခြင်း၊ နိဗ္ဗာန်က မဂ်၏အာရုံကိုခံရ၍ ထိုပယ်သတ်ခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းကြောင့်တည်း။

ဖိုလ်သည် မဂ်ပယ်သတ်အပ်ပြီးသောကိလေသာတို့ကိုထပ်၍ ငြိမ်းစေခြင်း (= ပဋိပဿဒ္ဓိသတ္တိ) အားဖြင့် (တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီးတောက်ကြီး သင့်လျော်သောနည်းဖြင့် ငြိမ်းပြီးရာ မီးရှိန်သေအောင်

ရေဖြင့် ထပ်၍ ဖြန်းသတ်လိုက်သလို) မဂ်နှင့် လျော်စွာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အကြောင်းမဂ်၏ ကိလေသာပယ်သတ်စွမ်းသတ္တိကို အကျိုးဖိုလ်၌တင်စား၍ ကာရဏူပစာ (=ပရိယာယ်) အားဖြင့် ဖိုလ်ကလည်း ဆောင်ရာရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုလ်လည်း ပရိယာယဓမ္မမည်၏။ ပရိယတ်တရားတော်ကား နိဿရဏတ္ထ (=သံသရာဝဋ်, ဘဝညွတ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်း အကျိုးရှိသော သင်ယူခြင်းမျိုးဖြင့် သင်ယူသူတို့မှာ စာသင်ယင်း သီလအကြောင်းအရာကို တွေ့လျှင် သီလကိုဖြည့်ကျင့်လိုက်မည်၊ သမာဓိအခန်း စသည်ရောက်လျှင် လည်း သမာဓိဖြစ်စေမည်၊ ဝိပဿနာအားထုတ်မည်၊ မဂ်ကိုဖြစ်စေမည်၊ ဖိုလ်ကိုမျက်မှောက်ပြုမည်”ဟု ရည်ရွယ်၍ သင်သူများအဖို့) မဂ်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးမဂ်၏ ဆောင်နိုင်စွမ်း သတ္တိကို အကြောင်းပရိယတ်၌ တင်စားသော ဖလူပစာ (ပရိယာယ်) အားဖြင့် အပါယ်စသည်၌ မကျအောင်ဆောင်ရာရောက်သည်။ ဤစာစောင်၌ဓမ္မအမ္မေ ဟူရာဝယ် ဓမ္မအရ ပရိယတ္တိဓမ္မကို ရည်ရွယ်ဟန် တူပါသည်။ သို့မဟုတ် ယင်းကို အကြောင်းပြု၍ ရအပ်သော ဓမ္မအမ္မေမှန်သမျှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၃။ အမ္မေ=အမ္မေဟူသည် ဘိုးဘွား မိဘ ဆွေမျိုးတို့ထံမှ ရအပ်သော အမ္မေဥစ္စာ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိရာ ဤ၌ ဘုရားရှင်အထံမှ ရအပ်သော အမ္မေဥစ္စာပင်တည်း။ ယင်းဘုရားရှင် အမ္မေတော်သည်—

(၁) တရားဓမ္မအမ္မေ (၂) ပစ္စည်းအာမိသအမ္မေဟု ၂-မျိုး ရှိ၏။ ထိုတွင် တပါးပါး၌ (၁) တိုက်ရိုက် (နိပ္ပရိယာယ) အမ္မေ၊ (၂) အကြောင်းအမြက်မျှ သွယ်ခိုက်(ပရိယာယ) အမ္မေဟု ၂-မျိုးစီ ကွဲပြားခြင်းကြောင့် (က) နိပ္ပရိယာယဓမ္မအမ္မေ (ခ) ပရိယာယဓမ္မ အမ္မေ (ဂ) နိပ္ပရိယာယအာမိသအမ္မေ (သ) ပရိယာယအာမိသ အမ္မေဟူ၍ ၄-ပါးရှိပြန်ရာ ထိုတွင် (က) မဂ် ၄-ပါး, ဖိုလ် ၄-ပါး, နိဗ္ဗာန်အားဖြင့် ၉-ပါးသော လောကုတ္တရာတရားသည် နိပ္ပရိယာယ

ဓမ္မအမ္မေမည်၏။ (ခ) ဝဋ်ဒုက္ခကင်းရာနိဗ္ဗာန်ကိုမျှော်လင့်တောင့်တ၍ ပြုအပ်သော ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာစသည် အစဉ်သဖြင့် နိပ္ပရိယာယဓမ္မအမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိစေသောကြောင့် ပရိယာယဓမ္မ အမ္မေမည်၏။ (ဂ) ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး ၄ ပါးသော ပစ္စည်းသည် နိပ္ပရိယာယအာမိသအမ္မေမည်၏။ (ဃ) သံသရာဝဋ်၊ ဘဝစည်းစိမ်ကို မျှော်လင့်တောင့်တ၍ ပြုအပ်သော ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာစသည် အစဉ်သဖြင့် လူ့နတ်စည်းစိမ်ကိုသာ ရစေ နိုင်သောကြောင့် ပရိယာယအာမိသအမ္မေမည်၏။ ဤ၌ “အမ္မေ” အရာ ဓမ္မအမ္မေသာ အချုပ်အခြာပဓာနဖြစ်သည်။

ဤစကားစဉ်အရ တို့ရှင်းလိုရင်းအနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြည့်စုံသော ၃-ပုဒ် လုံးကို “ဩဝါဒဓမ္မအမ္မေ” ဟု ၁-ပုဒ်တည်းဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါ အောက်ပါအတိုင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အစုံ ထွက်လာပါသည်။

ဩဝါဒဓမ္မအမ္မေ = တပည့်များ၏ ကိုယ်-နှုတ်-စိတ်ထား ၃-ပါး လုံး ထိန်းချုပ်နည်း၊ အပြစ်ကင်းရေး၊ သန့်ရှင်း ယဉ်ကျေးရေး၊ သတိပေး မိန့်ကြား သွန်သင်ချက်ဖြစ်၍ ပရိယာယ၊ နိပ္ပရိယာယ ဓမ္မအမ္မေအနှစ် ၂-မျိုးကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပရိယတ္တိ ဓမ္မကိုပင် အမ္မေဟုဆိုသင့်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင် အဦး အစ ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ယင်းဓမ္မအမ္မေကို ဆက်ခံတော် မူသော အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စံလွန် တော်မမူမီကာလက အမ္မေစားအမ္မေခံ ဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်နေ၊ ဖြစ်လတံ့ သော တပည့်သားအပေါင်းအား သနားစောင့်ရှောက်ချီးမြှောက် သည့်အနေဖြင့် ဆင့်ပွားပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းအမ္မေအနှစ်ကို ဆက်ခံလျက်ရှိသော မဟာစည်ဩဝါဒခံယူနေသည့် အမ္မေခံ တပည့် သားအပေါင်းသည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အမ္မေဆိုင်အနေဖြင့် ပေါင်း

စည်းညီညာစွာ အမေ့ခံထိုက်သူများပီပီ ဓမ္မအမေ့အနှစ်ရသာမှုန်ကို ကိုယ်တိုင်အမျှ ခံစားနိုင်၍ အနာဂတ် တပည့်သားများအတွက် လည်း မိမိကိုယ်ကို တာဝန်သိ၊ တာဝန်ရှိသော အမေ့ထိန်းတစုဟု ယုံကြည်ယူဆကာ ယခု၊ နောင်ခါ သာသနာတော်၌ အကြောင်း အားလျော်စွာ အမေ့ပြတ်၊ သို့မဟုတ် အမေ့ဖြတ်ဖြစ်လာနိုင်သည့် အရေးကို မျှော်တွေး ဆင်ခြင်တော်မူလျက် အထူး သတိတရား လက်ကိုင်ထားကာ ပရိယတ်မကင်းသောမှုန်မြှတ်လှသည့် ဓမ္မအမေ့ အနှစ် ပဋိပတ်လုပ်ငန်းကြီးကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒ တော်အံတိုင်း စည်းကမ်းနှင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားကြ ပါစို့ဟူသော ကတိကဝတ်ထား အသိတစာတ် မြတ်လှစွာသော ဓမ္မအမေ့အနှစ်ကို အပိုင်ရရှိရန် ကြိုးပမ်းနိုင်ကြပါစေသော်။

အရှင်ပဏ္ဍိတာဘိဝံသ
သြဝါဒါစရိယ
မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ
ရန်ကုန်မြို့။

ဒီဂါနိး

သင်္ခါရဓမ္မ

ပေးသနားတော်မူခဲ့သောဤ (ဓမ္မအဓမ္မ) တရားတော်စာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာရာ အခါ၌မူ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သင်္ခါရဓမ္မ တို့၏ ဖိနှိပ်မှုကြောင့်သက်တော်ထင်ရှားမရှိတော့ပေ။ ၁၃၄၄-ခု ဒုတိယဝါဆို လပြည့်ကျော် (၁၀)ရက် (၁၄-၈-၈၂) နေ့ မှန်းလွဲ (၁-နာရီ၂၆-မိနစ်) အချိန်က တဘဝဇာတ်သိမ်းချုပ်ငြိမ်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ (၆)လခန့်ပင် ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှ အားလုံးလိုလိုပင် သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ သဘော နှင့်တည်ငြိမ်မှုမရှိသည်တို့ကို အများအားဖြင့် သိရှိလာခဲ့ကြပါသည်။ သို့နှင့် လည်း တကယ်ရင်ဆိုင်တွေ့လာကြရသည့်အခါ၌မူ သိလျက်နှင့် သတိလက်လွှတ် မသိသလို ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ တုန်လှုပ်ကြသည်၊ စိုးရိမ်ကြသည်၊ ငိုကြွေးကြသည်။

ပဋ္ဌာစာရီသည် သူ့ အိမ်သူ၊ အိမ်သားတွေကို သင်္ခါရဓမ္မက ဖိနှိပ်ခဲ့ရာအခါ၌ ဆောက်တည်ရာမရ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးငိုကြွေးရုံတွင် မပြီးသေးပဲ မြေ၌လူး၍ ရူးသည် အထိ တုန်လှုပ်ခဲ့ရရှာသည်။ သောတာပန်-အရိယာဖြစ်သော အနာထပိဏ်သဌေး ကြီးသည် သူ့ သမီးလေး သုမနဒေဝီ ကွယ်လွန်ရာ၌ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ရှာပဲ မြတ်စွာဘုရားမျက်မှောက်တော်အထိ ရှိုက်ကြီးတင် ပြင်းစွာငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူရာအခါ၌ မခံမရပ်နိုင် မျက်ရေဖြိုင်ဖြိုင်ကျရုံမျှမက နှုတ်တော်မှ တတုတ်တုတ်မြည်တုန်အလွန်ပင်ငိုကြွေး တော်မူခဲ့ရသည်။ သောတာပန်အရိယာအထိ ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သော ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် စောစောကပင်ကြိုတင်၍ သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ အနိစ္စသဘောကို သိပြီးဖြစ်ကြပါလျက် တကယ်ရင်ဆိုင် တွေ့ကြရသည့်အခါ၌ မသိသလိုငိုယိုတုန် လှုပ်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

နှလုံးသွင်းမှု မပြုနိုင်ခဲ့

ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန်အရေးကြုံလာရာအခါ၌ လက်နက်ကိုမစွဲမကိုင်မိသကဲ့သို့ နှလုံးသွင်းမှု မပြုနိုင်တော့ပဲ သတိလက်နက်ကို မစွဲမကိုင်မိ၊ ကိုင်မိပါသည်ဆို လျှင်လည်း ကိုင်မိသော ထိုသတိလက်နက်မှာရန်သူကိုနိုင်ခြေမရှိပဲအားပျော့သည် ဟူ၍သာ ဆိုစရာရှိပေသည်။ အနာဂါမ်အရိယာအထိ မရောက်သေး၍ ဒေါသ ကိလေသာကို မပယ်နိုင်သေးသူဟူသမျှ သောက၊ ပရိဒေဝသဘောတို့နှင့် မကင်း နိုင်သေး၊ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်ဖွယ်နှင့်တွေ့ကြုံသည့် အခါ စိုးရိမ်ကြပေမည်၊ ငိုကြွေး ဖွယ်နှင့်တွေ့သည့်အခါ ငိုကြွေးပေမည်သာ ဖြစ်ပေမည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ကြီးတပါး တောင်ကြီးပြိုင်သလို ပြိုင်သွားရာအခါ၌လည်း ထောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိလျှင် ဘယ်လိုနေကြရပါမည်နည်း၊ ထုထည်ကြီးမားလှသော တပည့်တပန်းတွေ ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင် ရှိမှရှိကြပါမည် လား၊ ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ဖြစ်သူတို့ကဖြစ်ကြသည်။ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ ကျေး ဇူးများသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ကျေးဇူးများသော ဤလိုဆရာတော် ဘုရားတပါး သာသနာတော်တွင် ရခဲ့လှသည်ကို အောက်မေ့၍ ယူကြုံးမရ တသသဖြစ်သူတို့ကလည်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ဆင်ခြင်မိသမျှ အဝဝသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ဆင်ခြင်လျက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြပဲ ရှိုက်ကြီးတင် ဖြစ်သူတို့လည်း ဖြစ်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

တည်ငြိမ်တော်မူလှသည်

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်တပည့်တပန်း ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊ -ပြည်သူပြည်သားတို့ စိုးရိမ် သောက ဗျာပါရတို့ဖြင့် မည်မျှပင်တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ရုပ်ရက်ခပ်နေကြသော် လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာကား ကျနစွာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံ စီမံအပ်သော ခုတင်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ကြောင့်ကြမရှိ ကိန်းစက် နေတိသည့်အလား တည်ငြိမ်တော်မူလှသည်။

နောက်ဆုံး ပူဇော်ခြင်းဖြင့် တပည့်တပန်း ရဟန်းတော်တို့က လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ပြုအပ်သော ပူဇော်သမှု အရိုအသေပြုနေသည်တို့ကိုလည်း လုံးလုံးမျှ

မရှု တိတ်တိတ်ငြိမ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိနေပါသည်။ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ အဝဝ တို့ကို တာဝန်ကျေစွာ တမောတပန်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူပြီးရာ အခါ၌ စိတ်နှလုံး ဒုံးဒုံးချကာ အနားယူလျက် တရားတမော ကိန်းစက်တော်မူနေ သကဲ့သို့လည်း ရှိပါပေသည်။

သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တည်ငြိမ်မှုဂုဏ်ကို ထုတ်ဆိုနိုင်လောက်အောင် သန္တိန္ဒြိယဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံလှပါသည်ဟု ချီးကျူးသမှု ပြုခဲ့ကြပါသည်။ ယခုသော်ကား ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နောက်ဆုံးတည်ငြိမ်မှုဖြင့် တည်ငြိမ်လျက် ရှိတော်မူရာ ဤနောက်ဆုံးတည်ငြိမ်မှု မှာကား လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိသော တည်ငြိမ်မှုပါသည်။ လွန်လွန်းသော ဤတည်ငြိမ်မှုမျိုးကို မည်သူမျှ လိုလားအပ်သည်မဟုတ်ပါ။

ပေးတော်မူခဲ့သည့်အမေ့

ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ့ပြည်သား၊ ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာသားတို့၏ ကိုးကွယ်အား ထား လေးစားရာဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာကား တဘဝဇာတ် သိမ်း၍ ငြိမ်းတော်မူသွားပြီဖြစ်ရာ သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် “ခြေရာသာပျောက်၊ လက်ရာမပျောက်” ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သော်လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လက်ရာဖြစ်သော အမေ့ပစ္စည်းမှာကား မပျောက်မပျက်ပဲ ဘုန်းကြီးတို့အတွက် ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျန်ရစ်သော ထိုအမေ့ပစ္စည်းမှာမူ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ထိုက်တန်လှသော အမေ့ပစ္စည်းတို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံရာအခါ၌ ငါဘုရား ဟောကြားအပ်သောဓမ္မက္ခန္ဓာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သည် ငါဘုရား ကဲ့သို့ သင်တို့ဆရာ ဖြစ်ရစ်လတံ့”ဟု

ရှင်အာနန္ဒာအား မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ မှန်လှပါ သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူလျှင်လည်း ဓမ္မက္ခန္ဓာရှစ်သောင်းလေးထောင်၌ အကြုံးဝင်သော ဤ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းတရားတို့ကိုသာ ဟောကြားတော် မူပါလိမ့်မည်။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား မရှိသည့် နောက်တွင်လည်း

ဤသုတ်, အဘိဓမ္မာ, ဝိနည်းတရားတော်တို့သည် ဘုရားဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ပင် တည်တံ့သင့်သလောက် ကာလပတ်လုံး တည်တံ့ရစ်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားထင်ရှားရှိသည်ဖြစ်စေ, မရှိသည်ဖြစ်စေ ဤတရားတော်တို့သည်သာ လူ့နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာဖြစ်ရစ်ပါမည်။

ဤနည်းအတူပင် ကျေးဇူးတော်ရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိသည့် နောက်၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြား ဆုံးမထားသော အဆုံးအမ ဩဝါဒတရားတို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှိတုန်းကကဲ့သို့ပင် တည်ရှိရစ်ခဲ့ပါ သည်။ ဤတရားတို့သည်ဘုန်းကြီးတို့ကိုးကွယ်အားထားရာ ဆရာဖြစ်ရစ်ပါသည်။

ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းဂန်တွေ

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းဂန်တို့မှာ ခြောက်ဆယ့် ခုနစ် (၆၇) ကျမ်းရှိကြောင်း ရေတွက် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤသည်တို့မှာ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ရှိပြီး ကျမ်းဂန်အရေအတွက်သာ ဖြစ် ပါလိမ့်မည်။ ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ်သို့ မရောက်သေးပဲ စာမူအဖြစ်ဖြင့် ကျန်ရစ် သော ကျမ်းဂန်တို့လည်း ရှိပါသေးသည်။ ကျန်သေးသော ထိုစာမူတို့ကို လည်း သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတို့က ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ် ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တွက်ပေါ်လာလတ္တံ့ ကျမ်းစာများပါဆို လျှင် ယခုရေတွက်ဖော်ပြထားသော အရေအတွက်ထက် ပိုလာမည်မှာ ဘေး ချာပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဟောတရားမျိုး မဟုတ်ပဲ ကျမ်းဂန်ပြုစုနည်း အတိုင်း ရေးသားပြုစုခဲ့သော “ဝိပဿနာ ရှုနည်းကျမ်း, ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဘာသာပြန်, ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာနိဿယ” စသည်တို့ကဲ့သို့သော ကျမ်းဂန်မျိုးလည်း ပါရှိ ပါသည်။ ဟောတရားအဖြစ်မှ ကက်ဆက်ကြိုးခွေဖြင့် ကူးယူပြီးနောက် ကျမ်း စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်နေသည့် ကျမ်းစာမျိုးလည်း ပါရှိပါသည်။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ပြုစုခဲ့သော ဤကျမ်းဂန်တို့မှာ အဘက်ဘက်တွင် ပြည့်စုံလှ ပါသည်။ သုတ္တန်ဘက်တွင် မဟာသတိပဋ္ဌာန - စသည်, အဘိဓမ္မာဘက်တွင် အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကြီး စသည် (ဤကျမ်းကြီးမှာ စာအုပ်အဖြစ်သို့

မရောက်သေးပဲ ရောက်လုနီးနီး တည်းဖြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေ
လေပြီ) ဝိနည်းဖက်တွင် ဝိနယဝိနိစ္ဆယသင်္ဂဟ၊ ဤသို့ပင် သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊
ဝိနည်း - ဟူသော ပိဋကတ်သုံးသွယ်တွင် မည်သည့်နေရာမှ လိုနေသည်ဟူ၍
မရှိလှပဲ အဖက်ဖက်တွင် ပြည့်စုံလှပါသည်။

သာသနာပြုရာတွင် ပဋိပတ္တိသာသနာတော်ကိုသာ အများအားဖြင့် အား
ပေးသမှု ပြုတော်မူခဲ့သော ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြစ်တော်မူသည့်အလျောက်
ပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဂန်တိုင်းလိုလိုမှာလည်း ဝိပဿနာ ပဋိပတ်တက်သို့သာ ငဲ့
စောင်းရှေးရှု ပြုစုတော်မူခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဂန်
တိုင်းမှာ ဝိပဿနာ ပဋိပတ်နှင့် ကင်းသောကျမ်းဂန်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်
တည်း။

ဤသည်တို့မှာ ဝိပဿနာယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ပေးတော်မူခဲ့သော
အမွေပစ္စည်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်
အထိ သုံးစွဲနိုင်သော ထိုအဖိုးတန် အမွေပစ္စည်းကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ
မှ ရယူလိုက်ကြရသည်မှာ ဘုန်းကြီးတို့တော့ မည်မျှကံကောင်းကြသနည်း၊
တဘဝတွင် တခါလောက်သာ အခွင့်ကြုံသဖြင့် တိုက်ဆုံကြရသော ကံ
ကောင်းခြင်းမျိုးပါပေ။

အမွေ ၂-မျိုး

ဓမ္မဒါယာဒသုတ်တော်တွင် မြတ်စွာဘုရားက အမွေ ၂-မျိုးကို ခွဲခြား၍
ဟောကြားတော်မူထားပါသည်။ ထို ၂-မျိုးမှာ အာမိသအမွေ၊ ဓမ္မအမွေ
များဖြစ်ပါသည်။ ထို ၂-မျိုးအနက် အာမိသအမွေဟူသည် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊
ကျောင်း၊ ဆေး ပစ္စည်း ၄ ပါးဖြစ်လေသည်။ ထိုအာမိသအမွေကို မြတ်စွာ
ဘုရားက သူ့တပည့် သာဝကတို့အား မခံယူကြဖို့နှင့် ဓမ္မအမွေကိုသာ ခံယူ
ကြဖို့ တိုက်တွန်းတော်မူခဲ့သည်။ ဓမ္မအမွေဟူသည် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အား
ထုတ်ရမည့် ဝိပဿနာ ပဋိပတ်ကဲ့သို့သော အမွေဖြစ်လေသည်။ မြတ်စွာ
ဘုရား၏ အလိုတော်အတိုင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမွေခံတို့သည် ဓမ္မ
အမွေကို ခံယူကြဖို့ လိုအပ်လှပေသည်။

ပစ္စည်းလေးပါးဟူသော အာမိသမှာ လူတို့လောကတွင် ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ရှိရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ခေတ်အလျောက် ပစ္စည်းလေးပါး မပြည့်စုံလျှင် “အူမမတောင့်သဖြင့် သီလစောင့်နိုင်မည် မဟုတ်”သောကြောင့် ထိုက်သင့်သော ပစ္စည်းလေးပါးမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်ပေသည်။ ရှိသင့်သောကြောင့် ပင် ပရိယေသနသမ္ပဒါ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရအောင် ရှာမှီးမှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့၊ အာရက္ခသမ္ပဒါ၊ ရှာမှီး၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို အချိုးနှီးမဖြစ်စေပဲ မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ပြည့်စုံဖို့ ကိုလည်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။ အာမိသအမွေကို မခံစေလိုသည်မှာ ပစ္စည်းလေးပါးကို မရှာမှီးအပ် မစောင့်ရှောက်အပ်သည်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရင်း မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။ ဤသည်မှာ လောကလူတို့အတွက် အာမိသအမွေခံ မဟုတ်ကြောင်း သိရှိရန် လိုအပ်လှသည်။

ရဟန်းတို့မှာမူ ပစ္စည်းလေးပါးကို အားထုတ်ရှာမှီးနေရန် မလိုအပ်သည်သာတည်း။ နေရန်အတွက် ဆောက်လုပ်လှူသူ ဒါယကာ မရှိလျှင် သစ်ပင်ရိပ်၌ နေဖို့ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ သင်္ကန်းမရှိလျှင် လူတို့ စွန့်ပစ်ထားသော အဝတ်ကို ကောက်ယူဝတ်ဖို့ ပုံသကူသင်္ကန်းကို ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဆွမ်းအတွက်ဆိုလျှင် သလုံးမြင်းခေါင်းကို အရင်းပြု၍ ဆွမ်းခံစားဖို့ ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဆေးဆိုလျှင်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်သော နွားကျင်ငယ်ဖြင့် ထုံအပ်သည့် ဆီးဖြူ၊ ရှိရှား၊ သဖန်းခါးဆေးကို ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ လှူသူဒါယကာရှိလျှင်မူ အလှူခံကောင်းသည်ကိုတော့ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။

တမင်၊ တဖိုလ်ရလို၍ ဘုရားသာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုလာကြသော သူတပည့် သာဝကတို့အား မင်္ဂ၊ ဖိုလ်ရရာ ရကြောင်းဖြစ်သည့် တရားကိုသာ အားထုတ်တော်မူစေချင်သည်။ တရားအားထုတ်သဖြင့် သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်စေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါးရလိုမှုဖြင့် အချိန်ကုန်မခံစေလို။ တရားအားထုတ်မှုဟူသော တရားအမွေကိုသာ ခံယူလျက် အချိန်ရသမျှ တရားကိုသာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်စေလိုကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှပါသည်။

ရလိုက်သော ဓမ္မအဓမ္မနှင့်
ရဟန်းတော် ဦးသောဘန

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အနီးကပ် ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်ကို ပြုစုလျက်လည်း ကောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးကြွရာတွင် လိုက်ပါ၍ မကွေ့မကွာ စောင့်ရှောက် လျက်လည်းကောင်း နေထိုင်ခဲ့သော ရဟန်းတော် ဦးသောဘနမှာ ဤ“ဓမ္မ အဓမ္မ” စာမူကို ကက်ဆက်ကြိုးစေ့ဖြင့် ဖမ်းယူပြီးလျှင် စာမူအဖြစ် ရောက် အောင်ကြိုးပမ်းထားခဲ့သည်။ ဤစာမူကို သာသနာ့နဂ္ဂဟအဖွဲ့လူကြီးတို့ကတောင်း သော်လည်း မပေးရက် မစွန့်ရက် မက်မက်ဓမ္မာဓမ္မာ နှစ်မြှာ နှစ်ခြိုက်ရင်ဝယ် ပိုက်လျက် မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဤစာမူကြမ်းကို နိဒါန်းနှင့်တကွ စာမူချောအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်တည်း ဖြတ်သုတ်သင် ပြင်ဆင်ပေးပါရန် ဘုန်းကြီးထံ အပ်နှံထားရှာသည်။ ဤ အတွင်းမှာပင် မဟာစည် နာယကဆရာတော်များနှင့် နယ်လှည့် ဓမ္မကထိက ဆရာတော်များ စည်းဝေးဖို့ အချိန်ကာလသို့ ရောက်လာ၍ စည်းဝေးတော် မူကြရာအခါ၌ -

“မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောတရားများ ကို ရရှိထားရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုတရားများကိုနာယကအဖွဲ့သို့တင်ပြပြီးလျှင် သာသနာ နဂ္ဂဟအဖွဲ့က တာဝန်ယူရှိန်ရှိမည်” ဟူသော

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တညီတညွတ်တည်း သဘောတူဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်ကြ သည်။ နာယကဆရာတော်တို့သည် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူကြရာ၌ မည်သူ့လက် တွင် မည်သည့်စာမူ ရှိသည်ဟု သိတော်မူကြဟန်မတူပေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ တရားတွေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်မည်စိုးတော်မူကြ၍သာ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်တော် မူကြဟန်ရှိပါသည်။ ဤတွင် ရဟန်းတော် ဦးသောဘန၏ စာမူမှာ ဘုန်းကြီး ထံတွင် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးက ဤစာမူရှိသည်ကို သိနေရာ—

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားစာမူတခု တပည့်တော်ဆီမှာ ရှိနေပါသည်။ သာသနာ နဂ္ဂဟအဖွဲ့က တောင်းသော်လည်း သူမြတ်နိုးသော စာမူဖြစ်လို့

မပေးပဲထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤစာမူကို တည်းဖြတ်သူရှိလျှင် ပို့လိုက်ပါမည်”ဟု ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလိုက်ရပေသွားသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော် တပါးက -

“ဆရာတော်ပဲ တည်းဖြတ်ပါ” - ဟု ဆိုပါသည်။

နာယကဆရာတော်တို့၏ ဤဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လျော်ကန်သင့်မြတ်လှပါသည်။ သို့သော် ဤစာမူကို အမြတ်တနိုးဖြစ်လျက်ရှိသော ဦးသောဘန အတွက်မှာမူ မည်သို့ရှိလေမည်မသိ။ နာယကအစည်းအဝေးပြီး၍ ဦးသောဘနနှင့် တွေ့သည့် အခါ -

“တပည့်တော်သိလျက်နဲ့ ဒီလိုမလျှောက်ပဲထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဦးသောဘန၊ ဒါကြောင့် ဒီလို ထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလိုက်ရတာပဲ” ပြောရာ-

“တင်ပါဘုရား - ပြီးတာပါပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” တဲ့၊

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြောရှာပါသည်။

နာယက ဆရာတော်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်နာတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။ နာယက ဆရာတော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုလားတော်မမူပဲလျက် လိုက်လျောတော်မူခဲ့ဖူးပါသည်။ အလျဉ်းသင့်နေသဖြင့် ဤနိဒါန်းတွင် ဖော်ပြပါ ဦးမည်။

ရုပ်တုတော်ကိစ္စ

ဘုန်းကြီးအမြင်တွင် “ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိတုန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တုတော် ပြုလုပ်ထားသင့်သည်။ သက်တော်ထင်ရှား မရှိသည့်နောက်မှ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လုပ်ရလျှင် တူသင့်သလောက် တူမည်မဟုတ်။ ဤကိစ္စကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျှောက်ထားပြီး စောစောကပြုလုပ်ထားမှ ဖြစ်မည်” ဟု မြင်လာသည်။ ဤတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျှောက်ထားဖို့ စဉ်းစားရာ၌ အခက်တစ်ခုပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခက်မှာ “ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူမှ” ဆိုသည့် စကားကိုထည့်သွင်းလျှောက်

ထားရန် ရင့်သည်းလှသဖြင့် မလျှောက်ထားလိုပဲ ဖြစ်လာသော အခက်ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုပင် ပရိယာယ်ဖြင့် လျှောက်လျှောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိမည်သာဖြစ်သည်။ ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် လျှောက်ထားရန်ခက်နေခဲ့သည်။ အမှန် “သေမှ ပြုလုပ်လို့ မဖြစ်” ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး သိရှိသွားမည့်အတွက် ထိုစကားလုံးကို မထည့်ရက်ပဲ ဖြစ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်တုတော်ရှိနှင့်ဖို့ရာက အရေးကြီးသဖြင့် ဖြစ်သလို လျှောက်ထားရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် -

“ဆရာတော်ဘုရား -

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပုံတုရုပ်တုတော်ရှိသင့်သည် ထင်ပါသည် ဘုရား- ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် ပြုလုပ်လိုကြပါသည်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့် ထုလုပ်လို့ တူသင့်သလောက် တူမည် မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်များ ဆရာတော်ဘုရားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရုပ်တုတော် ဖြစ်မြောက်ရေးကို အားထုတ်ကြမည် ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

ဤအဓိပ္ပာယ်အတိုင်းပင် ဝက်လက်မှနေ၍ စာဖြင့်လှမ်းပြီး လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ မကြာမီမှာပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ စာပြန်လာ၏။ စာမှာ-

“ဓာတ်ပုံတွေ ရှိနေပြီဖြစ်လို့ ရုပ်တုလုပ်နေရန် လိုမည်မဟုတ်ပါ။ ဓာတ်ပုံရှိနေယင် ပြီးနေတာပါပဲ” တဲ့။

လိုရင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့ပင် ပြန်စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဤပြန်စာအရ အတင်းတိုး လျှောက်ထားရန်မသင့်သဖြင့် နောက်ထပ်မလျှောက်ထားတော့ပဲ အသာနေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ဤပေးစာပြန်စာနှင့် ပတ်သက်၍ နာယကအဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်အချို့နှင့် တွေ့သည့်အခါ လျှောက်ထားခဲ့သည်။ နာယကအစည်းအဝေးသို့ တင်ပြလျှောက်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ နာယကအဖွဲ့ဝင် ဆရာတော်များစည်းဝေးချိန်ရောက်လာ၍ စည်းဝေးကြသည့်အခါ ဤကိစ္စကို သိပြီးဖြစ်နေသော ဆရာတော်တပါးက -

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တုတော် ဖြစ်မြောက်ရေးကို တပည့်တော်တို့နာယကအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပြီးဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မည်။ ဝက်လက်ဆရာတော်တပါးတည်း အနေနဲ့ လျှောက်ထားရာ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခွင့်မပြုပဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရုပ်တုတော်ပြုလုပ်ကြဖို့သင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းအဆိုကိုတပည့်တော်က တင်သွင်းပါသည်” ဟု အဆိုတင်သွင်းရာ ထိုအဆိုကို နာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်တို့က သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝက်လက်ဆရာတော်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ရောက်အောင် လျှောက်ထားရန် ဟူ၍လည်း ဘုန်းကြီးအား နာယက အဖွဲ့က တာဝန်ပေးလိုက်ကြတော့သည်။ တာဝန်ရှိလာသည့်အလျောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးရာ စံကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ချည်းကပ်ပြီးလျှင် -

“ဆရာတော်ဘုရား- တပည့်တော်က မည်သို့မျှ လှုံ့ဆော်ခြင်းမပြုပဲ နာယက ဆရာတော်များအဖွဲ့က ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်တုတော် ရှိသင့်ကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ကြပါသည် ဘုရား”

ဤသို့ လျှောက်ထားခဲ့ရသည်။ မိမိက လျှောက်ထားသည်ကို ခွင့်မပြုခြင်းကြောင့် နာယကဆရာတော်များအား လှုံ့ဆော်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆန္ဒမရှိသည်ကို အတင်းမရ-အရ တိုက်ယူသည်-ဟု ထင်မည်စိုးသဖြင့် မိမိလှုံ့ဆော်သည်မဟုတ်ကြောင်းကို ထည့်သွင်း လျှောက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

“ရုပ်တု လုပ်ယင် ဘာနဲ့လုပ်ကြမှာလဲ”-တဲ့။

“ကွန်ကရစ်နဲ့ လုပ်ယင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား”လို့ လျှောက်ထားရာ-

“ကြေးနဲ့လုပ်ယင် အန္တရာယ်များတယ် မကောင်းဘူး”တဲ့-

ဤသို့အမိန့်ရှိပါသည်။ နာယကအဖွဲ့မှ သင့်တော်မည်ထင်၍ ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ၌ “ဓာတ်ပုံတွေ ရှိနေတာပဲ”လို့ အမိန့်မရှိတော့ပေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မိမိ၏အလိုဆန္ဒကို ရုပ်သိမ်းတော်မူလျက် နာယကဆရာတော်တို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ငြင်းပယ်ခြင်းမပြုပဲ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဦးသောဘနလဲလိုက်လျောခဲ့သည်

ဦးသောဘနသည် ဤ “ဓမ္မအဓမ္မ” စာမူကို သာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့ လူကြီးများကတောင်းသော်လည်း မပေးရက်အောင် အမြတ်တနိုးလက်ဝယ်ပိုက်လျက် နှစ်နှစ်သက်သက် စုံမက်နေခဲ့သည်။ သာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့လူကြီးများ ဆိုပါလျှင် ရဟန်းသံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ရိပ်သာကြီး တရိပ်သာလုံး စောင့်ရှောက်ပြီး လိုအပ်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်လာခဲ့သော အဖွဲ့ကြီး ဖြစ်သည်ကို အများသူငါ သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့လူကြီးတို့က တောင်းသည်ဆိုလျှင် အရာရာထောက်ထား၍ ပေးသင့်ပါလျက် မပေးရက်ပဲ ရှိခဲ့သည်မှာ ဦးသောဘနသည် သူ့စာမူကို မည်မျှအမြတ်တနိုးဖြစ်နေသည်ကို ခာင်ခြင်က သိသာထင်ရှားလှသည်။

သို့ - နှစ်သက် စုံမက် ပွေ့ဖက်ထားခဲ့ပါသော်လည်း ဦးသောဘနမှာ နာယကဆရာတော်တို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ “မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” ဟူသောစကားဖြင့် လိုက်လျောခဲ့ရရှာသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အလိုဆန္ဒမရှိပဲ နာယကအဖွဲ့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောတော်မူခဲ့ပါလျက် ဦးသောဘနလို ရဟန်းတော်တပါးက မလိုက်လျောပဲနေခဲ့ပါလျှင် အဘယ်မှာ သင့်တော် ပါမည်နည်း။ နာယကအဖွဲ့ ဆရာတော်တို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမေ့ထိန်း သားကြီးဩရသအရာတွင် တည်ရှိနေခဲ့ရာ တရားသဖြင့် စီမံ ခန့်ခွဲပေးသော အစီအမံကို နာခံ၍ အရာရာ လိုက်လျောသင့် ကြပါ သတည်း။

ဝက်လက်- မစိုးရိမ် ဦးတိဿ

၁၃၄၄-ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၂-ရက် ပုဗ္ဗဟူးနေ့။
သာသနာ- ၂၅၂၆-
(၉-၂-၈၃)

ပထမပိုင်း

နိနိကဘုရားဝတ်တက်အပြီး ပေးသော

သြဝါဒကထာဒေသနာ

ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနာတော် အကျိုးကို စွမ်းနိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ လိုပါတယ်။ ဆောင်ရွက်နိုင်မှလဲပဲ နေဖို့ရာ သင့်ပါတယ်။ ဒီမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်မယ်။ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

သာသနာ့ရိပ်သာမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်တိုင်လဲ အကျိုးများ အောင်နေဖို့၊ ကိုယ့်အတွက်သာ မကသေးဘူး၊ အများအတွက်လဲ အကျိုး များအောင် ဟောနိုင်၊ ပြောနိုင်၊ ညွှန်ကြားနိုင်အောင် အဲဒီလို ရည်ရွယ်ပြီး လာနေဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ယင်တော့ဖြင့် သာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာပြီးနေတာ ပိုနေတာပါပဲ။

ဝါကျွတ်ယင်ပြန်ရတာပဲ

ရှေးကတည်းက ဒီက ရဟန်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရဟန်းခံပြီး ဒီမှာအမြဲ တမ်းနေမယ်ဆိုလို့ရှိယင် ရဟန်းခံမပေးပါဘူး၊ ခဏခေတ္တနေမယ့် ဒုလ္လဘသာ ရဟန်းခံပေးပါတယ်။ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ရဟန်းခံပြီးတော့ ဒီမှာအမြဲ နေယင် စာသင်တာလဲမဟုတ် ဘာလဲမဟုတ် အလကား ပိုနေမှာစိုးလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီမှာရဟန်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အစတုန်းကတည်းက လက်မခံ ပါဘူး၊ မလွဲမကင်းသာတဲ့တဦးတလေတော့ရှိပါတယ်။

သာသနာ့ရိပ်သာက သာသနာတော် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက် ဖို့ရာဌာနပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လဲပဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ရန် ကြိုးစားရမယ်။

ဒီမှာတရားအားထုတ်ပြီးလို့ရက်ပိုနေတယ်ဆိုယင်လဲ တရားဟောပုံဟောနည်း
တို့ ဘာတို့ အဲဒီလိုဟာတွေ လေ့ကျင့်ဖို့၊ တရားဟောနိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီး
ပါတယ်။ အဲဒါတွေ မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးဆိုယင်တော့ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာမှာ
သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။

အမှန်ကတော့ ဝါကျွတ်လို့ရှိယင် ပြန်ရတာပဲ။ အကြောင်းထူး မရှိယင်
ပေါ့လေ။ အကြောင်းထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်လဲမိမိတို့ဆရာဖြစ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း
ဆရာထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီးတော့သင့်တော်တယ်ဆိုယင်လဲနေ၊ မသင့်တော်ဘူး
ဆိုယင်လဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နေဖို့ပါပဲ။ ဒီမှာ ရှေးတုန်းကဆိုလို့ရှိယင် ဝါ
ကျွတ်တာနဲ့ ပြန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြန်ရတယ်။ ဒါမှ နောက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေရာ
ထိုင်ခင်းတို့ ဘာတို့ အစစအရာရာ ပေးနိုင်တာကိုး။ အခုတော့ဖြင့် ကျောင်း
တွေ တော်တော်များလှလို့ တရားအားထုတ်မယ့်ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေရာ
ပေးဖို့ တော်တော်ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေးတုန်းကလိုပဲ အကြောင်း
ထူး မရှိလို့ရှိယင်တော့ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ အကြာကြီးနေလို့ မတော်
ပါဘူး။

ဒီနှစ်တော့ ဘယ်လိုနေမယ်မပြောတတ်ဘူး

အင်း- အဖွဲ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြင်အားဖြင့်လဲ သာသနာတော်အကျိုး
မဆောင်ရွက်နိုင်လို့ရှိယင် သူတို့စိတ်ထဲမှာ အားရမှာမဟုတ်ဘူး။ သာသနာ
ပြုရာဌာနဆိုတော့ သာသနာပြုဖို့လိုပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လဲ ပဋိပတ္တိသာသနာ
ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်၊ တတ်နိုင်လို့ရှိယင် တရားတွေ
ဘာတွေဟောဖို့ ရိပ်သာထဲမှာလဲ ဟိတေသီတရားပွဲ ကျင်းပတာလဲရှိတော့
အဲဒီမှာလဲ အကျိုးများအောင် ဟောနိုင်ယင်ဟော၊ မဟောနိုင်လို့ရှိယင်
တော့လဲ တယ်ပြီး နေရာမကျဘူး။

ဒီပြင် နေရာဌာနဟောမှာလဲ ဒီကဓမ္မကထိကတွေကြုံရောက်ပြီးဟောကြား
ညွှန်ပြနေတာတွေရှိပါတယ်။ နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်းတော့ သွားနေတာပဲ။ ဒီနှစ်

တော့ဘယ်လိုနေမယ် မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ နှစ်ပတ်လည်ကျမှ၊ အခုတော့စောပါသေးတယ်၊ အဲဒါတွေဒီကလဲ တာဝန်ရှိတာဖြစ်လို့ ခုပြောရတာပဲ၊ မပြောယင် သူများက အပြစ်တင်စရာဖြစ်မှာ၊ အုပ်ချုပ်တဲ့ဆရာမှာပဲ အပြစ်တင်စရာဖြစ်နေမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကပြောသင့်တာကလေးတွေကို ပြောရတာ။

အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်မချမ်းသာအောင်မပြောသင့်ဘူး

သာသနာအကျိုးရှိအောင်ဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုတာလဲ မကျန်းမမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကျတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ရှေးကဆောင်ရွက်နေပေမယ်လို့ မကျန်းမာတော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျန်းလဲကျန်းမာမယ် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းလဲရှိမယ် ဆိုယင်တော့ သာသနာတော်မှာ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ပြောတဲ့အခါမှာလဲ စေတနာထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြောဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်အောင် မတော်မသင့်ပြောတာလဲ နေရာမကျဘူး၊ အဲဒါ မပြောသင့် မပြောထိုက်တဲ့ ဥစ္စာပဲ၊ မပြောရဘူး ဒီဥစ္စာ၊ တရားအားထုတ်ဖို့သာ တိုက်တွန်းပြီးပြောရတယ်။

တလောက နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ - ယောဂီတွေ တောင်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ ဒီကစီစဉ်ပေးဖို့ရာ ရှိနေတယ်၊ တော်တော်ကြာပါပြီ၊ အဲဒီနိုင်ငံခြားကလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြောတာကို အားမရပဲ ဖြစ်နေကြတယ်၊ သူတို့အားရအောင်လို့ကလဲ နိုင်ငံခြားစကားတွေပြောတတ်မှ၊ စာပေကျမ်းဂန် ဗဟုသုတလဲပြည့်စုံမှ၊ စေတနာကလဲ ထက်ထက်သန်သန် ရှိမှ ဒါမှဖြစ်မှာ။

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းလဲရှိမှ

အဲဒါ အချို့အချို့အရပ်တွေမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ လိုနေတယ်။ အဲဒီလိုနေတဲ့နေရာတွေမှာလဲ ဒီက အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပရိယတ္တိလဲပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောရေးပြောရေးလဲစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိလို့ရှိသင် အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကို တခြားလိုတဲ့အရပ်ကို ပို့ပေးရမယ်။ ပို့ပေးတဲ့အခါတော့လဲ နေနိုင်သမျှနေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီမှာ အမြဲတမ်းနေရမယ်လို့တော့ မပြောပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အချို့နေရာတွေက အမြဲတမ်းနေဖို့ရာ မလိုအပ်တဲ့နေရာလဲ ရှိနေတတ်လို့ပဲ။ အဆင်မပြေတဲ့နေရာဆိုသင် နေနိုင်သမျှသာ နေဖို့ပါပဲ။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် တခါတည်းနေဖို့ဆိုပြီး စိတ်ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်နေတတ်တာလဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလို စိတ်ထက်ထက်သန်သန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သာသနာပြုဖို့ရာနေရာသစ်ကလေးတွေကို သွားသွားပြီးနေဖို့ သင့်တော်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနေရာသစ်လေးတွေလဲ အခုခုနဲ့တော့ ရှိပါတယ်။ သုံးဌာနလောက်လားမသိဘူး။ သင့်တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှိတာနဲ့ အဲဒီနေရာတွေမှာ ဒီကမပို့ရသေးပဲ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါမှလဲဒီမှာနေသမျှကာလပတ်လုံးကိုယ့်အတွက်လဲအကျိုးရှိ၊ သူများတွေကိုလဲအားပေး၊ ဒီလိုမှ သာသနာတော်မှာ အကျိုးရှိမယ်။ သာသနာပြုနိုင်အောင် လေ့လာရမယ်။ အဲဒါမလေ့လာနိုင်လို့ ရှိသင်တော့ ဒီမှာ အကြာကြီးနေလို့ မတော်ဘူး။ မိမိတို့တာဝန်ကို မိမိတို့ ကျေပွန်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

တရားအားထုတ်ဖို့အချိန်နည်းနေသင် နေရာမကျဘူး

အမြဲလို နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ညနေပိုင်းမှာလဲပဲ ဒီမှာ ဘုရားဝတ်တက်၊ ပရိတ်လေးဘာလေးရွတ်၊ တရားလဲရှုမှတ်၊ ညနေပိုင်းတချိန်၊

မနက်ပိုင်းလဲပဲ (၄)နာရီကနေ (၅)နာရီအထိ ဝတ်တက်၊ ပရိတ်လဲ နဲ့ရုတ် ပြီးတော့ တရားနှလုံးသွင်းအားထုတ်ဖို့၊ မနက်ပိုင်းကျတော့ ဟိုကျောင်းပေါ် တက်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီဘုရားရှိခိုးတာနဲ့ ပရိတ်ရုတ်ကိုတော့ အချိန်မကြာအောင်လို့ နဲ့ပဲပါ။ အချိန်များများ လုပ်လို့ရှိရင် ရုတ်နေတာနဲ့ပြီးနေမှာ၊ တရား အားထုတ်ဖို့ရာ အချိန်နဲ့နေရင် နေရာမကျဘူး။

ဒါကြောင့် ပရိတ်ရုတ်တာတွေ ဘာတွေ နဲ့နိုင်သမျှနဲ့အောင် စီစဉ်ထား ပါတယ်။ ဒီမှာ ညနေပိုင်း-ညနေပိုင်း တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပရိတ်ရုတ်လာကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်ရှိရဲ့လား မသိပါဘူး။ ဒါလဲ ဒီကလာမကြည့်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ လာ၊ မလာ စာရင်းလေးနဲ့ဆိုရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒီကသိချင်ပါတယ်။ ဟိုမှာလဲအသင့်အတင့်တော့ လာကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လို့ မလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတာပဲ။ နေရာမကျဘူး။

ဒီကတော့ သူတို့စိတ်မှချမ်းသာမှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောသေးပါဘူး။ ဒီက ကိုယ်တိုင်ဘုရားဝတ်တက်၊ ကိုယ်တိုင်ပရိတ်ရုတ်၊ ကိုယ်တိုင် တရားထိုင်နေတာ တောင် ဒီမှာ ဒီလိုလုပ်နေရင် ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ လာကြပါမှပေါ့၊ မကျန်းမာလို့ရှိရင်တော့လဲ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျန်းမာရင်တော့ လာကြမှပေါ့၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။

သာသနာ့ရိပ်သာမှာရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သာသနာ့တော်မှာ ကိုယ်တိုင် လဲ အကျိုးများ၊ သူများလဲအကျိုးများအောင် မိမိတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ စွမ်းဆောင်ဖို့ ကြိုးစားကြရန် သတိပေးပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ လိုလားအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

သီတင်းကျွတ်ပူဇော်ပွဲ၌ဟောကြားသော ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ကျန်းမာအောင် ဆေးကစောင့်ရှောက်သလိုပါပဲ

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဝါကျွတ်တဲ့ အခါကာလမှာ အဖွဲ့ကစီစဉ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးနှင့်တကွ သံဃာတော်တွေကိုပူဇော်ကြတာဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ထပ်ပြီးတော့ ပွားကြတာပါပဲ။ အဖွဲ့ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ အဖွဲ့ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လူဒါန့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ ဒီဌာနမှာ လာရောက်ပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မိမိတို့စေတနာသဒ္ဓါတရား အားလျော်စွာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အများကြီး ပွားနေကြတာပဲ။ ဒါဝမ်းသာစရာပါပဲ။

ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ အာရုံပြုမယ် ဆိုယင် ကြည်ညိုဝမ်းမြောက်စရာပါပဲ။ ဒီတော့ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကုသိုလ်ပွားများနိုင်ပါတယ် အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်။ ဒါတွေ ဘုန်းကြီးက ဘာလုပ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားစရာလဲမလိုဘူး။ အခုဆောင်ရွက်ပြီးသားဥစ္စာတွေဟာ အင်မတန် အားရဝမ်းသာစရာ ကောင်းနေတာပဲ။ ကုသိုလ်ထူးတွေပွားများနေပါတယ်။

ဒီလို ကောင်းမှုတွေနဲ့စပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မရက္ခိတ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြုဟောတဲ့ တရားကို အမှတ်ရလာတယ်။ အယင်က ဟောနေကျ ဟုတ်ပါပဲ။ အဲဒီတရားက ဘယ်လိုတုန်းဆိုတော့-

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခိတံ ဓမ္မစာရီ၊ ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာ-
ဝဟတိ၊ သောနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏေ န ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ
ဓမ္မစာရီ”တဲ့

ဒီတရားဂါထာလေးက တယ်ကောင်းတာပဲ၊ ဓမ္မစာရီ၊ တရားကိုကျင့်လေ့ ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းတရားက။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက်တတ်၏။ တရားကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တရားကစောင့် ရှောက်တယ်တဲ့၊ သင့်တော်တဲ့ အစာအာဟာရကို စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒီ အစာအာဟာရကနေပြီး စောင့်ရှောက်လို့ ကျန်းမာတယ်၊ အင်အားရှိတယ်၊ သင့်တော်တဲ့ဆေးကို မှီဝဲသုံးဆောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ အဲဒီဆေးကနေပြီး စောင့်ရှောက်လို့ ကျန်းမာကြတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ တရားကို ကျင့်လို့ရှိယင် အဲဒီကျင့်တဲ့တရားကနေပြီး စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ ဘယ်လို စောင့်ရှောက် တုန်းဆိုယင်။

လောက လူချမ်းသာတွေ၊ နတ်ချမ်းသာတွေ အဲဒီလိုချမ်းသာတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင်စောင့်ရှောက်တယ်၊ အန္တရာယ်တွေကင်းအောင် စောင့်ရှောက် တယ်၊ နောက်ဆုံးဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ထိအောင်လဲ စောင့်ရှောက် တယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ တရားကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို တရားကစောင့် ရှောက်တယ်တဲ့။

အခုဒီမှာလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ တရားကိုအရို အသေ အလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်နေလို့ရှိယင် အဲဒီတရားတွေက စောင့်ရှောက်တာပဲ၊ ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစားနဲ့ အားထုတ်ဖို့အရေး ကြီးပါတယ်၊ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာရောက်ပြီး နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဟောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အသစ်ဖြစ်ဖြစ် တရားကိုအလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ် ကြဖို့ပဲ၊ အဲဒီတရားကနေပြီး ကောင်းကျိုးတွေရအောင် စောင့်ရှောက် ပေးနေမှာပဲ။

အခုဒီမှာ အဖွဲ့ကပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီမဟာစည်ရိပ်သာကြီး တာရှည်တည်တဲ့ အောင် တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ဆိုပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟအဖွဲ့ကသာ မဟုတ်ဘူး

ဟိတေသီအဖွဲ့ကလဲ သူတို့တတ်နိုင်သလို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ။ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ အဆင်ပြေပါတယ်။

အဲဒါတွေ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဒီက ဒီအဖွဲ့တွေကိုမှီပြီး လူကြ၊ တန်းကြ၊ သီလဆောက်တည်ကြ၊ ဝိပဿနာရှုမှတ်ပွားများကြနဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အားလုံး အများကြီးဖြစ်နေကြရတယ်။ ဒီလို သူတော်ကောင်းတရားတွေကို မိမိတို့ကကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြတာဖြစ်တော့ အဲဒီသူတော်ကောင်းတရား တွေက အခုမျက်မှောက်မှာပဲ သူတော်ကောင်းတွေ အမြင်အားဖြင့် ချီးမွမ်း စရာ၊ ကြည်ညိုစရာတွေပဲ ဘာမှအပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

နောက် သံသရာဘဝတွေကျတော့လဲ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီပြုထားတဲ့ ကောင်းမှုတွေက အကျိုးပေးလို့ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတွေမှာ ဖြစ်ပြီး ကြီးပွား မြင့်မြတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကြောင့် သံသရာဘဝ၊ ဘဝတွေအထိမစောင့်ပဲ ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပဲ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်တိုင် အောင် ရောက်ချင် ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုမရောက်သေးဘူးဆိုယင် တောင်မှ ဒီဘဝကနေ အခြေခံ ပရမီကုသိုလ်တွေဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ပါရမီအခြေခံ ကုသိုလ်တွေက အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်အထိ ရောက်သွားအောင် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပါတယ်။

“ဓမ္မစာရီ၊ သူတော်ကောင်းတရားကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းတရားက။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ရက္ခတိ၊ စောင့်ရှောက် တတ်၏” တဲ့။

ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သီလကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို ကျင့်သုံးနိုင်လို့ရှိယင် အဲဒီကုသိုလ်တရား တွေကနေပြီးတော့စောင့်ရှောက်တယ်။ စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ ကြီးပွား ချမ်းသာအောင်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်

ဒီလို စောင့်ရှောက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါလေ့ဟာ အင်မတန်အားရစရာ၊ ဝမ်းသာစရာတွေပါပဲ။

“ဓမ္မော သုစိန္တော သုခမာဝဟုတိ”

သုစိန္တော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ သုခံ၊ လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်ချမ်းသာကို။ အာဝဟတိ၊ ဆောင်ပေးတတ်၏-တဲ့။ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို ကောင်းစွာ ကျင့်လို့ရှိယင် အဲဒီကျင့်တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကနေပြီးတော့ ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးတတ်တယ်။

ချမ်းသာကိုအလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ချမ်းသာကို အလိုရှိကြတာပဲ။ လူပုဂ္ဂိုလ်သာ ချမ်းသာကို အလိုရှိတာမဟုတ်သေးဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေရော ဘာတွေရော ဒီလိုအပါယ်သတ္တဝါတွေလဲ ချမ်းသာကိုတော့ အလိုရှိကြတာပါပဲ။ ချမ်းသာ ကို အလိုမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ မရှိကောင်းပါဘူး။ ချမ်းသာကိုတော့ အလို ရှိကြပါတယ်။

ချမ်းသာကို အလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာချင်ယင် ချမ်းသာနိုင်တဲ့ သူတော်ကောင်းတရားကိုကျင့်မှ ချမ်းသာမယ်။ “ဓမ္မော သုစိန္တော” အဲ-သူတော်ကောင်းတရားကို ကောင်းကောင်းကျင့်မှလိုအပ်တဲ့ချမ်းသာကို ရနိုင်မယ်-တဲ့။

တော်ရုံတန်ရုံ ပေါ့ပေါ့ကျင့်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းကျင့်မှ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သီလကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျင့်လို့ရှိယင်တော့ဖြင့် အဲဒီသူတော်ကောင်း တရားကနေပြီးတော့ “သုခမာဝဟုတိ” ချမ်းသာကို ဆောင်ပေးတယ်။

မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့မျက်မှောက်ချမ်းသာ၊ အဲဒါကိုလဲဆောင်ပေးတာပဲ။ နောင်သံသရာဘဝချမ်းသာ အဲဒါကိုလဲ ဆောင်ပေးတာပဲ။ နောက်ဆုံး

ကျလို့ ရှိယင် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလဲ ဆောင်ပေးတာပဲ။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်”။ “ဓမ္မစာရီ၊ တရားကိုကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဒုဂ္ဂတိ”။ ဆင်းရဲသောဘဝသို့။ နဂစ္ဆတိ၊ မရောက်ရတော့ဘူး”-တဲ့။

ချမ်းသာကိုဆောင်ပေးရုံသာမကသေးဘူး၊ မကောင်းရာကိုလဲ မရောက်တော့ဘူး။ “ဧသောနိသံသော ဓမ္မေ သုစိဏ္ဏေ” ဧသော၊ ဤသည်ကား။ သုစိဏ္ဏေ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ တနည်း၊ ဓမ္မေ၊ တရားကို။ သုစိဏ္ဏေ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သည်ရှိသော်။ ဧသော အာနိသံသော၊ ဤသို့သော အကျိုးအာနိသင်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏” ဆိုခဲ့တဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေဟာ တရားကို ကောင်းစွာကျင့်လို့ဖြစ်တဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေပဲ။

ကျင့်ရမယ့် တရားကောင်းတွေဆိုတာက ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ သမာဓိကုသိုလ် ဝိပဿနာပညာကုသိုလ်၊ အဲဒီ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်အောင် ကျင့်ဖို့ပါပဲ။ အခု ဒီမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒါနကုသိုလ် တွေလဲ နေ့စဉ် ပွားနေတာပါပဲ။ တရား အားထုတ် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုယင်လဲ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတွေ ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်နေကြတာပါပဲ။ အဲဒါတွေ သူတော်ကောင်းတရားတွေ၊ အဲဒီ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို အားထုတ် နေကြပါတယ်။ အဖွဲ့ဝင်ပုဂ္ဂိုလ် တွေကလဲ သူတော်ကောင်း တရားတွေ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ ဆိုပြီး စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဆောင်ရွက် နေကြတာဖြစ်တော့ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့များ အတွက်ပါ အင်မတန် ကျေးဇူးများတာပဲ။ “ဧသောနိသံသော” သေ-ဧသော၊ ဤသည် ကား။ အာနိသံသော၊ အကျိုးပဲတဲ့။ ဘယ်သူ့အကျိုးလဲဆိုယင် “ဓမ္မေ- သုစိဏ္ဏေ၊ တရားကို ကောင်းစွာကျင့်သူ၌ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတွေတဲ့၊ တရားကို ကောင်းစွာ ကျင့်သူတို့အကျိုးဆိုယင် တရားကိုကောင်းစွာ မကျင့်တဲ့သူရဲ့

အကျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအကျိုးတွေရအောင် တရားကိုကောင်းစွာ ကျင့်ရတယ်။ အခုဒီမှာ ကောင်းတဲ့တရားတွေကို ကျင့်နေကြတာဖြစ်လို့ ဒီချမ်းသာတဲ့အကျိုးတွေရဖို့ရာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။

အဲဒီလိုမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း သူတော်ကောင်း တရားကိုကျင့်ကြရတယ်။ အခု ဝါကျွတ်တဲ့အခါကာလမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ နှုတ်ဟအဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ ကျင့်ကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မိမိတို့ လိုအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေရသွားဖို့ပါပဲ။ ဆင်းရဲကင်းသွားကြဖို့၊ နောက်ဆုံး ဒုက္ခခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပဲ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့အတိုင်း သူတော် ကောင်းတရားတွေ မိမိတို့စွမ်းနိုင်သမျှ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေမှ ကင်းလွတ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ပြောဆိုဆုံးမတော်မူကြပါတဲ့

မူလရင်းပါဠိက “သံဃံ ဘန္တေ” လို့ သံဃံ-က စထားတယ်။ ဘန္တေက စတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနက အမှားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘန္တေ သံဃံ လို့ ဆိုတာ တွေကိုကြားရတယ်။ အပြစ်တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ မူရင်းပါဠိနည်း မကျတော့ မလျော်တာပေါ့လေ။ ပါဠိနည်းက “သံဃံ ဘန္တေ ပဝါရေမိ၊ ဒိဋ္ဌေနဝါ သုတေနဝါ ပရိသင်္ကာယဝါ ဝဒန္တု မံ အာယသ္မန္တော အနုကမ္ပံ ဥပါဒါယ၊ ပဿန္တော ပဋိကရိဿာမိ” တဲ့။

အဲဒါ သံဃာကို ပန်ကြား လျှောက်ထားတာ။ “မြင်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီး သံသယရှိလို့ဖြစ်ဖြစ် ပြောစရာရှိယင် ပြောဖို့၊ ဆုံးမစရာရှိယင် ဆုံးမဖို့ “ဝဒန္တု မံ အာယသ္မန္တော” ပြောဆို ဆုံးမတော်မူကြပါတဲ့။ “အနုကမ္ပံ ဥပါဒါယ” သနားခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ တဲ့။ ပြောဆိုဆုံးမပါဆိုလို့ ပြောတဲ့အခါကာလမှာ ပြောတဲ့ ဆုံးမတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုသနားပြီးတော့ ကရုဏာစိတ်နဲ့ ပြောဆို ဆုံးမဖို့ပါပဲ။ ပြောဆိုစရာ အပြစ်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် သနားရမှာပဲ။ ဒီအပြစ်နဲ့ဆိုယင် မကောင်းကျိုးတွေ သူ့မှာ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဆိုပြီး သူ့ကိုသနားဖို့ပါပဲ။ ဒီလို သဘောနဲ့ သနားပြီးတော့ ပြောဆိုဆုံးမရမယ်၊ ပြီးတော့ “ပဿန္တော ပဋိကရိဿာမိ” တဲ့။ ပြောဆိုဆုံးမတဲ့ အတိုင်း သူ့အပြစ်ကို မြင်သိလာတဲ့ အခါကာလမှာ အဲဒီ မြင်တဲ့အပြစ်ကို ကုစား ပါမယ် လို့ ဝန်ခံတာ။ သာသနာတော်တွင်းမှာ နေတဲ့အခါ သာသနာတော်

မှာရိတဲ့ ကျင့်သင့် ကျင့်ထိုက်တာတွေကို ကျင့်ရမှာပဲ၊ ဒီနှစ်တော့ပြီးပါပြီ-
ထားပါတော့၊ နောက်နှစ်ဆိုယင် ဒီပဝါရဏာပြုတာကို ပြုတတ်အောင်
စောစောကြိုတင်ပြီး နားလည်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

မပေါ့ကြပါနဲ့

အစကထဲက ဆရာသမားနဲ့ အချိုးကျကျ လေ့လာထားပါမှပေါ့၊
တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ အချိုးတကျ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပါပဲ၊
တချို့ ကျတော့လဲ အဆင်မပြေဘူး၊ အဆင်မပြေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီပြင်
နေရာမှာလဲ အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် လက္ခဏာမရှိဘူး၊
မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြုနေယင် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှတော့
သာသနာ့တာဝန်တွေ ဆောင်ရွက်ပါမှပေါ့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့တော့
ဘယ်တော်မလဲ။

ဆရာသမားတွေကိုလဲ ရိုရိုသေသေနေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အခုလို
ပဝါရဏာပြုတယ်ဆိုတာ သံဃာတော်များကို ဆိုဆုံးမဖို့ ဖိတ်မန္တကပြုတာ၊
ရိုရိုသေသေ တောင်းပန်ရတဲ့ စကားမျိုးဖြစ်ရမှာ၊ အဲဒီတော့ ပေါ့တီး
ပေါ့တော့နဲ့ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်နေရာကျမလဲ။

ဒီမှာ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အားထုတ်ဖို့ အရေး
ကြီးပါတယ်၊ တရားအားထုတ်ပြီးတော့လဲ မိမိတို့က ဆက်ပြီးသာသနာပြုဖို့၊
ဟောနိုင်ပြောနိုင်ဖို့ပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုယင် ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ကောင်းပါတယ်၊
ဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့ ဒီမှာ အချိန်ကြာကြာနေလို့ အလကားပဲ၊ ဒီမှာပရိသတ်တွေ
များယင် တာဝန်လေးနေတာပဲ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့တော့
ဒီမှာ သာသနာတော်အတွက် အကျိုးဆောင်ရွက်စရာမရှိဘူး၊ ဒီမှာနေယင်
သာသနာတော် အတွက် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ ကြိုးစား
အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်၊ အကျိုးမဲ့ အချိန်တွေ မကုန်ကြပါစေနဲ့။

ကပ္ပိယတွေမှာ အပ်ထားတဲ့ငွေ

အခုသံဃာတွေအတွက် လူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေတွေလဲရှိပါတယ်။ စားစရာ သောက်စရာတွေကတော့ မလိုပါဘူး။ သူ့အချိန်နဲ့သူ လူကြ၊ ကပ်ကြလို့ ပြီးနေပါပြီ။ လူထားတဲ့ အဲဒီဝတ္ထုငွေတွေဟာ တော်တော် ကြာနေပြီပဲ။ ဒီနှစ်မှ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအလျင်အလျင်နှစ်တွေကထဲက ကပ္ပိယဒကာတွေထံမှာ အပ်ထားတာ။ ဒီကလဲ မေးမြန်းတော့ မကြည့်မိပါဘူး။ သို့သော်လဲ ဒီနှစ်မှ အဲဒါတွေကို သိရတယ်။ သံဃာလူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေတွေ တယ်မနဲ လှဘူး။ တော်တော်များတယ်။ ဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့ သံဃာတွေကို ဒီဝတ္ထုငွေ အဖြစ်နဲ့ဝေလို့တော့ နေရာမကျဘူး။ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး လူဖို့ကလဲ နေရာမကျဘူး။

ဒါကြောင့် အဲဒီဝတ္ထုငွေတွေ ဝေဖို့ကတော့ ဒီက မစီစဉ်ပါဘူး။ ဝတ္ထုငွေတွေဝေတယ်ဆိုယင်လဲ ကပ္ပိယတွေ အသီးအသီးရှိအုံးမှ သံဃာတွေ ကို ဝေလို့ဖြစ်မှာ။ သူ့ကပ္ပိယနဲ့သူ ဘယ်ရှိမှလဲ အပ်ထားဖို့ မလွယ်ဘူး။ အခုဒီက အဲဒီဥစ္စာတွေကို သံဃာတွေ ဆွမ်းကျွေးဖို့လို့ ဒီက စီစဉ်ပေး ထားတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ဝါကလဲကျုတ်နေပြီ။ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။ သံဃာ လူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေနဲ့ ဒီနှစ်ဝါတွင်းမှာ နေတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်း ကျွေးဖို့ရာ ညှန်ကြားထားပါတယ်။

လပြည့်ကျော် ၃-ရက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ၄-ရက်ဖြစ်ဖြစ် တခြားကလူမှာလဲရှိတယ်။ အဲဒါ သံဃာ့အတွက် သံဃာ့ဆွမ်း။ လူဒကာတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ လူတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ဆောင်ရွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ကလဲ စားစရာ၊ သောက်စရာ ပြည့်စုံဦးမှ ဖြစ်မယ်။ သူတို့လဲ သံဃာ့အတွက် ဆောင်ရွက် နေတဲ့ သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စ ကပ္ပိယ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲကိုး။ တမင်ငှားရမယ်ဆိုယင် အခတွေ့ပေးရမှာ။ အခုတော့ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အခရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သုံးဆောင်ဖြစ်အောင်၊ သံဃာ

တွေလဲ သုံးဆောင်ဖြစ်အောင် ဝတ္ထုငွေက နေပြီးတော့ ဆွမ်းဘောဇဉ်တွေ ဆက်ကပ်ဖို့ ညွှန်ကြားရတာပဲ။

နောက်လဲ ဝါတွင်းမဟုတ်တဲ့ ဆောင်းကာလတို့၊ နွေကာလတို့ အဲဒီလို ကာလတွေမှာ သံဃာလူထားတဲ့ ဝတ္ထုငွေဖြစ်လာယင် သံဃာတွေ ဆွမ်းကပ် ဖို့ပဲ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ဝေခွဲပြီးတော့ လူမယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဝိနည်းနဲ့စပ်ပြီးတော့ အဆင်မပြေတာတွေ ဘာတွေဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာ၊ သူများပြောစရာ၊ ဆိုစရာတွေဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေလူဒါန်းဖို့တော့ ဒီက မညွှန်ကြားဘူး၊ ဆွမ်းကပ်တာကပဲ အပြစ်ကင်းတယ်။

ဆွမ်းမကပ်လဲပဲ ဒီအဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီး ကပ်နေကြတာဖြစ်လို့ ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ သံဃာကို ရည်ရွယ်ပြီး လူတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို သံဃာ သုံးဆောင်ဖို့အတွက် အသုံးပြုမှ နေရာကျမှာ၊ ဒါကြောင့် သံဃာအတွက် ဆွမ်းကပ်ဖို့ ပြီးတော့ အဖွဲ့မှာလဲ နဲ့နဲ့တာဝန်ပေါ်သွားဖို့ ဒီလို စီစဉ်တာပဲ။ ဆွမ်းခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆွမ်းခံတာကလဲ ရတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆွမ်းခံရုံနဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊ မပြည့်စုံတာကို အဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီးတော့ လူနေ ရတယ်။ အဲဒီလို အဘက်ဘက် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ကြရတာပဲ။

အဖွဲ့မှာလဲ လူတဲ့ဒကာတွေကများလို့ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံ ပါတယ်။ မဆင်းရဲပါဘူး။ ဒီကလဲပဲ တနှစ် ၂ ကြိမ်၊ ၃ ကြိမ် လောက် ကပ္ပိယတွေ လွှဲပြီးလူတာ များပါတယ်။ မွေးနေ့တို့၊ နှစ်ပတ်လည်နေ့တို့ အဲဒီလိုနေ့တွေမှာလဲ တော်တော်များများပါပဲ၊ ဒီကလူရတယ်။ ဒါကတော့ တာဝန်မလေးပါဘူး။

အရေးကြီးတာက မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှပေါ့လေ ဘုရားအဆုံးအမတွေကို ဆုံးမတော်မူတဲ့ အတိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်ဖို့နှင့် သူများတွေကိုလဲ အကူအညီ

ပေးတန်ပေးလုပ်ကြရတယ်၊ ဆောင်ရွက် သင့်တာတွေကိုလဲ ဆောင်ရွက်ရ တယ်၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေရဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီနည်းအတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ပြုလုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုယင်လဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျကျနန လေ့လာ အားထုတ်ပြီးတော့ ဆောင် ရွက်ဖို့၊ ဆောင်ရွက်ရာမှာလဲ ဘုန်းကံ ကြီးဖို့ချည်း သဘော မထားပဲ သာသနာတော် တိုးတက်ကြီးပွားအောင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ထားပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ လိုပါတယ်။

အဲဒီလို ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

ပူဇော်ရာကာလသြဝါဒကထာ

ကိုယ်တော်တိုင်ကျင့်လာခဲ့တဲ့တရား

ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ သာသနာ့ရိပ်သာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ဝါဆိုဦးလဲတကြိမ်၊ သီတင်းကျွတ်လဲတကြိမ် ပူဇော်ကန်တော့နေကြတာပါ။ အင်း-ခဏခဏ ပူဇော်နေကြတာ၊ ပူဇော်ကန်တော့တိုင်းပူဇော်ကန်တော့တိုင်းလဲ ထိုက်သင့်တဲ့သြဝါဒပေးပြီး သင့်လျော်တဲ့တရားကိုဟောပြောရတယ်။ ဒီတော့ အတိုချုပ်ဟောရမှာပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခဏခဏ တရားနာနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေကကုန်ကုန်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တိုတိုပြောရမှာပဲ။

ကြုံခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေကို လိုလိုလားလားနဲ့ လိုက်နာပြီး ကျင့်သုံးနေယင် အဲဒါအကောင်းဆုံးပါ။ မြတ်စွာဘုရားက ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းအောင် ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်တော်မူလာပြီးတော့ အဲဒီ ကျင့်ပုံ ကျင့်နည်းတွေကို ဟောကြားထားတယ်။ အဲဒီကျင့်ပုံကျင့်နည်းတွေအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လိုက်နာကျင့်ကြံအားထုတ်နေမယ်ဆိုယင် ကောင်းကျိုးတွေ ရနိုင်ပါတယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့

“ဓမ္မကာမော ဘဝံ ဟောတိ” ဓမ္မကာမော၊ တရားကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဘဝံ-ဘဝန္တော၊ ကြီးပွားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တရားကို လိုလားသူဟာ ကြီးပွားဖွယ်-တဲ့၊ လိုလားရမယ့်တရားက ဘာတရားတွေ တုန်းဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားရာ သီလတရား၊ သမာဓိတရား၊

ပညာတရားတွေ့ပါပဲ။ အဲဒီကုသိုလ်တရားတွေကို လိုလားဖို့ပါပဲ။ ဒီကုသိုလ်တရားတွေကို လိုလိုလားလားနဲ့ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ကြရမယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ငါးပါးသီလလုံခြုံယင် သီလနဲ့ပြည့်စုံတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ဥပုသ်နေ့လို နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်တဲ့ အခါကာလမျိုးကျတော့လဲ (၈) ပါးသီလလို သီလကိုလဲ စောင့်သုံးကြရသေးတယ်။ အခုလို တရားအားထုတ်နေတဲ့ ကာလမျိုးမှာလဲ စားရေး၊ သောက်ရေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေမှာစိုးလို့ (၈) ပါးသီလ စောင့်ထိန်းကြဖို့ ဘုန်းကြီးက ညွှန်ကြားထားရပါတယ်။ အဲဒါ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် သီလတရားပါပဲ။

ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ကတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတရားတွေအတွက် သူတို့ ဆရာသမားများထံမှ အဆုံးအမ ရခဲ့ပြီးသားတွေက များပါတယ်။ ပြီးတော့ စာပေကျမ်းဂန်တွေ သင်ကြား ကြည့်ရှုလာကြတာ ဖြစ်လို့လဲ သိကြပြီးသားဖြစ်မှာပါပဲ။ ပြောစရာမလိုပါဘူး။

ဗမာပြည်မှာ အင်မတန်တိုးတက်နေပါတယ်

ဗုဒ္ဓါနုဿတိဆိုလို့ရှိယင် သမာဓိဖြစ်ဖို့ အဲဒါလဲ အဆင်ပြေတာပါပဲ။ ဒီဗုဒ္ဓါနုဿတိတရားကိုတော့ ဘုန်းကြီး ဓဏဓဏဟောနေတာပါပဲ။ ဘုရားရှိခိုးတိုင်းရှိခိုးတိုင်း ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း သမာဓိတရားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားဂုဏ်ကိုအာရုံပြုရတယ်။ ဒီပြင်လဲပဲ သမထဘာဝနာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုလဲ တတ်နိုင်သမျှအားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ အားထုတ်ကောင်းတဲ့တရားပါပဲ။ သူနဲ့သာ အားရနေလို့လဲမဖြစ်သေးဘူး ပညာအတွက် ဝိပဿနာဘာဝနာကို ဆက်အားထုတ်ဖို့ကလဲလိုပါသေးတယ်။

အဲ-ဝိပဿနာ ဆိုတာကတော့ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဘုရားအဖြစ် ရောက်အောင် အားထုတ်ခဲ့တဲ့တရားပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး ရုပ်နာမ်

တရားတွေရဲ့ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုတွေကို သိအောင် အားထုတ်ရတယ်။ အဲဒီနည်း အတိုင်း အခုဘုန်းကြီးက ဟောပြော ညွှန်ကြားပေးနေတာပါပဲ။ အခု မဟာစည်ယောဂီတွေဟာ ဒီအတိုင်းပဲအားထုတ်နေကြပါတယ်။ ဒီတရားကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ဆိုပြီး ဟောကြားထားပါ တယ်။ အဲဒီဒေသနာတော်မှာလာတဲ့အတိုင်းပဲ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကြံသိတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါး၌ ထင်လာသမျှတွေကို သတိနဲ့သိအောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အားထုတ်နိုင်လို့ ရှိယင်ဖြင့် အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်။ အဲဒါ ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ အားလဲထုတ်ကြပါတယ်။

အခုနေအခါကာလ ဗမာပြည်မှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန် တိုးတက်နေပါတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ။ ရှေးအခါ ဘုန်းကြီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီလိုတရားအားထုတ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန်နည်းပါးပါတယ်။ အားထုတ်ရာမှာလဲတယ်မလွယ် ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးတို့ကို ညွှန်ပြပေးတဲ့ မင်းကွန်းဇေတဝန်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးကညွှန်ပြပေးနေပါတယ်။ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သိပ်မရှိဘူး။ နဲ့နဲကလေးပါပဲ။ သိပ်မများဘူး။

ရဟန်းထဲကဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးနဲ့အတူပါလာတာကတပါး၊ ဒီပြင်က ရောက်ပြီး အားထုတ်နေတာကတပါး အဲဒီ ၃-ပါးပဲရှိတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတာလဲ ပြောပလောက်အောင်မရှိဘူး ၂-ယောက် ၃-ယောက်လောက်ပဲ ရှိဟန်တူပါတယ်။ ဘာမှမများပါဘူး။

အခုဆိုတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်မတန်များတာပဲ။ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေသာမကဘူး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ များတာပဲ။ အင်မတန် အားရစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဒီရိပ်သာမှာ လာအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုလို့ရှိရင်

စာပေကျမ်းဂန် ဗဟုသုတရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရွယ်အားဖြင့်လဲ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မဟုတ်ပဲ ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ ၂-နှစ်လောက်ကွာတာတွေလဲပါပါတယ်။ ဒီထက်မကွေ့မကွာ အနည်းငယ်လောက်ငယ်တာတွေလဲပါတာပဲ။ အင်မတန် တော်ကြပါတယ်။

ထောက်ပံ့လှူဒါန်းကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အားရစရာပဲ

ကြိုးကြိုးစားစားလဲအားထုတ်ကြပါတယ်။ အမျိုးသားတွေရော၊ အမျိုး သမီးတွေရော လာရောက်ပြီး အားထုတ်ကြတာ အများကြီးပါပဲ။ အမျိုး သမီး အရေအတွက်ကတော့ ပိုပြီးများပါတယ်။ အဲဒါတွေ မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားဆုံးမတဲ့အတိုင်း တရားတော်ကို လိုလားပြီးတော့ လာရောက် အားထုတ်ကြတာပဲ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နိုင် အောင်လို့ သက်ဆိုင်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကလဲ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းကြ ပါတယ်။ ဒီမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီးနဲ့ ဟိတေသီ အဖွဲ့တို့ကလဲ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေကြပါတယ်။

ဟိတေသီအဖွဲ့ကဆိုယင် သံဃာများနှင့် ယောဂီ အတော်များများ နေ့စဉ်ကျွေးနေတာပါပဲ။ အင်မတန် အားရစရာကောင်းပါတယ်။ အားထုတ် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကောင်းကောင်း အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ မိဘတွေကလဲ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ပြီးလို့ရှိယင် သားသမီးတွေကို အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်း ပေးကြတယ်။ ဒီလိုပါပဲ အားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အချင်းချင်း စပ်ရာစပ်ရာအားထုတ်ရန်တိုက်တွန်းပေးကြတယ်။ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဒီလို တိုက်တွန်းပေးကြတာဟာ ကောင်းပါတယ်။

ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့တရား

ဘုရားအလိုတော်အတိုင်း ဒီလို တရားအားထုတ်ကြတာဟာ တရားကို လိုလားလို့သာ အားထုတ်ကြတာပါပဲ။ “ဓမ္မကာမော ဘဝံ ဟောတိ”

ဓမ္မကာမော၊ တရားကိုလိုလားသူသည်။ ဘဝံ ဘာန္တော၊ ကြီးပွားချမ်းသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာလဲပဲ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကို ရတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးတွေလဲခက်ကင်းလာတတ်ပါတယ်။ နောင် သံသရာမှာ နိဗ္ဗာန်မရသေးတောင်မှ ကောင်းမြတ်တဲ့ဘဝကိုရပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေရနိုင်ပါတယ်။ အင်း-နောက်ဆုံးကျလို့ရှိရင် အရိယာမဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီး ဆင်းရဲကင်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကသတိပေးပါတယ်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာရော ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် အခွင့်ရတုန်းမှာအားထုတ်ကြဖို့၊ အခု ဒီမှာနေတုန်း ဝိပဿနာပညာတွေ ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးကြိုး စားစား အားထုတ်ကြဖို့ စိတ်ပါ လက်ပါပေါ့လေ မပျင်းမရီ အားထုတ်ကြဖို့ ဘုန်းကြီးက ထပ်လောင်းတိုက်တွန်းပါတယ်။ သတိပေးပါတယ်။

သတိပေးတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ပြီးလျှင် မိမိဘို့ အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြလျက် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

သံဃာ့ဥပုသ်, ပဝါရဏာ, ကထိန် နှင့် ဓမ္မသင်္ဃာတိ

ခြဝါဒကထာ

ယနေ့ သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရတဲ့ ဥပုသ်နေ့၊ သံဃာ့ဥပုသ်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘုရား ပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရှုတ်ဆိုပြီးတော့ ဟောပြုရတယ်။ ဟောပြု ပြီးတော့ ပညတ်ထားတဲ့ အဲဒီ အာပတ်တွေ သန့်ရှင်းရဲလား၊ စင်ကြယ်ရဲ လားဆိုတာ မေးရတယ်။ “တတ္ထာယသ္မန္တော ပုစ္ဆာမိ ကစ္စိတ္ထ ပရိသုဒ္ဓါ” စသည်ဖြင့် ယခု ရှုတ်ပြတဲ့ သိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ အာပတ်မှကင်းစင်ကြ ရဲလား ဆိုတာမေးရတယ်။ မေးတော့ အာပတ်သင့်နေလို့ရှိယင်လဲ အဲဒါ ဝန်ခံရမှာပဲ။ အာပတ်မှ စင်ကြယ်ယင်လဲ ဒီအတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်နေရတယ်။ အဲဒီတော့မှ “ပရိသုဒ္ဓေတ္တာယသ္မန္တော တဿှာ တုဏှိ၊ ဧဝ မေတံ ဓာရယာမိ” လို့ အာမှမပြောပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခါ အာပတ်မှ စင်ကြယ် တယ်ဆိုပြီး အသိအမှတ်ပြုသွားတယ်။

ယခု ပဝါရဏာပြုတဲ့ အခါကျတော့ ပဝါရဏာဆိုတာဟာ ပန်ကြား၊ ဖိတ်မန္တက ပြုတာပါပဲ။ “သံဃံ ဘန္တေ ပဝါရေမိ” ဆိုပြီး သံဃာကို ဖိတ် ကြားပါတယ်။ “ဒိဋ္ဌေနဝါ၊ သုတေနဝါ၊ ပရိသင်္ကာယဝါ” ကိုယ်တိုင် မြင်လို့ ဖြစ်စေ၊ ကြားလို့ဖြစ်စေ၊ ယုံမှားသံသယရှိလို့ဖြစ်စေ “ဝဒန္တု မံ” တပည့်တော် ကို ပြောကြပါ လို့ ဖိတ်ကြားတာပါပဲ။ ဒီလိုပြောတဲ့ အခါမှာလဲ “အနုကမ္ပံ ဥပါဒါယ” မလိုလားလို့၊ မုန်းလို့ မဟုတ်ပဲ သနားသောအားဖြင့် မြင်ယင် မြင်သလို၊ ကြားယင် ကြားသလို၊ ယုံမှားရှိယင် ရှိသလို ပြောကြပါဆိုပြီး တောင်းပန်ဖိတ်ကြားတာပါပဲ။ “ပဿန္တော” သံဃာက မြင်လို့၊ ကြားလို့၊ ယုံမှားသံသယရှိလို့ ပြောတဲ့အခါ အပြစ်ကို မြင်လို့ရှိယင် “ပဋိကရိဿာမိ”

အဲဒီအပြစ်ကို ပြောပျောက်အောင် ကုစားပါမယ်လို့ ဝန်ခံစကားပါပဲ။ အဲဒါကို ပဝါရဏာပြုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သင့်တဲ့ အာပတ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်သိလို့ရှိရင်လဲ ကိုယ်တိုင် ကုစားဖို့၊ ကိုယ်တိုင်က အာပတ်သင့်မှန်းမသိပဲ သူတပါးတို့က မြင်လို့ဖြစ်စေ၊ ကြားလို့ ဖြစ်စေ ပြောကြားလို့ရှိရင်လဲ ဒေသနာကံနဲ့ ကုစားရမယ့် အာပတ်ဆိုလျှင် ဒေသနာပြောကြားဖို့၊ နိဿဂ္ဂိအာပတ်ဆိုလျှင်လဲ စွန့်ရမယ့် ဝတ္ထုစွန့်ပြီး ဒေသနာပြောကြားဖို့ ဒီပြင် အာပတ်တွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ သင့်မှန်းသိတဲ့ အာပတ်ကို ဝိနည်းကံနဲ့အညီ ပျောက်အောင် ကုစားရမှာပါပဲ။ အပြစ်မရှိ အောင် နေထိုင်သွားဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။

ပဝါရဏာပြုတဲ့အထဲမှာ ဒုတိယမ္ပိ၊ တတိယမ္ပိ လို့ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဘန္တေ ပုဒ်က ကပ်ပြီးပါနေပါတယ်။ “ဒုတိယမ္ပိ သံဃံ ဘန္တေ” လို့ ဆိုလဲ အပြစ်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆဋ္ဌမူရင်းနဲ့တော့ မကိုက်ပါဘူး။ ဆဋ္ဌမူကတော့ “ဒုတိယမ္ပိ ဘန္တေ သံဃံ၊ တတိယမ္ပိ ဘန္တေ သံဃံ” လို့ဒီလို ဆိုမှ ကိုက်တယ်။ ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုရင်လဲ “ဒုတိယမ္ပိ အာဝုဿော သံဃံ၊ တတိယမ္ပိ အာဝုဿော သံဃံ ပဝါရေမိ” စသည်ဆိုဖို့ပါပဲ။ နှစ်ခု စလုံးမှားတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ပါဠိကျမ်းဂန်ရင်း တွေမှာတော့ ပါဠိအသုံး အနှုန်း အတိုင်း “ဒုတိယမ္ပိ ဘန္တေ၊ ဒုတိယမ္ပိ အာဝုဿော” စသည်ဖြင့် အာလုပ်ပုဒ်ဆိုရင် ပုဒ် တပုဒ် တပုဒ်နောက်မှာ ထားလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါလေးတွေကိုလဲ အခုသတိပြုထားကြဖို့ပေါ့လေ။

အခုဒီမှာ ပဝါရဏာပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တချို့ ဝါ ၂၀-ကျော်၊ တချို့ ၃၀-ကျော် ၄၀-ကျော်တောင် ရှိနေပါပြီ။ ပဝါရဏာကို တနှစ်တကြိမ် တကြိမ် ပြုလာခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီ စာတွေ ဘယ်ကျမ်းထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ ကြည့်ထားကြပေါ့။ စာကြည့်နိုင်တဲ့ အရွယ်တွေပဲ။ တကျမ်းထဲ မဟုတ် ပါဘူး။ မဟာဝါပါဠိတော်နဲ့ အဋ္ဌကထာမှာလဲ ရှိပါတယ်။ ခုဒ္ဒသိက္ခာ

အဋ္ဌကထာ အဲဒီမှာလဲရှိပါတယ်၊ ဘယ်မှာရှိရှိပေါ့၊ ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့နေရာမှာ ကြည့်ပြီးတော့ လေ့လာထားယင် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါဟိုက ဒီက အပြစ် ကို ပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပေနဲ့ညီညွတ်ယင် ပိုပြီးကောင်းတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားအောင်လို့ ပြောတာပါ၊ ဒီပဝါရဏာ ကိစ္စကတော့ ဒီလောက်ဆိုယင် တော်ပါပြီ။

တိစိဝရိက်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်
ခွင့်ပြုထားတာ

လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့ဆိုယင် ကထိန်ခင်းမှာ ကထိန်ကို မြတ်စွာ ဘုရားခွင့်ပြုတာက သင်္ကန်းတွေ ဘာတွေကို အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့ သုံးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရည်ရွယ်ပြီး ခွင့်ပြုတော် မူထားတာဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုအခါ ကာလမှာတော့ တိစိဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး တိစိဝရိက် ဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နည်းပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့လဲ ရှိပါတယ်။

ကထိန်ခွင့်ပြုရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကြည့်မယ်ဆိုယင် တိစိဝရိက်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး ခွင့်ပြုထားတာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တိစိဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်မတင်ပဲ ဝတ်ရုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်တော့ သင်္ကန်းအတွက် ဘာမှ ဝန်လေးစရာ မရှိဘူး၊ ကထိန်မြောက်မြောက် မမြောက်မြောက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ ကထိန်မခင်းလို့လဲ ဘာမှ ကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး၊ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား အပိုသင်္ကန်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး သွားနိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီ ပထမကထိန်ခွင့်ပြုတုန်းက ဘုရားထံ ရောက်လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ သူတို့က တိစိဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားကြတာ ဖြစ်လို့ အဲဒီသင်္ကန်း တွေကို တခြားမှာ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူဆောင်လာခဲ့ကြ ရတယ်၊ သာဓကတပြည်မှ မြတ်စွာဘုရားရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာခဲ့ကြရ

သြဝါဒဓမ္မအမွေ

တာလဲ ခုနစ်ယူဇနာတောင် ဝေးတယ်လို့ဆိုတယ်။ လမ်းခဏ်းကြားမှာလဲ မိုးတွေကမိပြီး ပါလာတဲ့ သင်္ကန်းတွေစို့၊ ရွှံ့တွေထဲ နင်းလာခဲ့ကြရတာ ဖြစ်တော့ အင်မတန် ပင်ပန်းလာကြတာဖြစ်လို့ ဒီလိုဆင်းရဲတွေကို မြင်တော် မူပြီး အဲဒီ တိစိရိက်ဆောင်တဲ့ ရဟန်းတွေကို အကြောင်းပြုကာ ကထိန် ခင်းဖို့ ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တာပဲ။

အခန်းတွေများတာ အကျိုးပရှိပါဘူး

တိစိရိက်တဲ့၊ အဲဒီတိစိရိက်ဆိုတာကတော့ သင်းပိုင်ရယ်၊ ဧကသီရယ်၊ သင်္ကန်းကြီးရယ် အဲဒါတွေကို ချုပ်တဲ့အခါမှာ ၅-ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၅-ခန်း ထက်များလို့ရှိယင် ၇-ခန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ၉-ခန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၁ ခန်းဖြစ်ဖြစ် ချုပ်နိုင်ပါတယ်။ စာထဲမှာ အဲဒီလိုပါနေတာပဲ။

ဒါနဲ့စပ်လို့ မော်လမြိုင် ဦးဩဘာသက စာတအုပ်စီ ပေးဖူးပါတယ်။ ဦးသုဇာတနဲ့ ဦးသံဝရတို့ကိုလဲ တအုပ်စီပေးခဲ့သေးတယ်။ အဲ သူ့စာအုပ် ထဲမှာ ဝိနည်း အဆုံးအဖြတ်တွေလဲ ပါပါတယ်။ သူက ကထိန်ခင်းတဲ့ သင်္ကန်းဆိုယင် အများဆုံး ၁၁ ခန်းရှိတဲ့ သင်္ကန်းဖြင့်သာ ခင်းသင့်တယ်။ ဒီထက် အခန်းပိုယင် ကထိန်မခင်းသင့်ဘူး တဲ့။ ဒီလိုဆိုထားပါတယ်။ ဒီလို ဆိုတာလဲ ဆုံးဖြတ်တဲ့အနေနဲ့ ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အထင်ကို ဆိုတဲ့ အဆိုပါပဲ။ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ပုံပုံမရပါဘူး။ သူဟာ ကျန်းဂန် ဗဟုသုတ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုလဲ မေးတာပါပဲ။ အဲဒီ ကျမ်းဂန် ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလဲ အတိအကျတော့ မဆုံးဖြတ်ကြပါဘူး။ ရှေးကစာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ရေးထားခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ ~~ကထိန်~~ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီကစဉ်းစားကြည့်စာယ်။ (၁၁)ခန်းထက်ပိုပြီးတော့ ကထိန် မခင်းကောင်းဘူးဆိုလို့ရှိယင် (၁၁)ခန်းထက်ပိုပြီး အခုကာလမှာ ကထိန်

ခင်းတာတွေက များပါတယ်။ အဲဒီလို ခင်းတဲ့ကထိန်တွေဟာ အကုန် ပျက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ပြီးတော့ (၁၁) ခန်းထက်ပိုများတဲ့ သင်္ကန်းတွေ ကထိန် မခင်းကောင်းဘူးဆိုယင် အဓိဋ္ဌာန်လဲ မတင်ကောင်းဘူးလို့ ဒီလိုလဲ အဓိပ္ပာယ်ရောက်တယ်။ ကထိန်ခင်းတဲ့ သင်္ကန်းဆိုတာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ကောင်းရ တယ်။ သူ့အထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်မတင်ကောင်းဘူးလို့တော့ မပါပါဘူး။ အဲဒီ စာကို ယူခဲ့မလို့ဟာ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ မပါလာဘူး။

ပါဠိအဋ္ဌကထာတွေထဲမှာ ကထိန်ခင်းလို့သူတွေက အဝတ်အထည်တွေကို ကထိန်လျာအဖြစ်နဲ့လှူတန်းကြတာ။ အဲဒါကို ကထိန်ခင်းထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေးတော့ ခင်းမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က နေ့ချင်းပြီးချုပ်ရ၊ ဆိုးရတာ။ အဲဒါ အကုန်လုံး ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီကြရတယ်။ ဒီတော့ ရှေးတုန်းက (၁၁) ခန်းလောက်ဆိုယင် တော်တော်ချုပ်ကြ၊ ဆိုးကြရမှာ။ ၅ ခန်းလောက်ဆိုယင် အတော်ဆုံးနေ မှာပါပဲ။ ဒါမှပဲ မြန်မြန်ပြီးမှာ။ သို့သော်လဲ အဝတ်အထည် လိုက်ပြီးတော့ ချုပ်စပ်ကြရမှာဖြစ်လို့ ၅ နှစ်နဲ့ စပ်မဖြစ်လို့ရှိယင် ၇ ခု၊ ၉ ခု၊ ၁၁ ခု ဒီလို စပ်ချုပ်ကြဖို့ရှိတာပဲ။ ခုဟာ အခန်းကလဲ စုံမပါဘူး။ ၆ တို့၊ ၈ တို့၊ ၁၀ တို့ မပါဘူး။ ၅ ခန်းဆိုယင် အလွယ်ဆုံးပါပဲ။ (၁၁) ခန်းထိအောင် ချုပ်ယင်လဲ ပြီးမယ်ဆို ပြီးလောက်ပါတယ်။ ပြီးလို့နဲ့တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးက ၁၁-ခန်းထိအောင် ဖော်ပြထားတာ ပါပါတယ်။ ဒီထက်များယင် မအပ် စပ်ဘူးရယ်လို့တော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ သူကလဲ ယူဆပါတယ်။

၁၁-ခန်းထက် ပိုလွန်တာ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူးဆိုလို့ရှိယင် အဓိဋ္ဌာန် တင်ပြီးလဲ မသုံးကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ကလဲ ရောက်လာမှာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ရောက်လာတဲ့ အတိုင်းလဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးကြမှာပဲ။ အလျင်တုန်း ကန့်မတူဘူး။ ယခုကာလမှာ သင်္ကန်းတွေက ပေါများတယ်။ သင်္ကန်း လုပ်ငန်းတွေကလဲ အင်မတန် တွင်ကျယ်နေတယ်။ စက်တွေနဲ့ဆိုတော့

အင်မတန် တွင်ကျယ်နေကြတာပဲ။ အခန်း တခုကျော်သိဒ္ဓါအောင်တောင် ချုပ်ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ အခန်းတွေများတာဟာ ဘာမှတော့ အကျိုး မရှိပါဘူး။ အခန်းတွေများတော့ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒီလိုထင်ပြီး လုပ်နေကြတာပဲ။ အမှန်ကတော့ ဘာမှ အကျိုးမများပါဘူး။ အခန်းတွေ များတော့ ရှုပ်တာပဲ ရှိတယ်။

၅-ခန်းလောက်တော်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အခန်းတွေများလို့ အဓိဋ္ဌာန် မတင်ကောင်းဘူး ပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ ကထိန်မခင်းကောင်းဘူး ဆုံးဖြတ် လို့လဲမသင့်ဘူး။ ခု အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ သူ့အနေနဲ့ တော်တော်သံသယ ဖြစ်ပြီးရေးထားပါတယ်။ ဦးဩဘာသဆို မှတ်တာပဲ။ ဒီကတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါဘူး။ သိတော့ သိနေတာပါပဲ။ ကြီးမှ ရဟန်းဖြစ်တာ၊ တံခွန်တိုင်က ဆိုလား။ ဗဟုသုတ တော်တော် ရှိတာပဲ။ သူဟာ ဝိနည်းကို တော်တော် လေ့လာထားပုံရပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ် ၃ အုပ်ပေးထားပါတယ်။ ကြည့်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိယင် ငှားပြီးတော့ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

သည်က သွားတဲ့အခါ အသေးစိတ်ကလေးတွေကို လာပြီးတော့ လျှောက်ထားဖူးပါတယ်။ သည်က လျှောက်ထားကြည့်တော့လဲ ဝိနည်းကို တော်တော် လေ့လာ ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ အင်း-အနေ အထိုင်လဲ တော်ပါတယ်။ စာရေးလဲဝါသနာပါတယ်။ စိတ်ထင်တဲ့ အတိုင်းတော့လဲ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ စိတ်ထင်တဲ့အတိုင်း အတင်းဆုံးဖြတ်လို့လဲ မသင့်ဘူး။ အငြင်းအခုံတွေဖြစ်နေမှာ။

တိစိဝရိက်အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားဖို့ရာ

အရေးကြီးပါတယ်

လိုရင်းပြောချင်တာကတော့ ကထိန်ခင်းတယ် ဆိုတာက တိစိဝရိက် အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး သုံးဆောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် မြတ်စွာဘုရားက

ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကထိန်မခင်းမီ တိစိဝရိုက် အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားဖို့ရာက အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါကို ဒီက အကြံဉာဏ် ပေးမလို့ပါပဲ။ အဲဒါ ကိုယ်တော်တွေ့အကုန်လုံး ကနေ့က စပြီးတော့ တိစိဝရိုက် အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားကြဖို့၊ မတင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိယင်လဲ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညွှန်ကြားပေးဖို့ပေါ့လေ။

သင်းပိုင်ကို “ဣမံ အန္တရဝါသကံ အဓိဋ္ဌာမိ”၊ ကေသီကို “ဣမံ ဥတ္တရသင်္ဂံ အဓိဋ္ဌာမိ”၊ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို “ဣမံ သံဃာဋ္ဌိံ အဓိဋ္ဌာမိ” ဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ပါပဲ။ ပါဠိလေးတွေက တိုပါတယ်။ မခက်ပါဘူး။ အဟောင်းဖြစ်တဲ့ သင်္ကန်းတွေက ပရိက္ခရစောဋ္ဌ တင်ထားတယ်ဆိုယင်လဲ “ပရိက္ခရစောဋ္ဌံ ပစ္စုဒ္ဓရာမိ” ဆိုပြီး ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုပြီးတော့မှ အဓိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ပေါ့။ ဒီလိုကြိုတင်ပြီးဆောက်တည်ထားယင် ဘုရားဝိနည်းတော်ကိုလဲ လိုက်နာပြီး ကျင့်သုံးရာရောက်ပါတယ်။ ဒီအတွက်လဲပဲ ကုသိုလ်ပွားတာပါပဲ။ ရက်အနည်းငယ်ဖြစ်လို့ တာဝန်လဲ မလေးပါဘူး။ ကနေ့ တရက်၊ နက်ဖြန်တရက် နှစ်ရက်ပါပဲ။ ၂ ရက်ကလဲပဲ မနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှာ အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားတဲ့ သင်္ကန်းကို ကိုယ်နဲ့အတူ နီးနီးမှာရှိဖို့ ဒါပါပဲ။ တရားထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်လဲ သင်္ကန်း ၃ ထည်လုံးပါသွားရမယ်။ ခါးမှာဝတ်နေတဲ့ သင်းပိုင်ရယ်၊ ကိုယ်မှာရုံထားတဲ့ ကေသီရယ်၊ အပိုသင်္ကန်းကြီးရယ်။ တရားထိုင်တဲ့ နေရာမှာပါသွားရမယ်။ ထိုင်တဲ့ နေရာရောက်မှ အသုံးမကျယင် သင်္ကန်းကြီးကို အနီးမှာချထားရမယ်။

အပြင်ဘက်ထွက်ယင်လဲပဲ အရုဏ်တက်တဲ့ အချိန်နဲ့ ကိုက်နေမယ်ဆိုယင် ကိုယ်နဲ့အတူ ပါသွားရမယ်။ ကုဋီတို့ ဘာတို့ ဒီလို သွားတဲ့ အခါကာလမျိုးမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆောင်သွားရတယ်။ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့အတူရှိဖို့လိုတာပါပဲ။ အရုဏ်မတက်တဲ့ အချိန်ဆိုယင်တော့လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နေ့တနေ့လုံး ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ ညဉ့်ဦးယံမှာလဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ သန်းခေါင်ယံမှာလဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ အရုဏ်မတက်သေးမီဆိုယင်

ဘယ်မှာထားထား အရေးမကြီးပါဘူး၊ ထားလို့ရပါတယ်၊ အရုဏ်တက်တဲ့ အချိန်မှာသာ ကိုယ့်အနီးမှာ ရှိဖို့လိုပါတယ်

အခု ဆွမ်းစားကျောင်းက ခေါက်တဲ့ အချိန်ဟာ အရုဏ်တက်ချိန် မှန် လောက်ပါတယ်ထင်ပါရဲ့၊ နေသာနေတဲ့ အချိန်ဆိုယင်တော့ နေထွက်ရာ အရပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ယင် ရောင်နီလေးတွေ တွေ့ရတယ်၊ စဉ်းငယ်နီ နေတဲ့ အဲဒီရောင်နီလေးတွေ မြင်ရတဲ့ အချိန်ဟာ အဲဒါ အရုဏ်တက်တာ ပါပဲ၊ တိမ်ရှိလို့ မိုးရွာနေလို့ ရောင်နီကို မမြင်ရဘူးဆိုယင်တော့ နာရီနဲ့ ကိုက်ကြည့်ပေါ့၊ ယခုအခါမှာတော့ ၅ နာရီ ၅-နာရီထက် စောပြီးအရုဏ် တက်ပုံမရပါဘူး၊ ၅ နာရီ မိနစ် ၁၅-မိနစ် ၂၀-လောက်မှ တက်ဟန်တူပါ တယ်၊အဲဒီ အရုဏ်ကိုလဲ ဂရုစိုက်ရမယ်။

ငါးလအတွင်းဘယ်မှာထားထား ထားလို့ရတယ်

၂-ရက်နေ့ကျတော့ ညနေခင်းမှာ ကထိန်ခင်းပြီး သွားမှာပဲ၊ အဲဒီက နောက်တော့ တပေါင်းလပြည့်အထိ ငါးလအတွင်း တိစိဝရိုက်ဆောင် ထားတဲ့သင်္ကန်းကို ဘယ်မှာထားထား ထားလို့ရပါတယ်၊ကထိန်ခင်းပြီးယင် ငါးလအတွင်း ငါးပါးသောအာနိသင် ရနေလို့ပါပဲ၊ အဲဒီအာနိသင်ငါးပါး ထဲမှာ “အသမာဒါနစာရ”ဆိုတဲ့ အာနိသင်တပါး ပါရှိပါတယ်၊ အဲဒါ အမည်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားတဲ့ တိစိဝရိုက်သင်္ကန်းကို မယူဆောင်ပဲသွား နိုင်တဲ့ အာနိသင်တပါးလဲပါရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရုဏ်တက်သော အချိန် တိစိဝရိုက်သင်္ကန်းနဲ့ ကင်းပေမယ်လို့ ကထိန်ဒုတိယသိက္ခာပုဒ်အရ အာပတ်မသင့်ပါဘူး။

ဒီတော့လဲ ဆောင်ထားရတဲ့ တိစိဝရိုက်သင်္ကန်းအတွက် ဝန်မလေးစတာ ပါဘူး၊ ငါးလအကြားမှာ အကြောင်းတခုခုကြောင့် ကထိန်နုတ်မယ် ဆိုယင်လဲ ကထိန်နုတ်သည်အထိပေါ့၊ ကထိန်နုတ်လိုက်ယင်တော့ ကထိန်၏ အာနိသင်မရှိတော့ဘူး ကုန်သွားပါတယ်၊ ကထိန်နုတ်တယ် ဆိုတာကလဲ

နုတ်ခဲပါတယ်၊ မနုတ်တဲ့ပါဘူး၊ သံဃာ့လာဘ်သင်္ကန်းတွေ သံဃာတော်တွေ အတွက် မညီမမျှဖြစ်နေတဲ့အခါကာလ စသည့်တို့မှာ နုတ်တန်ယင် နုတ်ရ ပါတယ်။

ကထိန်ဆိုတာ တနှစ်မှတစ်ကြိမ်ပဲခင်းရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက နှစ်ကြိမ် ခွင့်မပြုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တကြိမ်ခင်းပြီးသော်လဲ နောက်ထပ် ကထိန်ဒကာပေါ်လာယင် ခင်းပြီးကထိန်ကိုနုတ်ပြီး နောက် တကြိမ် ထပ်ခင်းကြတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်၊ အဲဒါဟာမလျော် ပါဘူး၊ ပါဠိ အဋ္ဌကထာတွေမှာ နှစ်ကြိမ်ခင်းတဲ့ထုံးတမ်း မရှိပါဘူး။

ကထိန်နုတ်ရတဲ့အကြောင်းရှိပါတယ်

လာဘ်ရလာတဲ့ သင်္ကန်းတွေကို ကထိန်ခင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာသာ ရပြီး ကထိန်မခင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရဘူး၊ ဒီတော့ သံဃာတွေမှာ လာဘ်လာဘ မမျှတဖြစ်နေတတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ကထိန်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပန် မကြားပဲ ဝေပေးလို့ကလဲမဖြစ်ဘူး၊ ပန်ကြားရာမှာ ကထိန်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တပါးထဲပင် မပါပဲဖြစ်နေပါက ပန်ကြားမှုမမြောက်ပဲဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ပန်ကြားရမှာကလဲ မလွယ်ဘူး။

လိုရင်းကတော့ ရလာတဲ့ သင်္ကန်းလာဘ်တွေကို ကထိန်မခင်းတဲ့ သံဃာ တွေပါ မျှမျှတတဖြစ်စေလိုတဲ့အတွက် ကထိန်နုတ်ခွင့်ပြုထားတာ ထင်ရှား ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကထိန်နုတ်ပြီးရရှိလာတဲ့သင်္ကန်းတွေကို ကထိန်မခင်း ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပါ ဝေမျှပေးနိုင်ဖို့နုတ်ရတယ်၊ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခင်းဖို့ ကထိန်နုတ်ခွင့်ပြုတာမဟုတ်ပါဘူး။

ကထိန်အာနိသင်ငါးပါး

ကထိန်အာနိသင်ငါးပါးကတော့ ကထိန်တိုင်းမှာ ထည့်ပြီးဟောနေ ကြတာဖြစ်လို့မို့ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ အလျဉ်းသင့်တဲ့ အခါ ကောင်းစပ်လာတာနဲ့ ပြောရအုံးမှာပဲ။

၁။ အနာမန္တစာရ၊ ၂။ အသမာဒါနစာရ၊ ၃။ ဂဏဘောဇန၊
 ၄။ ယာဝဒတ္တစိဝရ။ ၅။ ယောစတတ္ထစိဝရပ္ပါဒ၊ အဲဒီငါးပါးပါပဲ။

၁။ အနာမန္တစာရ ဆိုတာ ကထိန်မနုတ်မချင်း ဘောဇဉ်ဖြင့်
 ပင့်ဖိတ်သည်ကို လက်ခံထားတဲ့ရဟန်းဟာ ထင်ရှားရှိတဲ့ရဟန်း
 ကို မပန်ကြားပဲ တခြားဒါယကာအိမ်သို့ သွားနိုင်ပါသည်။
 စာရိတ္တသိက္ခာပုဒ်ဖြင့် အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး။

၂။ အသမာဒါနစာရ အကျိုးဆိုတာ အမည်ဖြင့်အဓိဋ္ဌာန်တင်ထား
 တဲ့ တိစိဝရိက်သင်္ကန်းကိုမယူပဲ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ သင်္ကန်းနဲ့
 ကင်းနိုင်တဲ့ ဒုတိယကထိန်သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် အာပတ်မသင့်တဲ့
 အကျိုး။

၃။ ဂဏဘောဇန အကျိုးဆိုတာ ထမင်းစတဲ့ ဘောဇဉ်ငါးပါး
 အမည်နဲ့ ပင့်ဖိတ်ရာမှာ လေးပါး၊ လေးပါးထက် အလွန်
 တပေါင်းတည်းခံပြီး စားပေမယ်လို့ ဂဏဘောဇနသိက္ခာပုဒ်
 ဖြင့် အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး။

၄။ ယာဝဒတ္တစိဝရအကျိုးဆိုတာ သင်္ကန်းကို အဓိဋ္ဌာန်ဝိကပ္ပနာ
 မပြုပဲ ဆယ်ရက်ထက်လွန်သော်လဲ ပဌမကထိန်သိက္ခာပုဒ်ဖြင့်
 အာပတ်မသင့်တဲ့အကျိုး။

၅။ ယောစတတ္ထစိဝရပ္ပါဒ အကျိုးဆိုတာ အဲဒီ ကထိန်ခင်းတဲ့
 ကျောင်း ဝါဆိုခေတ်အတွင်း ဥပစာရ၌ ပုံလွန်တော်မူတဲ့
 ရဟန်း၏မတကသင်္ကန်း၊ သံဃာအားလှူသော သံဃဒိန္နသင်္ကန်း၊
 ကျောင်း၏ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ လယ်ယာစသည်က ယူဆောင်အပ်
 သော သံဃိကတတြုပ္ပါဒသင်္ကန်းစတဲ့ သံဃိကသင်္ကန်း ဟူသမျှ
 ကထိန်ခင်းသောရဟန်းတို့အားသာရနိုင်တဲ့အကျိုး။

ကထိန်ခင်းတဲ့ရဟန်းရနိုင်တဲ့အကျိုးငါးပါး၊ ကထိန်အာနိသင် ငါးပါး
 ဆိုတာ အဲဒီအကျိုးငါးပါး-တဲ့။ ဘုရားလက်ထက် အစဦးလောက်တုန်း

ကတော့ တိစိဝရိက်အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးသုံးဆောင်ကြဖို့ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်။
နောက်တော့မှ ပရိက္ခရာစောင့်တင်ပြီး သုံးဆောင်ဖို့ကိုလဲ ခွင့်ပြုတော်မူရ
တာပါ။

ဝါဆိုသံဃာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်

နောက်တခုကတော့ နက်ဖြန်ဆိုယင် သံဃာတွေအတွက် သံဃိက
ပစ္စည်းတွေကို ဝေဖို့ရှိပါတယ်။ အလျင်ရှိနေတဲ့ သင်္ကန်းတွေကလဲ ၆၀ ကျော်၊
၇၀ လောက်ရှိတယ်။ တနေ့ကလဲ ဒကာမကြီးတယောက် ဆုံးတာကို
အကြောင်းပြုပြီး သံဃိကလူတဲသင်္ကန်းကလဲ ၅၀ ဆယ်လောက်ရှိမယ်။ အဲဒီ
သံဃိကသင်္ကန်းတွေကို ဝေပါလိမ့်မယ်။ ကထိန်မခင်းရသေးပေမယ့် ကထိန်
လ တလအတွင်းမှာ ပုရိမဝါကျွတ်တဲ့ သံဃာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်။ ကထိန်ခင်း
ထားပြီးသားဆိုလို့ရှိယင်လဲ အဲဒီ သံဃာတွေပါဆိုင်တာပဲ။ ခေတ္တခဏ
ရောက်လာတဲ့ အာဂန္တုတွေနဲ့လဲဆိုင်တယ်။ ပထမဝါကျွတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
နဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး။

အခု အဲဒီသံဃိကသင်္ကန်းတွေကို ဝေမယ်ဆိုလို့ရှိယင် တပါးတစုံစီ
ဝေတောင် ကုန်ဦးမယ်မဟုတ်ဘူး။ ပိုနေဦးမှာပဲ။ ကြာကြာနေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်
တွေဆိုယင် ပထမဝါဆိုပေမယ့်လို့ ဝေတာပဲကောင်းပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသား
ရဟန်းတွေက ကြာကြာနေမှာ မဟုတ်တော့ ဝေဖို့လိုမယ်မဟုတ်ပါဘူး။
ပြီးတော့ နာယက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလဲ သူတို့မှာ မလိုပါဘူး။
သူတို့မှာ လာဘ်လာဘတွေပေါ့ပါတယ်။ ဝေလဲပဲ သူတို့က လက်မခံပါဘူး။
ဒီမှာ အခုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး သဘောတူပြီးတော့ ဝေသင့်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဝေကြဖို့ပါပဲ။ ပိုနေတာတွေကိုတော့ နောက်ရမှာနဲ့ရောပြီး ဝေဖို့
ထားလိုက်ပေါ့။ အဲဒါ သံဃာတော်များကို ပန်ကြားပါတယ်။ အခုပြောခဲ့တဲ့
အတိုင်းသဘောတူလို့ရှိယင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားလုံး သာဓုခေါ်
ကြပါ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ကထိန်ခင်းမည့်နေ့

ကထိန်ခြင်းရာ ဩဝါဒကထာ

ကထိန်ဆိုတာကတော့ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကျောင်းတွေမှာ ခင်းနေကြတာဖြစ်လို့မို့။ ဗဟုသုတရှိပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များပါလိမ့်မယ်။ ကထိန်ရယ်၊ သိမ်ရယ်ဆိုတာတွေဟာ ပြောစရာ ပြုစရာအင်မတန်များတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ပြောစရာ များသလောက်ကို ပြောနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီမှာ သင့်တော်ရုံ အများအားဖြင့် ဆောင်ရွက်နေကျ၊ ခင်းနေကျလောက်ကိုသာ ပြောရမှာပဲ။

ကထိန်သင်္ကန်းကို ဒါယကာက လှူတဲ့အခါမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရည်စူးပြီး ပုဂ္ဂလိက မလှူကောင်းဘူး။ သံဃာကို လှူရတယ်။ ပုရိမဝါမှ ကောင်းစွာထတဲ့ ပုရိမဝါသား ရဟန်းများကိုသာ လှူရတယ်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှာ ဝါကပ်ပြီး သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ပဝါရဏာပြုကြတဲ့ ရဟန်း သံဃာတွေကို ပုရိမဝါမှ ကောင်းစွာထတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုရတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ ကထိန်ခင်းထိုက်တယ်။ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှာ ဒုတိယဝါကပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒါ ကထိန်ခင်းခွင့်မရတော့ဘူး။

ကထိန်သင်္ကန်းကို လှူစဉ်က သံဃာကို လှူတာဖြစ်ပေမယ့်လို့ ခင်းတဲ့ အခါကျတော့ သံဃာများကရွေးပြီး ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေးပြီး ခင်းကြရတယ်။ ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာကလဲ သင်္ကန်းနှုန်းပါးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီလို နှုန်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိရင် အဲဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ မထေရ်ကြီး၊ အဲဒီမထေရ်ကြီးဟာ ခင်းသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကထိန်ခင်းမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်

ဟာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီ အင်္ဂါရှစ်ပါးနဲ့ပြည့်စုံစေရတယ်။ မပြည့်စုံလို့ရှိရင်လဲ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပြည့်စုံအောင် သင်ပြပေးယင်ရတာပါပဲ။

ပေးသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သင်္ကန်းပေးတဲ့အခါမှာ စတုဝဂ္ဂ (အနည်းဆုံး လေးပါးရှိတဲ့) သံဃာနဲ့ သိမ်ထဲမှာသွားပြီးတော့ ဥတ္တိဒုတိယကမ္မဝါစာနဲ့ ပေးရတယ်။ ကထိနာရဟပုဂ္ဂိုလ်ပါဆိုရင် ငါးပါးပေါ့။ ဒီလို ပေးပြီးတဲ့အခါ ကာလမှာ ခင်းမယ့်သင်္ကန်းက ကိုယ်ဝတ်သင်းပိုင်ဖြစ်လို့ရှိရင် အလျင်က အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားတဲ့ သင်းပိုင်ရှိက အဟောင်းဖြစ်တဲ့ သင်းပိုင်ကိုပေါ့။ ပစ္စုဒ္ဓါရိပြုရတယ်။ ပစ္စုဒ္ဓါရိပြုတယ်ဆိုတာ—

“ဣမံ အန္တရဝါသကံ မစ္စုဒ္ဓရာမိ” လို့

ဆိုပြီး အလျင်အဓိဋ္ဌာန်တင်ထားတာကို နုတ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ။ ပြီးတော့ကထိန်ခင်းမယ့် အသစ်ဖြစ်တဲ့ သင်းပိုင်ကို ကပ္ပဗိန္နုထိုးပြီးတော့—

“ဣမံ အန္တရဝါသကံ အဓိဋ္ဌာမိ” လို့

ဆိုပြီးအဓိဋ္ဌာန်တင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလို အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့မှ အဲဒီသင်းပိုင်ကို ကထိန်ခင်းရတယ်။ ခင်းတော့—

“ဣမိနာ အန္တရဝါသကေန ကထိနံ အတ္ထရာမိ”

လို့ခင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကဆိုပြီး ခင်းရတယ်။

ပြီးတော့မှ ခင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မထေရ်ကြီးဖြစ်ရင်—

“အတ္ထတံ အာဝုသော သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော အနုမောဒထ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

မထေရ်ငယ်ဖြစ်လျှင်-

“အတ္တတံ ဘန္တေ သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော
အနုမောဒထ” ဟူ၍လည်းကောင်း-

ဆိုပြီးတော့ အခြားသံဃာတွေ အနုမောဒနာပြုကြဖို့ရာ တိုက်တွန်း
ပေးရတယ်။ အဲဒါ ပြီးတော့မှ ကျန်သံဃာတွေက ပုဂ္ဂိုလ်မထေရ်ကြီး
ဆိုလျှင်-

“အတ္တတံ အာဝုသော သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော
အနုမောဒါမ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊

မထေရ်ငယ်များက-

“အတ္တတံ ဘန္တေ သံဃဿ ကထိနံ ဓမ္မိကော ကထိနတ္ထာရော
အနုမောဒါမ” ဟူ၍လည်းကောင်း-

ဆိုပြီးတော့ အနုမောဒနာပြုကြရတယ်။ အဲဒါ ကထိန်ခင်းခြင်း ကိစ္စ
ပြီးသွားတာပါပဲ။ ဒါတွေ ဝိနည်းမဟာဝါ ကထိနက္ခန္ဓကမှာ အပြည့်အစုံ
ပါနေတာ ဖြစ်လို့ ခင်းကြတဲ့အခါ ကာလတိုင်း ဒီလိုခင်းကြတာပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒါ သင်းပိုင်ကို ခင်းပုံပါပဲ။ ကေသီဆိုလို့ရှိသေး-

ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုတဲ့အခါ-

“ဣမံ ဥတ္တရသင်္ဂံ ပစ္စုဒ္ဓရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊
အဓိဋ္ဌာန်တင်တဲ့အခါ-

“ဣမံ ဥတ္တရသင်္ဂံ အဓိဋ္ဌာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊
ခင်းတဲ့အခါ-

“ဣမိနာ ဥတ္တရသင်္ဂေန ကထိနံ အတ္တရာမိ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊
နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးဆိုလျှင် ပစ္စုဒ္ဓါရ်ပြုတဲ့အခါ-

ဣမံ သံဃာဋီ ပစ္စုဒ္ဓရာမိ”ဟူ၍လည်းကောင်း၊

အဓိဋ္ဌာန်တင်တဲ့အခါ—

“ဣမံ သံဃာဋီ အဓိဋ္ဌာမိ”ဟူ၍လည်းကောင်း၊

ခင်းတဲ့အခါ—

“ဣမာယ သံဃာဋီယာ ကထိနံ အတ္ထရာမိ”ဟူ၍လည်းကောင်း

ဆိုပြီး ခင်းကြရပါတယ်။ ကျန် ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတွေကတော့ အတူတူပါပဲ။ သင်းပိုင်ခင်းစဉ်က ဆောင်ရွက်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ကထိန်ခင်းတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဒီလောက်ဆိုယင် ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ။

ပိဏ္ဍပါတ်ရတင်ဆောင်တဲ့ ရဟန်းများမှာ အနာမန္တစာရ ဂဏဘောဇန အကျိုးအာနိသင်ကို ရဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ရတင် ဆောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီဆွမ်းမျိုးကို မစားပဲ ဆွမ်းခံစားတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်နေလို့ပါပဲ။ တိစိဝရိက်ရတင်မဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှလဲ အသမာဒါန စာရ အကျိုးကို မရပါဘူး။ သူကတော့လဲ တိစိဝရိက်ဆောင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်တော့ အစကထဲက ဒီတာဝန်ကင်းနေလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ ပံ့သုကူ ဆောင်တဲ့ ရဟန်းမှာလဲ စိဝရပွါဒ အကျိုးမရပါဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလဲအစ ကထဲက ပံ့သုကူသင်္ကန်းမှတစ်ပါး အခြားသင်္ကန်း မသုံးဆောင်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဝဇီရဗုဒ္ဓိဋ္ဌိကာ၌ ပိဏ္ဍပါတ်ရတင် မဆောင်သူအားသာ အနာမန္တစာရ ဂဏဘောဇန အကျိုးကိုရသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တိစိဝရိက်အဓိဋ္ဌာန်တင်သော ရဟန်းအားသာ အသမာဒါန အကျိုးကို ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပံ့သုကူမဆောင်သူအားသာ စိဝရပွါဒအကျိုး ကို ရသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုထားပါတယ်။

ပြီးတော့ ဝိဘင်းပါဠိတော်တွင် စိဝရဒါနသမယ၌ ခွင့်ပြုထားသော ပရမ္ပရဘောဇန အကျိုးကိုလဲ ရနိုင်ပါသေးတယ်။ ပရမ္ပရဘောဇန

ဆိုတာ နောက်မှ ပင့်ဖိတ်ထားသူ၏ ဓဘာဇဉ်ကို ရှေးဦးစွာ စားလို့သင့်တဲ့ အာပတ်ပါပဲ။ အဲဒီပရမ္မရဘောဇန သိက္ခာပုဒ်ဖြင့် သင့်နိုင်တဲ့ အာပတ်လဲ မသင့်တဲ့ အကျိုးပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒါကလဲ ကထိန် အာနိသင်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်မပါပေမယ့်လို့ အခုလို စီဝရကာလမှာ သူလဲရောပြီးတော့ ပါဝင် လာပါတယ်။ အဲ စီဝရကာလမှာ အကျိုး ၆-ပါး။

အခင်းမမြောက်တဲ့ သင်္ကန်းတွေ

ကထိန်အခင်းမမြောက်တဲ့ သင်္ကန်းတွေဆိုတာ ၂၄-မျိုးတောင်ပဲ။ အဲဒါ တွေကိုတော့ ဒီမှာပြောနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဝိနည်းမဟာဝါ အဋ္ဌကထာမှာ ကြည့်ကြပါလို့ ညွှန်ပြလိုပါတယ်။ သူ့ဟာက အင်မတန် များလဲများ၊ ပြောရမှာတွေကလဲ ရှည်လျားတာပဲ။ အခုခင်းနေတဲ့ သင်္ကန်းတွေဟာ ချုပ်တဲ့ ဆိုးတဲ့ဆိုင်တွေကိုက နားလည်ပြီးသား ဖြစ်နေကြတာ ဖြစ်လို့ ကထိန်ခင်းအပ်တဲ့ သင်္ကန်းတွေသာ ဖြစ်ဖို့ရှိပါတယ်။

အခင်းမြောက်တာတွေက (၁၇)ပါး

အခင်းမြောက်တာတွေကလဲ (၁၇)မျိုး၊ သူလဲပြောစရာတွေများတာပဲ။ ကထိန်နဲ့သိမ်ဆိုတာ သံဃာ့ကိစ္စတွေနဲ့ သံဃာ့ဝိနည်းနဲ့ စပ်နေတာဖြစ်လို့ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါကာလမှာ သတိကြီးကြီး ထားပြီးတော့ စိစစ်ကြရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေလေးစားသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ပညတ်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကိုလဲ ရိုသေလေးစားကြရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်တွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစားနဲ့ လိုက်နာပြီးတော့ မိမိတို့ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ မဂ်၊ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ-

သာဓု=သာဓု=သာဓု

၁၃၄၃-ခု၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့ ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ဒိန္နပိပြီးသြဝါဒပေးစရာ
အကြောင်းလေးတွေရှိတယ်

တရားဟောစရာတွေ ၂ ရက် စာလောက်တော့ ပြီးသွားပြီ။ နောက်
၁-ရက်စာပဲရှိတော့တယ်။ တနေ့ တနေ့ မနက်ပိုင်း ၄ ပါး၊ နေ့လည်ပိုင်း
၄ ပါး၊ ဂ ၂ ပါး၊ ၂ ရက်ဆိုတော့ ၁၆ ပါး၊ နက်ဖြန် မနက်နဲ့ နေ့ ၈-ပါး
ကျန်သေးတယ်။ တရားဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော်တော် ကြည်လင် ပြတ်သား
ပါတယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။ အသံချဲ့စက်ကလဲ ဝေးပေမယ့် ဟိုကနေ
ပြီးတော့ ကြားရတယ်။

တော်ပါတယ်။ သူတို့ တရားတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ အင်မတန်
ကောင်းတာပဲ။ နက်ဖြန်ခါ ညနေပိုင်းမှာ ဒီကလဲ ဩဝါဒပေးစရာရှိတယ်။
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းပဲ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သာသနာရေး
ဆိုင်ရာ ဩဝါဒပေးရတယ်။ အင်း နှစ်တိုင်းထက် ဒိန္နပိပြီးတော့ ဩဝါဒ
ပေးရမယ့် အကြောင်းလေးတွေ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါ ၄ နာရီခွဲကနေ
၅ နာရီခွဲ အပြီးပေါ့။ ၄ နာရီခွဲ မတိုင်မီ စီစဉ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရား
ဟောမယ့် နေ့ခင်း အစီအစဉ်တွေ စီစဉ်ထားဖို့ပါပဲ။ ည တရားပွဲ တွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ရှုပ်ထွေးမကုန်အောင်ပေါ့။ ဩဝါဒတရားကိုတော့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းအောက်မှာစီစဉ်ဖို့ပါပဲ။ တာဝန်နည်းနည်းလေးတယ်။ တနာရီမဟုတ်
တောင်မှ အဆုံး ၄၅ မိနစ်နည်းလောက်တော့နားရမှပဲ ကောင်းမှာ။ အဲဒီနေ့

ကျတော့မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ အထူးသတိပြုဖို့ သတိပေး ဟောပြော ရဦးမယ်။

မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမတော်အတိုင်း ကိုယ်တိုင်လဲ အားထုတ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ ဟောပြော ညွှန်ကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ ကဲ့ရဲ့ ဖွယ်ကင်းပြီး ချီးမွမ်းဖွယ် အမြဲဖြစ်နေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာလုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူးသတိပြုဖို့ရာ နက်ဖြန်ကျမှပဲ ပြောပါမယ်။ အခုမပြောသေးပါဘူး။

အရှင်အာနန္ဒာရဲ့အမေး

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဖြေ

တရားဟောတဲ့နေရာမှာ ဟောတိုင်း ဟောတိုင်း ဝိပဿနာတရား ဆိုတော့ အရေးကြီးတဲ့တရားပါပဲ။ နက်ဖြန်ကျတော့ အဲဒီ ဥစ္စာ ပြောရ ဦးမယ်။

သံဃာတွေ သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံရမယ် တဲ့။ သုပ္ပဋိပန္န- ကောင်းစွာ ကျင့်တယ်ဆိုတာကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ အကျဉ်းအားဖြင့် ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ပါဠိတော်မှာလဲ အင်္ဂုတ္တိုရ် တတိယအုပ်မှာ ရှိပါတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာက မေးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားထားတာ။ အကျဉ်းချုပ် ကတော့ သုပ္ပဋိပန္န-ကောင်းစွာ ကျင့်ရတဲ့ အကျင့်ပါပဲ။ သီလ, သမာဓိ, ပညာ ဒီ ၃ ခု ကို ကျင့်ရမယ့် အကျင့်ပါပဲ။

သီလအကျင့် သုပ္ပဋိပန္နဂုဏ်နဲ့တောင်မှ မပြည့်စုံယင် နေရာမကျဘူး။ သီလကတော့ ဝိပဿနာရဲ့ အခြေခံဖြစ်လို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သီလက ချွတ်ယွင်းနေတတ်တယ်။ အဲဒါမချွတ်ယွင်းရအောင်နဲ့ သူများအပြစ်တင်စရာ မရှိအောင် သီလကို အထူးဂရုစိုက်ကြမှပဲ။ သမာဓိ, ပညာတွေကိုလဲပြည့်စုံ သင့်သလောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရတယ်။ အားထုတ်ပြီးတော့လဲ

နောက်တော့ အားမထုတ်ပဲ ဒီအတိုင်းနေယင် နေရာမကျဘူး၊ ဆက်ပြီး အားထုတ်နေမှ ကောင်းတယ်။

မိမိတို့နေရာရောက်လဲ အားထုတ်ဖို့ပဲ

အားထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပရိသတ်မရှိလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တပါးတည်းအားထုတ်ဖို့ပဲ။ ဒီကတော့ သွားစရာရှိလို့ တပါးတခြားရောက် နေလဲပဲ ရွတ်တန်တာလေးတွေ အတိုချုပ်ပေါ့လေ ရွတ်ပြီးတော့ မေတ္တာလဲ ပွားများ၊ ဝိပဿနာလဲပဲ ရောက်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်ရောက်ရောက် တတ်နိုင် သမျှ အားထုတ်ရတာပဲ။

ဟို အနောက်နိုင်ငံတွေ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာလဲပဲ ပရိသတ်တွေဘာတွေ စုဝေးစရာ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ အဲဒီလို အခါမှာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တပါး တည်းပဲ။ တချို့နေရာကျတော့လဲ ဒီကပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတကွ ဘုရားရှိခိုး၊ အတိုချုပ် နှလုံးသွင်းကြ၊ အားထုတ်ကြတယ်။ ကိုယ်တပါးတည်း ရှိတဲ့အခါမှာလဲ ကိုယ်တပါးတည်းပဲပေါ့။ ဒီလို အချိန်ရသလို အားထုတ်ရ တာပဲ။ အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်း အားထုတ် နေတာပါပဲ။ အဲဒါ အထူးပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါတွေ ပေါ့လျော့ပြီးတော့ နေတတ်တယ်။ အခု ဒီနှစ်ပတ်လည် ပူဇော်ပွဲလာရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီကအလေ့အထတွေကို လေ့လာကြရတယ်။ လေ့လာပြီးတော့ မိမိတို့နေရာ ပြန်ရောက်တဲ့ အခါကာလ ဒီလိုပဲ ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစား အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ ဒီမှာ ညနေပိုင်းဆိုယင် ရွတ်ဖတ်စရာ တွေ အများကြီးပဲ။ မနက်ပိုင်းမှာတော့ ရွတ်ဖတ်စရာကို တပည့်တော်က များများ ပေးမထားပါဘူး။ ဒါက တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အချိန်များများ ရအောင်လို့ပဲ။ ပရိတ်ကလဲပဲ နည်းနည်းချင်း နည်းနည်းချင်း ပိုင်းထားပါ တယ်။ ပါတိမောက်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ။ တပိုင်းချင်း တပိုင်းချင်းထားတာပဲ။

ပရိတ်ကတော့ဖြင့် များသောအားဖြင့် မေတ္တာသုတ်လောက်ပါပဲ၊ တခြား သုတ်တွေကို တယ် မရွတ်ပါဘူး၊ ပါတိမောက်ကိုတော့ အကုန်လုံးရွတ်နေ တာပါပဲ၊ တလ တလ အကြိမ်ပေါင်း ၃၀ လောက် ဒီထက်မနည်း ပိုင်းပြီးရွတ် နေတာပါပဲ၊ နောက် မေတ္တာပို့ပါတယ်၊ အားလုံးပေါင်း ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာပါတယ်၊ ဝိပဿနာကိုတော့ ၄၅ မိနစ်လောက် ရှုမှတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ အမြဲတမ်း အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီဟောင်းတွေနဲ့ ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ် တွေပေါ့လေ၊ အားထုတ်စ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ သူတို့ကို ခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ကတော့ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ရမယ်၊ အခု ဒီနှစ်ပတ်လည်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီမှာ ဘုရားရှိခိုး လာကြဖို့ပေါ့၊ ပါတိမောက် ရွတ်တာတို့၊ ပရိတ်ရွတ်တာတို့ ဒါတွေကို တွေ့ကြုံရတော့ မိမိတို့လဲပဲ အဲဒီလို ဆောင် ရွက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ ဝိပဿနာကိုလဲ ကိုယ်ရှုမှတ် နေကျအတိုင်း ရှုမှတ်နေဖို့ကောင်း ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာသာမဟုတ်ဘူး၊ အားလို့ အလုပ်မရှိယင် ဒီပြင်အချိန် တွေမှာလဲ ဝိပဿနာရှုနေတာပဲကောင်းပါတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သူများတွေကိုသာ ဟောပြီး ကိုယ်က အားမထုတ်ပဲနေယင် လိုနေတာ ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကလဲ အားထုတ်နေမှ ကောင်းတာ။

အဲဒါတွေ နက်ဖြန်ကျမှ ပြောသင့် ပြောထိုက် တာလေးတွေ ထပ်ပြော ပါဦးမယ်၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ ပြည့်စုံနိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ် ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၃-ခု၊ နတ်တော်လက်ကွယ်နေ့

ခြင်္သေ့ကောသလသေနာ

ဖြစ်ဆဲတရားရှုမှီရာပြထားတယ်

ဆရာသမားတွေ ညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း မပြတ်ရှုမှတ်နေဖို့ပါပဲ။ ရှုမှတ်ရတာလဲ သက်တော့မသက်သာလှဘူး၊ သူကလဲ ခဏလေးမဟုတ်ဘူး၊ တတ်နိုင်ယင်တော့ မပြတ်ကို ရှုမှတ်ဖို့ပဲ။ တနာရီထိုင်ပြီးမှတ်ဖို့ရာ ညွှန်ကြားတယ်။ ပထမ တနာရီလောက်တော့ ထိုင်ပြီးမှတ်မှ စိတ်က တော်တော်လေးတည်ငြိမ်ပြီးသွားတတ်တယ်။ တနာရီထိုင်ပြီးနောက် ဒီပြင် တနည်းနည်းနဲ့ ရှုမှတ်ဖို့ရာပဲ။ စကြိုလျှောက်ပြီးတော့လဲ အားထုတ် ရှုမှတ်နိုင်တယ်။ ခဏတဖြုတ်လဲပြီးတော့လဲ အားထုတ်နိုင်တယ်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီးတော့လဲ အားထုတ်နိုင်တယ်။ အဲဒါက တနာရီပြည့်ပြန်တော့ တနာရီ ပြန်ထိုင်ပြီးတော့ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီကျတော့ တနာရီထက် ပိုပြီးထိုင်နိုင်သလောက်လဲ ထိုင် အားထုတ်နိုင်တာပဲ။

ဟိုဟို ဒီဒီ အကြောင်းအရာတွေ စဉ်းစားနေရုံနဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တွေကို သိတာမဟုတ်ဘူး။ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တွေကို ကိုယ်တိုင် ရှုနေမှ သိတာ။ မရှုမှတ်ပဲနဲ့ကိုယ်တိုင် မသိဘူး။ စာထဲပေထဲ ပါတဲ့အတိုင်း မှတ်သား ထားတာက သညာပဲ။ အဲဒါပညာမဟုတ်ဘူး။ အမှတ်သညာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အစကထဲက အမှတ်သညာက ပြည့်စုံပြီးသားပဲ။ သူနဲ့အတူတကွ ဖြစ်တဲ့ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နာမ်တွေ အလိုလိုပြည့်စုံပြီးသားမပါ။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒါ ကိုယ်တိုင်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာထဲက ပါတဲ့အတိုင်း မှတ်ထားလို့ သိတာ။

အခုတော့ ဒီမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ရုပ်, နာမ်တွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ်
နေရတာဖြစ်လို့မို့ အဲဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်သိနေတာ၊ စာပေလာကို သညာနဲ့
မှတ်ထားလို့သိရတဲ့ အသိမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာပညာနဲ့ သိတဲ့ အသိမျိုးပဲ၊
ရုပ်, နာမ်တရားတွေကို တကယ်သိတယ်ဆိုတာ သူတို့ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ဆဲ၌ ရှုမှတ်မှ
တကယ်သိတာ၊ စဉ်းစားနေရုံနဲ့ တကယ်သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။

တချို့ စာပေတွေ အလေ့အလာများလို့ စာပေတတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
စဉ်းစားရုံနဲ့ သိတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ စဉ်းစားရုံနဲ့ သိတာကတော့
သညာနဲ့ မှတ်သားပြီး သိတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင် အမှန်အကန်အတိုင်း တွေ့ရပြီး
သိတာမဟုတ်ပါဘူး။

သတိပဋ္ဌာန်မှာ ဟောထားတာက “ဂစ္ဆန္တော=သွားနေဆဲ၊ ဝေဒယ-
မာနော=ခံစားနေဆဲ” စသည်ဖြင့် သဒ္ဒါနည်းအရ ဖြစ်ဆဲတရားကို ရှုဖို့ရာ
ပြထားတယ်၊ အဲဒါကိုကြည့်သောအားဖြင့် မြင်နေဆဲ၊ ကြားနေဆဲ၊ နံနေဆဲ၊
စားနေဆဲ၊ တွေ့ထိနေဆဲ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်နေဆဲ၊ ဘာမဆိုဖြစ်လျှင်
ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ဆဲ-အဲဒါတွေကို ရှုမှ-မရှုယင်တော့ အဲဒါတွေက မြင်ပြီး၊ ကြား
ပြီးယင် အလိုလို စဉ်းစားတဲ့ စိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ပညတ်တွေရောက်ကုန်
တာ၊ စာပေကျမ်းဂန်အရအားဖြင့် ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသိပြီးသားပဲ။

တပုဒ်နာရီရုံနဲ့ တရားထူး
ရသွားတာတွေ ရှိပါတယ်

မြင်တဲ့ဝိထိဖြစ်တဲ့အခါ မြင်တဲ့ဝိထိဆုံးသွားပြီးယင် ဘဝင်ကျပြီး ခဏ
တဖြုတ်တော့ ပြတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ မြင်တာကို စဉ်းစားတဲ့ မနောဒွါရ
ဝိထိဆိုတာဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ပညတ်မရောက်သေးဘူး၊ သို့ဟာ
မြင်ရတဲ့ ပရမတ်သဘောအတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘဝင်
ကျပြီး တခါထပ်စဉ်းစားတဲ့အခါ ပညတ်ရောက်သွားပြီ၊ အဲဒီမှာသဏ္ဌာန်

ပညတ်တို့၊ အမည်ပညတ်တို့ ရောက်သွားတယ်။ မြင်ခိုက်စတဲ့ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်၊ နာမ်တွေကို ဒီအတိုင်းမသိဘူး။ ပညတ်မရောက်ခင် ဖြစ်ပေါ်ဆဲမှာရှုမှသိတာပဲ။ အဲဒါတောင် မြင်ပြီး၊ ပြီးချင်း ချက်ချင်းရှုလို့ အဆင်ပြေအောင် မရှုနိုင်သေးဘူး။ ဆရာညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်နေလို့ မှတ်နေကျသွားမှ အဆင်ပြေတာ။ ပါရမီထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့လဲ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်တာတွေရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားဂါထာလေးတပုဒ်နာထားရုံနဲ့ တရားထူးရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိပါတယ်။ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ။ တချို့ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အင်မတန် လွယ်တာပဲ။ အခုတော့အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မရှိသလောက် နေပါလိမ့်မယ်။ ရှိပုံမရပါဘူး။

အားပေးတဲ့အနေနဲ့ သာ

ဉာဏ်စဉ်ထဲ ထည့်လိုက်ရတယ်

ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း မပြတ်ရှုရတယ်။ အဲဒါမှ ရှုမှတ်မှုတွေ အားကောင်းလာတဲ့အခါ ပထမ မြင်တဲ့စိတ်၊ ကြားတဲ့စိတ်-စသည် ဝီထိစိတ်ဖြစ်၊ နောက် ပြန်ပြီးစဉ်းစားတဲ့စိတ်ကလေးလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သေးတယ်။ အဲဒီကနောက်ဆိုယင် ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်ဖို့ပဲ။ မရှုမှတ်ယင်တော့ ပညတ်တွေဆီကို ရောက်သွားတယ်။ နေရာမကျဘူး။ အဲဒီပညတ်တွေ စိတ်ကူးတွေ မရောက်သေးခင်ကို ရှုမှတ်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။

အမှတ်တွေကောင်းလာပြီဆိုတဲ့ အခါတော့ မြင်ပြီး-ပြီးချင်းသိတာပဲ။ ကြားပြီး၊ ပြီးချင်းသိတာပဲ။ ဒီအာရုံတွေကို သိတဲ့ဝီထိတွေ မြင်ပြီး-ပြီးချင်း သိတာပဲ။ ဖြစ်ပြီး-ပြီးချင်းတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ရုပ်၊ နာမ်အကြောင်း

တွေလဲပဲ ထင်ရှားသိတယ်။ အဲဒါစာပေထဲအကိုင် အများကြီးသိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အထင်ရှားဆုံးကိုသာ သိတာပါပဲ။

မြင်တယ်ဆိုယင် မြင်မှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ မျက်စိရုပ်နဲ့ မြင်ရတဲ့ အဆင်းရုပ်၊ ပြီးတော့ မြင်သိတဲ့နာမ်-ဒါကိုပဲ သိပါတယ်။ မြင်သိတဲ့ နာမ်မှလဲ စေတသိက်တွေကတော့ အများကြီးယှဉ်ပြီးဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့လဲ ဒီစေတသိက်တွေ အားလုံးကို တရားရှုမှတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိရှိမလွယ်ပါဘူး။ သို့သော်လဲ မသိတာတော့လဲ မဟုတ်ဘူး။ တခါတရံ စိတ်လောက်သိတယ်။ တခါတရံအာရုံနဲ့တွေ့တဲ့ ဖဿကိုသိတယ်။ တခါတရံ ဝေဒနာကိုသိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ထူးခြားတဲ့အခါ ထူးခြားတဲ့အလိုက် ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ စေတသိက်လေးတွေကိုပဲ သိတဲ့အခါလဲရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းရှုရတယ်။ ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း ရှုမှတ်နေလို့ရှိယင် သမာဓိဖြစ်တယ်။ သမာဓိဖြစ်ယင် ဉာဏ်ဖြစ်တာပဲ။ သမာဓိတော ယထာဘူတံ ပဇာနာတိဆိုတဲ့ အတိုင်းသမာဓိ ဖြစ်မှဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ ဉာဏ်ဖြစ်တော့ အစဆိုလို့ရှိယင် ရုပ်၊ နာမ် ၂ ပါးကိုပိုင်းခြားသိတယ်။ နောက်တော့ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သိတယ်။ အဲဒါ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တွေကိုကိုယ်ပိုင် ဝိပဿနာဉာဏ်အသိတွေ တခါထဲဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံလို့ရှိယင်တော့ တရားထူးတွေ ရောက်သွားဖို့ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် အခု ယောဂီအသစ်တွေလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့၊ ယောဂီအဟောင်းတွေလဲပဲ ဉာဏ်စဉ်နာပြီးပေမယ့် တချို့ ပြည့်စုံချင်မှ ပြည့်စုံမှာ၊ ထူးခြားတာလေးတွေရှိတာနဲ့ အားပေးတဲ့ အနေနဲ့သာ ဉာဏ်စဉ်ထဲထည့်လိုက်ရတာ၊ တကယ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ မပြည့်စုံသေးယင် ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အဆင်မပြေလို့ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး

အခုဒီမှာ ယောဂီစာရင်းတောင်းထားလို့ ဦးသူရိယက ယောဂီစာရင်း ပေးထားတယ်။ ယောဂီအဟောင်းတွေ အားလုံးဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုယင် (၃၃)ပါးရှိတယ်။ မနည်းဘူး။ ယောဂီအသစ်တွေမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအဟောင်း တွေ၊ တချို့ယောဂီတွေလဲ ဒီကဘွဲ့တောင် မသိပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ တချို့ မသိဘူး။ ဘာတွေ ဆောင်ရွက်နေတယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး။ တော်တော် စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ သိတာများပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ တွေက ၆ ပါးရှိပါတယ်။

ဦးဝါစက- တဲ့၊ သူကအလျင်ကတည်းကနေတာ၊ သူကကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေ နေစရာရှိယင် ဒီကလွတ်ပေးလို့ရှိပါက သွားနေမယ်လို့ စောစောကထဲက ပြောတာနဲ့ ဘူးကိုသွားနေဖို့ရာ လွတ်ထားပါတယ်။ အဲဒါ အခုတော့ သူက ပြန်လာတယ်။ မနေနိုင်ဘူး။ အဲဒီဌာနကလဲ နည်းနည်းအဆင်မပြေဘူး။ အဆင် မပြေတာတွေကိုလဲ သိတန်သမျှတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ ပင့်လာယင် လွတ်သင့်က လွတ်ရတာပဲ။ အဆင်ပြေလို့ ရှိယင် နေရာကျသွားမှာပဲ။ အဆင်မပြေလို့ရှိယင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။

အဲဒါ အဆင်မပြေတဲ့အကြောင်း ဒီမှာ စာရထားတယ်။ စာထဲရေး ထားတဲ့ အတိုင်းဆိုယင် နောက်ကျ ဘယ်လိုနေရမယ် မသိပါဘူး။ ဦးယသ ဆိုတာလဲ ဒီမှာ ကြာလှပြီ။ အခု သူကလဲ သိပ်ပြီးတော့ မကျန်းမာဘူး။ သူကလဲ ဘာမှ မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး။ ဦးပညာဇောတ-သူကတော့ ဆောင် ရွက်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်တာရှိပါတယ်။ ဦးပညောဘာသံ ကင်းမွှော်ရွာ သံတဲ့။ အဲဒီ ဦးပညောဘာသံ(၃၅)ဝါ။ အဲဒါ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး။ (၁၀-ရက်စခန်းဖွင့်စရာရှိလဲသွားဖွင့်၊ ရဟန်းလောင်းများကိုလဲ ဆုံးမနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘုရား လို့ အများက လျှောက်ထားသည်) ဟုတ်လား-အဲသလို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့လဲ တော်ပါတယ်။

ဦးဝိစာရ ဆိုတာကလဲ သူကတော့ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်၊ သူကလဲနေရာ အသစ်ရှိယင် ပို့ပေးဖို့လျှောက်ထားတယ်၊ အသစ်ရှိယင် ပို့ပေးရမှာပဲ၊ ဦးသုမနကလဲ ဝါ (၃၀) တရားဟော တတ်ရဲ့လားမသိဘူး၊ ဟောတတ်လို့ ရှိယင်တော့လဲ တော်ပါတယ်၊ ဒီမှာတရားအားထုတ်ပြီးတော့ သူများကိုလဲ အားပေးရတယ်၊ ကိုယ်က အားမထုတ်ပဲနဲ့ အလကားနေလို့တော့ မတော် ဘူး၊ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ့်တရားကို အလေးအမြတ်ပြုပြီး အားထုတ်နေမှ ကောင်းတယ်၊ သဒ္ဓါတရားလဲ ကောင်းရတယ်၊ ကိုယ့်တရား ကို အားမထုတ်ပဲနဲ့ နေလို့ရှိယင် သဒ္ဓါတရား မကောင်းရာရောက်နေတယ်၊ နေရာမကျဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လဲ အားထုတ် သူများကိုလဲ အားပေးရတယ်။

ဦးဩဘာသာဘိဝံသ မုရ္ဗာကျောင်း-ဝါးခယ်မ ကပဲ၊ သူလဲ (၂၉) ဝါ ရှိပြီ၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဦးဝဏ္ဏိတ တဲ့၊ တရားတွေ အဆင်ပြေပြေ အားထုတ်ပြီး သူများတွေကို ဟောပြော အားပေးနိုင်ယင် တော်တာပေါ့လေ၊ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားအားထုတ်နိုင်သမျှ အားထုတ်ရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် တွေ့တာ၊ သိတာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သူများ တွေ့ကိုလဲ အားပေးရတယ်၊ ဦးပဏ္ဍဝံသ၊ သူလဲ တရားဟောပြီး သာသနာပြု နိုင်ယင်လဲ ကောင်းတာပဲ၊ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားအားထုတ်မှု မပြတ်ယင် ကောင်းပါတယ်၊ ဦးပညာစာရကတော့ ဟိုကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှာ ဆောင် ရွက်နေတာတွေပါတယ်၊ ဒါလဲကောင်းပါတယ်၊ ဦးဝိစာရိန္ဒ-သူလဲ ဆောင် ရွက်စရာရှိတာ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ သူကတော့ အတော်များများ ဆောင်ရွက်နေတာပါပဲ၊ ဦးသုရိယ-သူကလဲ ယောဂီတွေကို နေရာချထား ပေးရတယ်၊ အများကြီးအသုံးကျပါတယ်၊ ယောဂီတွေကများတော့ ပြော တန်တာပြော၊ ညွှန်တန်တာညွှန်နေရတာ၊ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိ လို့ ဒီလိုမှမရှိယင် ဒီက ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်နေရမှာ၊ ဒီလိုဆောင်ရွက်နေ ရမယ်ဆိုယင်ဝန်အလေးသားပဲ၊ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စတွေက

ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေကို ခန့်ထားလို့ကလဲ မဖြစ်ဖူး၊ သူတို့က ယောဂီတွေကို တရားဟောရ၊ တရားပြရ၊ ယောဂီတွေ၊ ဧည့်သည်တွေကို လက်ခံရနဲ့ မအားကြဘူး၊ ဦးအဂ္ဂဝံသကြီးကတော့ ကြီးရှာပါပြီ၊ ကြီးမှ ရဟန်းဖြစ်တာ၊ သူက အခု မနက်တို့၊ နေ့တို့ ဝတ်တက်ဖို့ရာ၊ တရားရှုမှတ်ဖို့ရာ တုံးခေါက်တာ သူပဲ မဟုတ်လား၊ သူကတော့ အရွယ်ကြီးပါပြီ၊ တခြားလဲ သွားနေလို့ မဖြစ်ဖူး၊ ဒီတင်နေရတော့မှပဲ သူ့ခမျာ၊ ဦးဣန္ဒက- သူကတော့ တော်တော် ဆောင်ရွက်နိုင်ရှာပါတယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ဌာနတွေ ဖြစ်အောင် တော်တော် ကြိုးစားပါတယ်၊ ဦးဓမ္မာနန္ဒ-သူကလဲ ဓမ္မကထိက ဟောစရာ ပြောစရာရှိ ဟောရ၊ ပြောရ၊ အခုဘုန်းကြီး မော်လမြိုင်သွားတဲ့အခါ သူ့ကို တရားဟောဖို့ ခေါ်သွားရမယ်၊ သူလဲ လိုက်ချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ၊ ဦးဣန္ဒကနဲ့ ဦးဓမ္မာနန္ဒ ၂-ပါးဒီက စာပြန်ပွဲပြီး တနင်းလာနေမှာ သွားရမယ်၊ အစတုန်းက အင်္ဂါနေ့ သွားဖို့ရာပါပဲ၊ အခုတော့ လေယာဉ်ပျံက အင်္ဂါနေ့မှာ မရှိဘူး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာမှ ရှိမယ် တဲ့၊ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဖူး၊ ရွှေတိုးမှဆိုပြီး တနင်းလာနေသွားဖို့ရာ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဦးဣန္ဒက ကလဲ အခုမရှိဘူး၊ ရှိတဲ့အချိန် သူ့ကို ပြောထားလိုက်ကြပါ။

ဦးအဂ္ဂဉာဏက ဒီကဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်လား၊ ဦးနိပုဏ- သူကတော့ ဓမ္မကထိက အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကြာပါပြီ၊ မုံရွာက၊ ဦးသီရိဓမ္မ-(၁၇)ဝါ၊ ဒီမှာ ဒီနှစ်မှ နေတာထင်ပါရဲ့၊ ဒီသုသနာ့ရိပ်သာမှာ အထူးဆောင်ရွက်စရာ ရှိယင်လဲ နေဖို့၊ ဒါမှ မဟုတ် ယင်လဲပဲ ဒီမှာနေတဲ့အခါကိုယ်လဲ အားထုတ်တန်သမျှ အားထုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတွေ စစ်ဆေးမေးမြန်း ပြောဆိုပုံတွေ နည်းယူ နေသင့်သမျှ နေပြီး တော့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သင့်တော်တဲ့ နေရာကို ပြန်နေဖို့ရာပါပဲ၊ ဒီက ဒီလိုပဲ အလိုရှိပါတယ်။

ဦးသောဘန - သူကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဆိတ်ခွန်က ဘုန်းကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်စရာ ရှိတာတွေကို ဆောင်ရွက်နေတာပဲ၊ ဦးဓမ္မာနန္ဒ-သူလဲပဲ

တရားဟောတွေ ဘာတွေဆောင်ရွက်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူဟောတဲ့ တရားက အဆင်မပြေတာလေးတွေ ပါနေတယ်။ အစတုန်းကတော့ အတော် သားလို့ အောက်မေ့တာ၊ တော်တော့တော်ပါတယ် ဒါပေမယ့် အဆင် မပြေတဲ့ စကားလုံးတွေပါနေတယ်။ နေရာမကျဘူး၊ ချီးမွမ်းစရာ မဟုတ် တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဦးပညာသာမိ-ဆောင်ရွက်စရာရှိ နေယင်လဲ တော်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ၄ ဝါ လောက် ရှိနေပြီလို့ဆိုတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ များနဲ့ စပ်နေယင်တော့ တော်ပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေရဲ့ တာဝန်ခံ ဖြစ်နေတာကိုး။

ဦးကစ္စာယနကတော့ တရားဟောနေကျပါပဲ။ အယင်ကလဲ ဒီက ခေါ် သွားနေကျပဲလေ။ အခုတော့ ဒီက ၂ ပါးကို ခေါ်သွားမှာ ဖြစ်လို့ ဦးကစ္စာယနကို မခေါ်တော့ဘူး။ ၂ ပါးဆိုတော်ပါပြီ။ နောက်တခြား တနေရာသွားတဲ့အခါ ခေါ်တန်ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ပုသိမ်သွားတဲ့အခါရှိတယ်။ မန္တလေး၊ ရွှေဘို၊ ဆိတ်ခွန်- အဲဒီဌာနတွေမှာ သွားရမယ့် အခါတွေလဲရှိ တာပဲ။ ခေါ်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်သွားရမယ်။

အင်း .. သွားသင့်တဲ့ဌာနတွေဆိုယင် ဒီလို သွားသွားပြီး ဟောပေးရာရ မှာပဲ။ ဒီလိုသွားရတာဟာ ဘုရားသာသနာ တိုးတက်ရေး၊ စည်ပင်ရေး အတွက် သွားရမှာ၊ မသွားလို့ မဖြစ်ဖူး။ အရှင်ဘုရားတို့လဲပဲ ဟောတတ်၊ ပြောတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီလို သူတပါးကို လဲပဲ အကျိုး များ အောင် ဟောပြော ဆောင်ရွက်ကြဖို့ ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုယ်ကျိုးရှိအောင် တရားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်တဲ့ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ ကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၄-ခု၊ တန်ခူးလကွယ်နေ့ဟောကြားသော

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

စိတ်ထဲ နည်းနည်းလျော့သွားပြီ

ပါတိမောက်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ အချိုးမကျပါဘူး၊ တယ်ပြီးတော့ လိုတာကိုး၊ ဒီ ပါတိမောက်ပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင်္ကန်းတစုံစီလူဖို့ဥစ္စာ၊ အခုအတိုင်းဆိုယင်တော့ လူဖို့ရာစိတ်ထဲ နည်းနည်း လျော့သွားပြီ၊ နောက် အဆင်ပြေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလှည့်ပေးကျယ် ကောင်းပါတယ် ကိုယ့်အလှည့် ကျယ် အားထုတ်ထားပါမှ ပေါ့။

တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ ပါပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တရားအားထုတ်ရတယ်ဆိုတာ အင်မတန်အကြောင်းညီညွတ်မှသာ အားထုတ်ရတာ၊ ဘုရားလက်ထက်က ဆိုယင် ဘုရားပွင့်တော်မူစက သာသနာဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများအားဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်တာတွေ များတယ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ အသင့်အတင့်တော့ ရှိပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အားထုတ်မှုတွေ လျော့ပါးပြီးတော့ ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန်တွေ များလာကြတယ်၊ အစပိုင်းလောက် နေရာမကျတော့ဘူး၊ အခုလဲ ဒီ အတိုင်းပါပဲ၊ အစပိုင်းကတော့ ဘုရား အဆုံးအမအတိုင်း ရှိရှိ သေသေ အားထုတ်ကြလို့ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ ဘုရားပွင့်စက ပေါ်လာတဲ့ ရဟန်းတွေလို သီလလဲကောင်း၊ သမာဓိလဲကောင်းပါတယ်၊ သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နိုင်လို့ရှိယင်လဲ အားထုတ်ဖို့၊ ပြီးတော့ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ဖို့ကလဲ အရေးကြီးပါတယ်။

အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်

သမာဓိပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ ကိစ္စက မပြီးသေးဘူး၊ ဝိပဿနာအားထုတ်လို့ ပြည့်စုံမှ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားနိုင်တာ၊ အဲသလို ချောက်အောင် ဆိုပြီးအားထုတ်ရတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သုပ္ပဋိပန္န-ကောင်းသော အကျင့်နဲ့ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့၊ သီလလဲ ကောင်းကောင်းကျင့်ဖို့၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေလဲ ဖြစ်အောင် ကောင်းကောင်းကျင့်ဖို့၊ အဲဒါတွေ ပြည့်စုံယင် သုပ္ပဋိပန္န-ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံတော့တာပါပဲ၊ အဲဒါပြည့်စုံအောင် ဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း ကြိုးကြိုး စားစား အားထုတ်ပြီး ကျင့်ကြဖို့ပါပဲ။

ခေတ္တခဏ ဒုလ္လဘအဖြစ်နဲ့ သင်္ကန်းဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ နေနိုင်သမျှ လေး(၇) ရက်လောက် ဖြစ်ဖြစ်(၁၀) ရက်လောက်ဖြစ်ဖြစ်-ဒီထက်များများ ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ အားထုတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ အထူးအလွန်အကဲ အားမထုတ်လဲပဲ တတ်နိုင်သမျှ တနေ့ နာရီဝက်ဖြစ်စေ၊ တနာရီဖြစ်စေ၊ နှစ်နာရီဖြစ်စေ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ မငြိမစွန်းသန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ကျင့်ဖို့ကလဲ အရေးကြီး ပါတယ်။

သုတပါးက မိမိကို အကြောင်းပြုပြီး ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မဖြစ်အောင်၊ ကြည်ညို ဖွယ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်နေထိုင်ရတယ်၊ တော်ကြာတော့ မိမိက အမှတ် ပေးဖို့ရာကလဲရှိသေးတယ်၊ တရားတွေ ကြာကြာ သိပ်ဟောနေလို့ မဖြစ် သေးဘူး၊ တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ကိုပဲ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်၊ အဲဒါ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဒီလို အားထုတ်ကြဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဌာနကို ရောက်နေကြတာပဲကိုး။

အဲဒီ ဒုလ္လဘတွေသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမြဲနေ ယောဂီရဟန်းများလဲပဲ အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ တခြားကျောင်းကလာပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိပါတယ်၊ သူတို့အတွက်လဲ ဒီမှာ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒကာ၊ ဒကာမ

တွေကလဲ ထောက်ပံ့ လူဒါန်းနေကြတာနဲ့ အဆင်ပြေပြီး အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။

ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်နေလို့ရှိယင် သူတပါးတွေကို လဲပဲ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ကျင့်ဖို့ရာ ပြောဟော တိုက်တွန်းနိုင်တယ်။ သာသနာတော် စည်ပင်တိုးတက်ခြင်း၏ အကြောင်း၊ တည်တံ့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးကြိုး စားစား အားထုတ်ကြဖို့ရာ ဒီက ထပ်ပြီး သတိပေး တိုက်တွန်းပါတယ်။

အတော်စုံပါပြီ

တချို့ အဆင်မပြေတာလေးတွေ၊ စာရေးပုံ ချွတ်ယွင်း! နေတာလေးတွေ နဲ့ပီးပီး ရှိတယ်။ အဲဒါလေးတွေ မှန်အောင် ဟိုမှာပေးထားတဲ့ စာအုပ် လေးတွေကြည့်ပြီးတော့ ထပ်ပြင်ပေါ့။ တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြင်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒါ တခါထဲ ပြောမလို့၊ အခု အတော်စုံပါပြီ။ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာပြီးတော့ တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကျိုးရှိအောင်နဲ့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်အားထုတ်တဲ့ တရားကို ကြိုးကြိုး စားစား အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အကျိုးလဲ ပြည့်စုံပြီးသွားမှာပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိပြီးလျှင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၄-ခု၊ ကဆုန်လကွယ်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

(ဤအချိန် ဤကာလ ရောက်လာသည့်အခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျန်းမာရေးမှာ အားနည်းလှလေပြီ။ သို့ပါလျက်လည်း မတည်း မဖြတ်ရသေးပဲ ထက်ဝက်ခန့် ကျန်နေသေးသော အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် တည်းဖြတ်လျက် ပင်ရှိသည်။ နက်နဲခက်ခဲသည်၌ နာမည်ကြီးသော ထိုအဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကြီးကို ဟောကြားရာ၌ အသံဖမ်းစက်ဖြင့်ဖမ်းယူရာတွင် အသံဖမ်းစက် ချွတ်ယွင်းချက် ကလည်းပါ။ ရှည်လျားလှသော တရားတော်ကြီးကလည်း ဖြစ်နေခဲ့ရာ တဖန် အသံဖမ်းတိတ်နေ့မှ ကူးယူရာ၌လည်း အဆင်မပြေတော့ပဲ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာမှ ပို၍ ပို၍ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ အပင်တပန်း သုခသင် တည်းဖြတ်ရသော ဤကိစ္စအတွက် ကျန်းမာရေးပြည့်လျှင် တာဝန်ကြီးမည်မဟုတ်သော်လည်း ယခုမူ တဘဝ ဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းလုနီးနေပြီ ဖြစ်ရကား ခန္ဓာကိုယ်၏ အင်အားက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လိုအပ်သော တာဝန်ကို အပြည့်အဝ လိုက်ပါဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိဟန်မတူတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤအချိန် ဤကာလ ဩဝါဒတရား ဟောကြားရာအခါ၌ ဤအဘိဓမ္မာ တရားတော်ကြီး အဘွက် ဆောင်ရွက်ရသည်ကို တာဝန်လေးကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူလေတော့သည်။)

တမ္ပက်နာလောကံပဲပြီးတယ်

ဘာမှတော့ အဆူးအနေနဲ့ သိပ်ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်နေရတယ်။ ကျန်းမာရေးက သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး။ တချိန်က ဟောထားတဲ့ အဘိဓမ္မာတရားကို စာအုပ်အဖြစ် ရောက်အောင် လုပ်နေ

ရတယ်၊ အဲဒီမှာ အသံဖမ်းစက်မှ ကူးထားတဲ့ လက်ရေးမူတွေ-အဲဒါတွေက အဆင်မပြေတာတွေလဲ ပါတယ်၊ ဟောထားတာကလဲ ကျယ်ပြန့်လွန်း အားကြီးလို့ ရှေ့သင့်သမျှ ရှေ့ဖို့ရာ အဲဒါတွေ စီစဉ်နေရတာနဲ့ တာဝန် တော်တော်လေးပါတယ်၊ တနေ့တနေ့ စာတမျက်နှာလောက်ပဲ ပြီးတယ်၊ ကျမ်းရင်းတွေကိုလဲ ပြန်ကြည့်ပြီး စီစဉ်ရတာဖြစ်တော့ တာဝန်ကြီးတယ်၊ သိပ်အဆင်မပြေပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကလဲ အဆင်မပြေဘူး။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာ ရောက်ပြီးတော့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ဘုရားအလိုတော်နှင့်အညီ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်တွေ ကျင့်နေရတာတွင် အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်၊ အတော့ကို ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာပဲ၊ အရေးကြီးတာက သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်တွေ ကျင့်ဖို့ရာပဲ၊ သီလကတော့ အခြေခံအနေနဲ့ ရိုးရိုးကျင့်ရမယ်၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေ ဖြစ်အောင် အထူးအားဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ သမာဓိ ဖြစ်တန်သမျှဖြစ်၊ ပညာဖြစ်တန်သမျှ ဖြစ်ပေါ့လေ။

အင်မတန်သနားစရာကောင်းတယ်

အခု ဘုန်းကြီးတို့ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း အမျိုးသမီး ယောဂီတွေရော၊ အမျိုးသား ယောဂီတွေရော တရားအားထုတ် နေကြတယ်၊ အဲဒါတွေ ကုသိုလ်တွေအထူးဖြစ်တာပဲ၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ရနေတာပါပဲ၊ ဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ရာ အားထုတ်နေကြတာ၊ နိဗ္ဗာန် မရောက်သေးလို့ ရှိယင် ရွေးရွေးက ကုသိုလ်တွေ ဘယ်လို အကျိုးပေးနေနေ အိုချိန်တန် အိုရ၊ နာချိန်တန် နာရ၊ သေချိန်တန် သေရ-ဒီဆင်းရဲတွေက နိဗ္ဗာန် ရောက်မှ ကင်းမယ်။

လောကကြီးမှာ သတ္တဝါတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံး လျှောက် စဉ်းစားလိုက်ယင် ဆင်းရဲတဲ့ သတ္တဝါတွေ သိပ်များတာပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ပိုးကောင်-ပိုးမွှားတွေ အင်မတန်များတယ်။ အဲဒီ သတ္တဝါတွေ အသက် ရှည်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခတွေရောက်နေကြတာပဲ။ တွေးကြည့်မယ်ဆိုယင် အင်မတန်သနားစရာကောင်းပါတယ်။

အခုလို လူဖြစ်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝရောက်နေပေမယ့်လို့ အဲဒီ သတ္တဝါ တွေလို အိုဆင်းရဲ၊ နာဆင်းရဲ၊ သေဆင်းရဲတွေ ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူမှ မကင်း ကြဘူး။ ဒီ ဆင်းရဲတွေ ကတော့ အတူတူ ရှိနေကြတာပဲ။ ဒီတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန်းအဖြစ်ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုဆင်းရဲ တွေက လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးကြိုး စားစား အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ အခုဒီမှာတော့ ဆရာသမားညွှန်ပြတဲ့ အတိုင်း ရှုမှတ်နေရုံပါပဲ။ ဒီက ထပ်ပြီးပြောနေဖို့ မလိုပေမယ့် အားပေး စကားလောက်တော့ ပြောရ တာပေါ့လေ။ တရားပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ပေါ်လာတဲ့ အာရုံလေးတွေကို လိုက်ရှုနေရုံပါပဲ

ဒုလ္လဘရဟန်းတွေလဲပဲခဏ ရသလောက် ရက်ကလေး ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ သမာဓိ၊ ဉာဏ်ပညာတွေ ဖြစ်တန်သလောက် ဖြစ်အောင် ရိုရိုသေသေ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆိုယင်တော့ သမာဓိတွေ၊ ဉာဏ်တွေက ဒီလောက် အချိန်လေးနဲ့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။

ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာက အစ ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း အာရုံလေး တွေကို ရှုမှတ်နေရုံပါပဲ။ အဲဒီလို ရှုမှတ်လို့ အသိတွေ ကောင်းလာလို့ရှိယင် ရုပ်နဲ့နာမ်လဲ ပိုင်းခြားသိတာပဲ။ ခဏမစဲဖြစ်၊ ပျက်နေတာတွေကိုလဲ သိတာပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကိုလဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား သိလာနိုင်ပါ တယ်။ အဲဒီလို သိမှ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်ဖြစ်တာ။ အဲဒါ ဘုရားအလောင်း တော်အားထုတ်ပုံပါပဲ။ အလွန်သေချာပါတယ်။

အဲဒီလို ရှုတာဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို ရှုမှတ်နေတာပါပဲ။ ဘုရား အလောင်းတော် မှာတော့ မကြာလှပါဘူး။ မကြာခင် အတွင်းမှာပဲ ဝိပဿနာဉာဏ် စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်း တက်သွားတယ်။ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ပြီး တဏှာအတွင်းမှာပဲ ဘုရားအဖြစ် ရောက်သွားတာပါပဲ။

ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီလိုပါပဲ။ ရှေးက ပါရမီ ရှိခဲ့ဖူးပြီး ဆိုယ်ခင်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ပဲ တရားထူးတွေ ရရသွားကြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က မြတ်စွာဘုရားထံမှာ တရားနာယင်းနဲ့ ဘာမှ မကြာပါဘူး။ တရားနာနေယင်းနဲ့ ဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း ပေါ်လာသမျှ အာရုံကိုရှုမှတ် ပြီးတော့ အချို့ သောတာပန်၊ အချို့ ရဟန္တာအထိ ဖြစ်သွားကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။

အခုပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဒီလောက်တော့ လွယ်ဟန်မတူပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လဲ ဖြစ်ချင်တဲ့ အချိန်မှာ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့။ ကြိုးစား ရှုမှတ်ဖို့သာလို ပါတယ်။ အခုဘဝတွင် တရားထူး တရားမြတ်တွေကို ကြာကြာအားထုတ် ရတယ်ဆိုယင် အဲဒါ ဟန်ကျတာပဲ။ ဒီလိုမှ မရသေး မပြည့်စုံသေးဘူး ဆိုယင်လဲ နောက်ဘဝမှာ ပြည့်စုံစရာ အကြောင်းဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတွေ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိနေတာပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာ ကိုယ်မှာရှိနေတဲ့ ရုပ်၊ နာမ်တရားတွေ အဲဒီ ရုပ်၊ နာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲဖြစ်၊ ပျက်နေတာပဲ။ သူတို့ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရုံနဲ့ အမှန်အတိုင်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်၊ ပျက်နေတဲ့ အဲဒီရုပ်၊ နာမ်တွေကို သိအောင်ရှုမှတ် ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်တွေ ဖြစ်တာ။ ဝိပဿနာဉာဏ် အစစ်ဖြစ်ပြီ ဆိုတော့

အကြောင်းညီညွတ်လို့ရှိယင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်အထိရောက်သွား
နိုင်တယ်။ ဒီလို ရောက်သွားအောင် ကြိုးစားကြဖို့ပါပဲ။

အခုဖြစ်တဲ့ ဒုလ္လဘရဟန်းတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမြဲနေတဲ့ ယောဂီရဟန်း
တွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြပဲ
ယောဂီဟောင်းတွေလဲပဲ သူများကို ဟောပြောနေရုံနဲ့ ကျေနပ်မနေပဲ
ကိုယ်တိုင်လဲ တတ်နိုင်သမျှ ဆက်လက်ပြီးတော့ အားထုတ်နေပဲ အရေး
ကြီးပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် အတွင်းမှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်
တရားတွေရအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း
ဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

(ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဤဩဝါဒကထာဒေသနာကိုမိန့်ကြားတော်မူသော နေ့မှ နောက်ကာလ၌ ဤသာသနာတော်နှင့် ဤလူတို့ပြည်တွင် ၁၀ ရက်ခန့်မျှသာ သက်တော်ထင်ရှား ရှိရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဤနေ့မှ နောက် ၁၀ ရက်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိတော့မည်မဟုတ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စိတ်၊ စေတသိက်၊ စိတ္တဇရုပ်နှင့် ကမ္မဇရုပ်တို့ကို ကိုယ်တော်တိုင် ရုပ်သိမ်း၍ ချုပ်ငြိမ်းပေတော့မည်ဖြစ်သည်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် သိ၊ မသိကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိပါ။ အများသူငါ ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ ဤအကြောင်းကို ကြုံကြုံတင်တင် မသိခဲ့ကြပါ။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး မိန့်ကြားလျက်ရှိသော ဩဝါဒကထာဒေသနာတော်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားကာ နာကြားခံယူလျက်သာ ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။ ၁၀ ရက်မတိုင်မီကာလအတွင်းမှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ဆောင်ရွက်စရာရှိသော သာသနာရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ယင်း စာအုပ်အဖြစ်ရောက်တော့မည့် အဘိဓမ္မာ တရားတော်ကြီးကို ဟောတရားမှ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ဖို့အတွက် တည်းဖြတ် သုတ်သင်မြဲ သုတ်သင်လျက်ရှိပါသည်။

နိဒါန်းနှင့်တကွ ဤအဘိဓမ္မာတရားတော်ကြီး တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြီးသွားရာ အခါတွင် “သာသနာတော်တွင် ငါ၏ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ ဤမျှသာ” ဟု ထုတ်ဖော် မဆိုသော်လည်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဤတည်းဖြတ်သုတ်သင်မှုအပြီး၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ဘဝဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းတော်မူခဲ့ပါတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယူကြုံးမရ တသသဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင် ငေးမှိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရ ပါတော့သည်။)

တိုက်တွန်းဖွယ်ရှိသည်ကို

အရေးကြီး တိုက်တွန်းတော်မူသည်

ဒီ ဝါတွင်းမှာ ယောဂီဟောင်းတွေကို အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး၊ အခုမှ ရောက်လာကြတဲ့ အသစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီမှာ ကုသိုလ်အထူးဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်တဲ့အခါမှာ ပြည့်စုံသင့်သမျှပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ ပါပဲ။ ဝိပဿနာတရားဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် အတွင်းမှာမှ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ တရားပါ။

သီလ ပြည့်စုံအောင်၊ သမာဓိ ပြည့်စုံအောင်၊ ပညာ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီ အတိုင်းတော့ ပေါ့ပေါ့နေလို့မတော် ဘူး။ ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့အခါ စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိုးစား အားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို ရှိရှိသေသေ လိုက်နာပြီးတော့လဲ အခြေခံသီလနဲ့ပြည့်စုံအောင်ပေါ့။ အခြေခံသီလနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုယင် မိမိစိတ် ကြည်လင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီး သမာဓိဖြစ်နိုင်တယ်။ သမာဓိဖြစ်မှလဲ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့် တိုးတက်နိုင်ပါတယ်။

ဒီမှာက တရားအားထုတ်တဲ့ ဌာနဖြစ်နေတော့ တရားကို ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။ စာပေကျမ်းဂန်တွေနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်နေဖို့ အချိန်မဟုတ် ပါဘူး။ စောစောကလဲ လေ့လာသင့်သမျှ လေ့လာခဲ့ကြပြီးသား ဖြစ်မှာ ပါပဲ။ ဒီကတော့ တရားကိုပဲ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းရတယ်။ ဒီနေ့ အပြင်မှာလဲ တရားဟောဖို့ရာ ပင့်ထားတာရှိသေးတယ်။ သိပ်ပြီးတရား ဟောဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်စားတပါး ဟောဖို့ဆိုပြီးတော့ ပြောထား တယ်။ ဦးသံဝရကို ညွှန်ကြားတော့လဲ တရားဟောသွားဖို့ရာ ရှိနေတယ်။ ဦးပဏ္ဍိကို ညွှန်ကြားတော့လဲ သွားစရာရှိနေတယ်။ ဦးသုန္ဒရက သွားစရာ မရှိဘူးထင်တယ်။ မရှိယင်လဲ သင့်တော်သလို ကြည့်ပြီး ဟောရုံပေါ့လေ။ သည်က မအားသေးခင် ဟောရမှာပါပဲ။ အဲဒီ ဟောရမယ့်နေရာကို ဦးသုန္ဒရ

ရောက်ဖူးသလားမသိဘူး၊ ဒီကတော့ မေ့ကုန်ပါပြီ၊ နေရာတွေလဲမေ့-နာမည် တွေလဲမေ့၊ ဒီကတော့ နည်းနည်းပါးပါးအာရုံပြုဖို့ရာ နာရီဝက်လောက်တော့ ဟောရမှာပဲ။

အရှင်ဘုရားက ဟိုမှာ တနာရီလောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ တနာရီခွဲလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ပြီးတော့ ဟောပေါ့။

ဒီမှာကတော့ တရားအားမထုတ်ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ အားထုတ်ဖူးတဲ့ ယောဂီဟောင်းတွေ လာနေယင်လဲ တိုးတက်အောင် သင့်တော်သလောက် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ အဲဒီ အတိုင်းသာ အားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ သာသနာတော်တွင် ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံသွားလို့ရှိယင် နောက်ဆက်လက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ သာသနာ ပြုသွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အားပေးတဲ့အတိုင်း အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ

ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် သာပြီးတော့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အားထုတ်လို့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုယင် ဝါတွင်းမှာ ဒီနေ့ဖို့မတော်ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုယင် ဒီမှာ က ပရိယတ္တိဘက်ကနေပြီးတော့အားထုတ်စရာမရှိပါဘူး၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ပရိယတ္တိနဲ့ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်ဖို့ အရွယ်ရှိပါသေးတယ်၊ အရွယ် ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပရိယတ္တိအားထုတ်ဖို့ရာ တယ်မလွယ်တော့ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

မိမိတို့လဲ ပြည့်စုံတန်သမျှ ပြည့်စုံအောင်၊ သူများအတွက်လဲပဲ ကုသိုလ် တရားတွေ တိုးပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ ထပ်မံပြီး ဒီက တိုက်တွန်းပါတယ် အားပေးပါတယ်၊ ဒီလို အားပေး တိုက်တွန်းတဲ့ အတိုင်း အားထုတ် နိုင်ကြပါစေ-

၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

(ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ဤဩဝါဒ ပေးပြီး သည့်နေ့မှ နောက်ဆိုယင် ကိုး(၉) ရက်မျှသာ ဤဘဝအတွက် သက်တော် အကြွင်းရှိတော့သည်။ စုတိ ကမ္မဇရုပ် ချုပ်ရတော့မည်မှာ အင်မတန်နီးကပ် လျက် ရှိနေလေပြီ။ သာသနာတော်တွင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် တပန်းရဟန်း၊ ရှင်လူ့ပြည်သူတို့အတွက် အားထားရာ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြိုတော့မည့် ဆဲဆဲကဲ့သို့ အားထားရာမဲ့လူ နီးနေပြီကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိသေးပဲ အမှတ်မဲ့ပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဘဝအကြွင်း မှာကား အလွန်အလွန် နီးကပ်လှလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မကြာမီမှာပင် ယူကြုံးမရ ဖြစ်ကြရတော့မည့် အချိန်မှာလည်း အလွန်အလွန် နီးကပ်လှ လေပြီတကား။)

သီလပြည့်စုံရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး

သာသနာတော်တွင်းမှာ ရဟန်းပြုပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သီလနဲ့ ပြည့်စုံရတယ်။ သီလပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး။ တရားကိုလဲ အားထုတ်ရ သေးတယ်။ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ အကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်သင့်စွာမျှကို ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။ တတ်နိုင်သမျှလဲ တရားကို လွှတ်မထားပဲ အားထုတ်ရတယ်။ တရားအားမထုတ်ပဲ အလကားနေလို့ သိပ်နေရာမကျဘူး။

မပြည့်စုံသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ရှိယင် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့ မတော်ဘူး။ နေ့ရော ညပါ ကျကျနန

အားထုတ်မှ နေရာကျတာ၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အိပ်ရတဲ့ အချိန်ရှိတယ် အိပ်ပျော်တဲ့ အချိန်မှာတော့ မလိုပါဘူး၊ အိပ်တော့မယ်ဆိုယင် အိပ်မပျော် မိလဲ ရှုမှတ်ရတယ်၊ အိပ်ပျော်ရာက နိုးလာတဲ့ အခါမှာလဲ ရှုမှတ်ရတယ်၊ မှတ်ယင်းမှတ်ယင်း အိပ်ပျော်သွားစေရတယ်၊ နိုးလာတာနဲ့ တပြိုင်နက် တခြားတော့တော့ ကြံစည်မှုတွေ ကြံစည်မနေမိအောင် ရှုမှတ်ရတယ်၊ ကြံစည်စိတ်ကူးမိယင်လဲ ကြံစည်စိတ်ကူးတာကို ရှုမှတ်ရတယ်၊ အိပ်ရာက နိုးလဲ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာကတော့ ရှိနေတာပဲ၊ တခြားမှတ်စရာ မရှိယင် အဲဒီဖောင်းတာ၊ ပိန်တာကို ရှုမှတ်ရုံပါပဲ၊ အိပ်ရေးမဝသေးလို့ ပြန်အိပ်ယင်၊ စောနေသေးယင် ရှုမှတ်ယင်းပြန်အိပ်ပေါ့၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

တရားတကယ်ပြည့်စုံလို့ရှိယင်

ဉာဏ်စဉ်တရား နာပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေကာမူ တရားကို ဆက်ပြီး အားထုတ်မြဲ အားထုတ်ယင် ကောင်းပါတယ်၊ အားထုတ်လို့ တရားတကယ် ပြည့်စုံတယ်ဆိုယင်ဖြင့် ဖိုလ်ဝင်စားနေယင် ပိုပြီးကောင်းတာပဲ၊ ၅-မိနစ် ဖြစ်ဖြစ်၊ ၁၀-မိနစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တနာရီဖြစ်ဖြစ် ဝင်စားနိုင် သလောက်ပေါ့၊ အဲဒါ အားထုတ်ရတယ်။

အရွယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် တတ်နိုင်သမျှ ညွှန်ကြား ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိုပါတယ်၊ ဘယ်မှာပဲနေနေပေါ့၊ သာသနာတော် အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပါပဲ။

နိုင်ငံခြားသွားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝါဆိုဖို့၊ မဆိုဖို့၊ ဦးပဏ္ဍိတ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းထားသလဲ၊ (ဆိုဖို့မှန်းထားပါတယ်ဘုရား) ကောင်းပါတယ်၊ ကျရာ ဝါဆိုပြီး ကိုယ်သွားစရာရှိတဲ့အခါ သွားပေါ့၊ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့

သွားသင့်၊ အားပေးသင့်တယ်ဆိုယင် သွားလဲ အပြစ် ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ကိုယ်ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ ဝါဆိုဖို့ပေါ့။

အခုနက ပြောခဲ့တဲ့ တာချီလိတ်တို့၊ မုံရွာတို့-အဲ သူတို့လဲ အမေရိကန် သွားဖို့ သူတို့က ၂-ပါး အဖွဲ့က ဆောင်ရွက်နေပါတယ်၊ အစီအစဉ်က သိပ်မပြီးသေးဘူး၊ ဒီက ဝါမဆိုခင် ပြီးကောင်းပါရဲ့၊ အခွင့်ရတဲ့အခါ သွားရုံပါပဲ၊ အခုတော့ ဝါဆိုတာပဲကောင်းပါတယ်၊ အပြစ်ကင်းတာပေါ့။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြီးပွားတိုးတက် အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တရားကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့
ဩဝါဒကထာဒေသနာ

သံဃာ ၁၂၀-ကျော်

သံဃာ အတော်များသေးတာပဲ၊ ၁၂၀ တရားနှစ်ဆယ်ကျော်နေတယ်၊ ဝါဆိုခင်ပြန်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဝါဆိုမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာရင်းခွဲထားရမယ်၊ မိမိဌာန မိမိပြန်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဝါဆိုမပြန်ရုံပါပဲ၊ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကြာကြီးနေလို့ သိပ်မတော်ပါဘူး၊ တရားအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တဝါတွင်းလုံးနေမှ ပြည့်စုံမယ်ဆိုယင်တော့လဲ နေရမှာပေါ့။

အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တရားဟောပြောပြီး သာသနာပြု နေကြတာဖြစ်လို့ ဒီမှာနေဖို့ တော်ပါတယ်၊ သာသနာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက် နေတာ မဟုတ်ယင်တော့ မိမိဌာန မိမိပြန် ဝါဆိုတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေနဲ့ ပိုပြီးဆိုင်တာပေါ့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ကြည့်ပြီးသင့်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လက်ခံထားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီလက်ခံထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပေါ့ပေါ့မနေပဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီမှာနေပြီး ဆေးကုရအောင် လာနေတယ် ဆိုယင်တော့ ဒါဟာ သိပ်မတော်ပါဘူး၊ ခဏတဖြုတ် ဆိုယင်တော့လဲ ရပါတယ်၊ အကြာကြီးနေမယ်ဆိုယင်တော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ဌာနကြီး အနေနဲ့ သိပ်နေရာမကျဘူး။

ကမ္မဋ္ဌာန်း ဌာနဖြစ်တဲ့အတိုင်း မိမိတို့ အားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာ တင်းတင်း ရင်းရင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ၊ အရွယ် လဲကြီး၊ စာပေလဲပဲ ဗဟုသုတရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ရှိယင် ဒီမှာ ကြာကြာ

နေပြီး သာသနာပြုသွားနိုင်ယင်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင်းမှာ သာသနာပြုနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ကိုယ်လဲပဲ ကျကျနနအားထုတ်ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး မဖြစ်ရအောင် သည်းခံပြီး သူတပါးကိုလဲ ကျကျနန ဟောပြော သာသနာပြုနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်သွားမယ်ဆိုယင်-ဒါကတော့ အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။

အဲသလို ဆောင်ရွက်သွားကြဖို့ တကယ်လို့ ဒီလို မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး ဆိုယင်တော့ ဒီမှာ ဒီအတိုင်းလာနေလို့ကတော့ မတော်လှဘူးပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ဘာမှ အထူးပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ တော်ပါပြီ-အဖျော်ကပ်စရာ ရှိတာ ကပ်ကြပေါ့။

~~~~~

၁၃၄၄-ခု၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့

သြဝါဒကထာ ဒေသနာ

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ဝင်ရောက်ပြီးတော့ နေတယ်ဆိုယင် ဘုရား အဆုံးအမတော်အတိုင်း အချိုးတကျ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို ရိုရိုသေသေ လေးလေး စားစား အားထုတ်ပြီး နေကြဖို့လိုပါတယ်။

မနေ့ညက ပြောကြားတုန်းက ဒီမှာ တပါးတလေ ရှိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သင်္ကန်းတွေ လူဝတ်တွေလို ချုပ်ထားပြီး-အဲဒီ အဝတ် အထည်ကြီးတွေကို ဝတ်ရုံနေတာရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အဲဒါ မတော်တဲ့ ဥစ္စာပဲ။

အချို့အရပ်တွေမှာလဲ ဒီလို ဝတ်ရုံကြတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဆရာသမား တွေကလဲ မဆုံးမဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ သင်းပိုင်တွေကို လူဝတ်လို ဝတ်ပြီးတော့

နေကြတယ်။ အဲဒါ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ မညီဘူး။ သာသနာတော်မှာ နေလို့ရှိရင် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ ညီအောင်တော့ နေပါမှပေါ့။

ဒီပြင်ဟာတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ စားရေး၊ သောက်ရေးမှ မပြီးတော့ အကုန်လုံးပဲ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမညွှန်ကြားထားတဲ့ အတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြဖို့လိုပါတယ်။ ဂိုဏ်းဂဏတွေမှာလဲပဲ တချို့ဂိုဏ်းဂဏတွေမှာ မိမိတို့ဆရာသမားတွေက ဆုံးမမှုမရှိတာနဲ့ ပေါ့လျော့နေတာတွေလဲ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒါနေရာမကျဘူး။ ကိုယ့်ဆရာသမား မဟုတ်ပေမယ့်လို့ တခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်ပြီးပြောဟောတဲ့ အခါကာလမှာ ရှိရှိသေသေနာကြားပြီး လိုက်နာကျင့်ကြံဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာ သမားနည်းမဟုတ်ပေမယ့်လို့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ ညီညွတ်တဲ့ နည်း ဆိုရင် လိုက်နာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ဖို့ပါပဲ။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံအားထုတ်မှ နေရာကျတယ်

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားထူးရအောင် အားထုတ် ကြရတယ်။ ဝါတွင်းမှာ အားထုတ်တာတွေလဲ ရှိတယ်။ ဝါပမှာ အားထုတ် တာတွေလဲရှိတယ်။ ဝါပမှာတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း အားထုတ်လို့ ရပါတယ်။ အားထုတ်လို့ရှိရင်တော့ နည်းနည်းကြပ်တာပေါ့။ အဲဒီကာလမှာ ဆိုရင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ နေထိုင်ဖို့ ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ အဲဒီမှာ ပရိသတ်တွေ သိပ်များနေရင်တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဝါပမှာတော့ အသစ်တွေ တိုးပြီး ပရိသတ်တွေ သိပ်များနေပေမယ့်လို့ ပြန်လိုတဲ့အချိန်မှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြန်နိုင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်ပြီးတော့ တာဝန်မရှိဘူး။

ဝါတွင်းမှာဆိုရင် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်နဲ့ အညီနေထိုင်ဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်။ တချို့ ဒုလ္လဘတွေက ခဏတဖြုတ်နေပြီး ပြန်ထွက်မယ်ဆိုရင် သိပ်နေရာမကျဘူး။ ဒုလ္လဘတွေရော၊ ဝါငယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော ကျကျနန

တရားပြည့်စုံအောင် အားထုတ်မှ နေရာကျတယ်၊ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော် ကိုလဲ ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစား ရှိကြမှပဲ။

သြဝါဒပေးနေတဲ့ ဆရာတော်တွေကလဲ မိမိတို့ သြဝါဒပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သေသေချာချာ စိစစ်ပြီး အဆင်ပြေအောင် သြဝါဒပေးကြဖို့ ပါပဲ။ အဆင်ပြေအောင် ညွှန်ကြားပေးတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကတော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေရယ်လို့ မသိပါဘူး၊ တွေ့လဲ မတွေ့ပါဘူး၊ တွေ့စရာလဲ မလိုပါဘူး၊ ဒီက ဆရာသမားတွေ ဆုံးမတဲ့အတိုင်း ရိုရိုသေသေ လိုက်နာဖို့ ပါပဲ။ ဒီနေရာဌာနတွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီက ကျင့်သွားပြီးလို့ ရှိယင် နောက်လဲအမြဲတမ်း ကျင့်သွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ကြည်ညိုဖွယ်လဲဖြစ်ပါတယ်

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ရိုရိုသေသေ ကျင့်မှပေါ့၊ ဒါမှ အပြစ် ကင်းပြီးတော့ ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ပွားမှာပဲ။ ကုသိုလ်ရအောင် အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင် ကုသိုလ်ရသည်ထက်ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီတော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်ကိုလဲ ရိုသေဖို့၊ ဝိပဿနာတရားကိုလဲ ကြိုးစား ပြီးတော့ ရှုမှတ် ပွားများ အားထုတ်ကြဖို့ပေါ့။

စားရေး၊ သောက်ရေးတွေမှာ ဆိုလို့ရှိယင်လဲ သပိတ်နဲ့ စားရတဲ့ အလေ့ အကျင့်တွေဟာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ တခါတရံလောက် ပန်းကန် ပြားနဲ့စားတာတော့ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အမြဲတမ်းကိုယ့်ဟာ ကို နေလို့ရှိယင် သပိတ်နဲ့ စားတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေက သံဃာကို လှူဒါန်းတဲ့ နေရာတွေ ဘာတွေမှာ ကျယ်လဲ သင်္ကန်းရုံ ပြီးတော့ ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ စားကြဖို့ကို ပြောထားရတယ်၊ ခဏ တဖြုတ် သင်္ကန်းဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ သင်္ကန်းမဝတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ကိုတော့ သင်္ကန်းမရုံ သင့်တော်သလို ကြည့်ပြီးခွင့်လွှတ်ဖို့ အလျင်ကုတည်းက ပြောထားခဲ့ပါတယ်။ သံဃာကို လူဒါန်းတဲ့ အခါ၊ သံဃာကို ဆွမ်းကပ်တဲ့ အခါကာလမှာ သံဃာက သင်္ကန်းရုံပြီး အလှူခံတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်တာပေါ့လေ။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ သင်္ကန်းရုံတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်ကို လေးလေး စားစား ရိုရိုသေသေ နေကြ ထိုင်ကြဖို့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ဌာနဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီမှာနေတဲ့အခါတရားကို အမြဲမပြတ် အားထုတ်ကြဖို့၊ နောင်လဲ အကြောင်းညီညွတ်သလို ဆက်ပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

နောက် အကြောင်း ညီညွတ်လို့ရှိသလဲ ဝါဆိုသင်္ကန်း အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ကုသိုလ်တရား ပွားများ အောင် နေထိုင်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

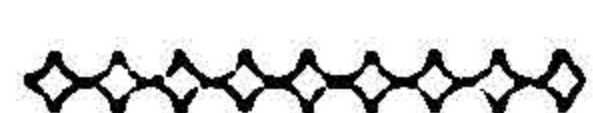
ဒုတိယပိုင်း

နမော ဩဝါဒဓမ္မဒေသကဿ ဗုဒ္ဓဿ ဘဂဝတော
အာစရိယ မဟာစည် ထေရဿ စ။

၁၃၄၂-ခု၊ ဧတံသလင်းလကွယ်နေ့

သံဃာ့ဥပုသ်ပြုရာ ဩဝါဒကထာ

အင်း-ဝါကျွတ်ခါနီးသွားပြီ၊ ဒီနေ့ ဧတံသလင်းလကွယ်နေ့၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၁၅) ရက်ဆိုယင် ဝါကျွတ်တော့မှာ၊ ဒီနှစ်တရားအားထုတ်ကြတဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရဟန်းတော်တွေကလဲများ၊ အမျိုးသားယောဂီတွေလဲများ၊ အမျိုးသမီး ယောဂီတွေလဲများ.. အမျိုးသမီး ယောဂီတွေကတော့ ခါတိုင်းထက်တောင်များသေးတယ်၊ သူတို့ကတော့ တရားလေးငါး ခြောက်ဆယ် အမြဲလိုလိုရှိနေတာပါပဲ၊ တနေရာ တဌာနတည်းမှာ များနေလို့သာပဲ၊ တခြားဌာနတွေမှာလဲ ဒီလိုသာ များမယ်ဆိုယင်တော့ တော်တော်နေရာကျမှာ၊ အခုတော့ ဒီတနေရာတည်းပဲ များစာယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ခိုပ်သာတွေအတော်များများ ရှိနေတာ၊ ဒီပြင်နေရာတွေမှာတော့ ဒီလောက်မတိုးတက်ကြသေးဘူး၊ ချမ်းမြေ့ခိုပ်သာမှာတော့ အတော်အသင့်ရှိပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြုံနေတဲ့အခါကာလမှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ တရားထူးကိုရအောင် အားထုတ်ဖို့ရာဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် အင်မတန်အရေးကြီးတာပဲ၊ ဘဝတွေတဘဝပြီး တဘဝ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်နေတဲ့အထဲမှာ အခုလိုလူ့ဘဝနဲ့ ဘုရားသာသနာတော်ကို တွေ့ကြုံရတဲ့ဘဝက သိပ်များတာ မဟုတ်ဘူး၊ နည်းတယ်။

ဩဝါဒ-၁၀

ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးလို့ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ရှိပါတယ်။ ဒီပြင် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ငရဲသားတို့၊ တိရစ္ဆာန်တို့၊ ပြိတ္တာတို့ ဖြစ်နေကြတာတွေလဲရှိတယ်။ လူ့ဘဝမှာဖြစ်နေတာက နည်းတယ်။ လူ့ဘဝမှာဖြစ်ပြန်တော့လဲ ဘုရားသာသနာတော်နှင့် နီးစပ်အုံးပါမှ။ ဘုရားသာသနာတော်နှင့် နီးစပ်မှု၊ မနီးစပ်မှုကလဲနှစ်မျိုးရှိနေပါတယ်။ နီးစပ်လို့ ဘုရားသာသနာတော်တွင်း ဆောက်နေတဲ့အခါကာလမှာ ကျကျနန တရားအားထုတ်ဖို့ရာ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ အင်မတန်ကံကောင်းလို့ ဘုရားသာသနာ ထွန်းကားတဲ့ဌာနမှာ လူဖြစ်ပြီးနေကြတယ်။ ဘုရားတရားတော်တွေကို ကြားရ၊ နာရ၊ တရားအားထုတ်ကြရတာဟာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီက သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ အားထုတ်ကြတာကို သဘောမကျကြဘူး။ သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ သဘောကျပြီး အားထုတ်တာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ တမျိုးနည်းနဲ့ သဘောကျပြီး သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ အားထုတ်ကြယင်လဲပဲ ကောင်းသင့်သလောက်တော့ ကောင်းမှာပါပဲ။ ဘာမှ အားမထုတ်ပဲ နေတာကတော့ ဟန်မကျပါဘူး။ အားထုတ်ဖို့ရာလိုပါတယ်။ အခု ဒီမှာလာပြီး စေတနာကောင်းကောင်းနဲ့ အားထုတ်နေကြတာဟာ အင်မတန်အဆင်ပြေပါတယ်။ လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားကို အဆင်ပြေတုန်းမှာ အားထုတ်ပြီးယူကြဖို့ပါပဲ။

တရားကို မေ့ထားရမှာမဟုတ်ဘူး

ဝါကျွတ်ခါနီး နောက် သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၇) ရက်နေ့ဆိုယင် ဉာဏ်စဉ်နာသင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နာကြရမယ်။ ဝါတွင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဉာဏ်စဉ်နာနိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဉာဏ်စဉ် တရားတော်နာပြီးတော့ ဝါကျွတ်တဲ့အခါ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ရုံပဲ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်တဲ့

အခါ တတ်နိုင်လို့ရှိယင် တတ်နိုင်သလို ဟောပြောပေးပေါ့။ မတတ်နိုင်လို့ ရှိယင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တော့ အားထုတ်နေဖို့ပါပဲ။ တရားလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားကိုပစ်ထားရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူများကိုမဟောနိုင် မပြော နိုင်ယင်တောင်မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ လေးလေးစားစားနဲ့ အားထုတ်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။

ကျကျနန ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တရားကိုအားထုတ်လို့ရှိယင် သိသင့်သိထိုက် တာတွေ အကုန်လုံးသိနိုင်တာဖြစ်လို့ အင်မတန်နေရာကျပါတယ်။ ခု ဝါတွင်း မှာ အားထုတ်ကြတဲ့ အရှင်ဘုရား တွေမှာလဲ အားထုတ်ရတဲ့အချိန်တွေ တော်တော်များပါတယ်။ ဖြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံကြမှာပါပဲ။ ဟို သီတင်းက ဉာဏ်စဉ်တရားနာရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်များပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဒီတခါလဲ တော်တော်များမှာပါပဲ။ အဲဒီလို ဉာဏ်စဉ်နာပြီးတဲ့ အခါလဲ ပေါ့ပေါ့နေသွားဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ရသလောက် ဆက်လက် အားထုတ်သွားဖို့ပါပဲ။

အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်းရမယ်-တဲ့

အင်း-ရဟန်းများ အမြဲနှလုံးသွင်းရမယ့် ပဗ္ဗဇ္ဇိတ အဘိဏ္ဍသုတ်တရား ဆယ်ပုဒ်ကို တော်တော်ဆီက တခါပြောပြီးခဲ့ပါပြီ။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတေန အဘိဏ္ဍ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗိ-ရဟန်းဟာ အမြဲနှလုံးသွင်းရမယ်-တဲ့။ အဲဒါ နှလုံးသွင်းရမယ့် တရားဆယ်ပါးထဲမှာ-

“အတ္ထိ န ခေါ မေ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော အလမရိယ ဉာဏဒဿနဝိသေသော အဓိဂတော”-တဲ့။

အဲဒီအချက်လဲပါပါတယ်။ ဒါက အရေးကြီးပါတယ်။ ဆယ်ပုဒ်ထဲက နောက်ဆုံး ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းဖို့ဟောကြားထားတဲ့ အချက်ပါပဲ။ “အတ္ထိ န ခေါ မေ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မော”=ငါ့အား ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မဆိုတဲ့ စျာန်၊ မင်၊

ဖိုလ်တရားရှိသလားဆိုတာ၊ အဘိဏ္ဍာ ဗုဒ္ဓဝေဒကိတဗျံ = အမြဲနှလုံးသွင်းရမယ်
တဲ့၊ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မဆိုတာ “အလမရိယဉာဏဒဿနဝိသေသ” = ကိလေသာ
ကိုဖျက်ဆီးခြင်း၌စွမ်းနိုင်သော စင်ကြယ်တဲ့ဉာဏ်အထူး-တဲ့၊ အဲဒီဉာဏ်အမြင်
ကလဲ မျက်စိနဲ့မြင်သလို သေသေချာချာ သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။

ပြီးတော့ “အတ္ထိ နုခေါ မေ အဓိဂတော” = ငါ့မယ် အဲဒီတရား၊ အဲဒီ
ဉာဏ်ကိုရသလားလို့လဲ အမြဲနှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရမယ်-တဲ့၊ နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်နဲ့
မပြတ်အားထုတ်နေလို့ရှိရင် အဲဒီ ဉာဏ်အမြင်ထူးနဲ့တကွ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မ
ဆိုတဲ့ စျာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်တရားတွေကို ရနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်ရပြီဆိုလို့ရှိရင်လဲ
ကိုယ့်မှာ ဒီတရားတွေ ရှိမရှိ တကယ်သိနိုင်တာပါပဲ၊ ဒီဉာဏ်၊ ဒီတရားတွေ
မရသေးလို့ရှိရင်လဲ ရအောင် ရှိအောင် အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။

ရဟန်းပြုပြီးချမ်းချမ်းသာသာ သာသနာတော်မှာနေရရုံနဲ့ အားရနေလို့
တော့မဖြစ်ဘူး၊ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ဒီတရားထူးတွေကို ရအောင်
အားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး သတိပေးလိုပါတယ်၊ သီလနဲ့ ပြည့်စုံရုံလောက်
နေထိုင်ပြီး အားရနေမယ်ဆိုလို့ရှိရင် သံသရာထဲမှာ ကောင်းကျိုးရတန်
သလောက်တော့ရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်နဲ့ အားရနေလို့တော့
ဆင်းရဲမကင်းသေးပါဘူး၊ ဆင်းရဲကင်းအောင် အားထုတ်ဖို့က အင်မတန်
အရေးကြီးပါတယ်။

“နိဗ္ဗာန်ရပါလို့၏” လို့ဆုတောင်းရုံတောင်းထားလို့ကတော့အားမထုတ်
ရင် နိဗ္ဗာန်ကိုမရနိုင်ပါဘူး၊ ယခုဘဝလိုနေမှပဲပါ၊ ယခုဘဝလဲရှေးဘဝက
ဆုတောင်းခဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ရှိလို့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန် ရနိုင်တဲ့
လူ့ဘဝကိုရောက်နေတာ၊ ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့နေတာ၊ ဒါပေမယ့်လို့
အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မရပါဘူး၊ ကုသိုလ်ကံ
ကတော့ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရအောင် အားထုတ်ဖို့ရာပို့ ပေးနေတာပါပဲ၊ အဲဒါ
အရေးကြီးပါတယ်။

တရားတွေရအောင်ဆိုပြီး အားထုတ်ကြတာပဲ။ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မရလဲနောင်အခါကာလရဖို့ရာ အကြောင်းအထောက်အပံ့တော့ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုဘဝမှာမရလဲ နောက်ဘဝမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူရခြင်း ၏အကြောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့ရာသာ လိုတာ ပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ယခု ဒီရိပ်သာမှာလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်သွား ကြဖို့၊ မိမိတို့နေရာ ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာလဲ တရားကိုမေ့မထားပဲ ဆက်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့၊ မပြည့်စုံသေးလဲ ပြည့်စုံအောင် ပြည့်စုံ ပြီးလဲ တိုးတက်စအောင်ပေါ့လေ အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တွေလဲ ပြည့်စုံစေရတယ်

ရဟန်းကျင့်ဝတ်တွေကိုလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါ တွေကိုလဲ လေးလေးစားစားကျင့်ဖို့လိုတာပါပဲ။ “ပရိမဏ္ဍလံ နိဝါသေဿာ- မိတိ သိက္ခာ ကရဏီယာ၊ ပရိမဏ္ဍလံ ပါရပိဿာမိတိ သိက္ခာကရဏီယာ” ဆိုတဲ့ သေခံယသိက္ခာပုဒ်တွေ ဒါတွေကိုလဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆကျင့်လို့ မလျော်ဘူး၊ ဝတ်တဲ့ ရုံတဲ့အခါ အဝန်းညီစွာ ဝတ်ရုံခြင်းဆိုတာ သူလဲအရေးကြီးတာပဲ။ အဲဒါတွေ ဝိနည်းဆုံးမသြဝါဒထဲမှာ ရေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒါတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံညွှန်ကြားဖို့ နည်းနည်းလိုနေတယ် ပါတော့ပါပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘယ်ပါဠိတော်အရ၊ ဘယ်အဋ္ဌကထာအရစသည်ဖြင့် ညွှန်ကြား တာလေးက မပါပဲဖြစ်နေတယ်။ ပါဠိတော်တွေထဲမှာလဲရှိ၊ အဋ္ဌကထာတွေထဲ မှာလဲရှိ၊ နိဿယတွေထဲမှာလဲရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေ ဖော်ပြထားမိပဲဖြစ်နေ ပါတယ်။ တနေ့နေ့ကျမှ ဖော်ပြရဦးမှာပဲ။

“ဂိဟိပါရူပန ” လူတွေဝတ်သလို ကိုယ်ဝတ်ချင်သလိုဝတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ သိက္ခာပုဒ်တော်လာတဲ့အတိုင်း ရဟန်းတို့ဝတ်ရုံနည်းနဲ့ အညီ ဝတ်ကြ၊ ရုံကြဖို့

ပါပဲ။ အရိအသေပြုရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အရိအသေပြုတဲ့နေရာမှာ “ကေသံ စီဝရံ ကတော”တဲ့။ ပခုံးနှစ်ဘက်မရုံပဲ ပခုံးတဘက်တည်းမှာ ရုံရတယ်။ လက်ဝဲဘက် ပခုံးထက်မှာတင်ပြီး ရုံဖို့ပါပဲ။ ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုတဲ့ အခါကာလ စသည်မှာ အခု ဒီမှာဝတ်ရုံသလိုပေါ့။ အဲဒီလိုဝတ်ရုံကြုံဖို့ပါပဲ။ ဘုရားကို အရိအသေပြုတဲ့ အခါ၊ ဆရာသမားတွေ၊ မထေရ်ကြီးတွေကို အရိအသေပြုတဲ့အခါ၊ ဒေသနာ ပြောကြားတဲ့အခါ အဲဒီလိုအခါတွေမှာ “ကေသံ စီဝရံ ကတော”လို့ ဖွင့်ပြ ထားပါတယ်။ အဲဒါဟာလဲပဲ နှစ်ဘက်ရုံတာနဲ့ သဘောအားဖြင့်တော့ အတူတူပါပဲ။ သူကတဘက်တည်းရုံတာ နှစ်ဘက်ရုံတော့ သင်္ကန်းကိုလိပ်ပြီး တော့ရုံရတယ်။ တဘက်ရုံဆိုယင် မလိပ်ပဲရုံလို့ရပါတယ်။ သို့သော်လဲ လိပ်ပြီး တော့ရုံတာပဲကောင်းပါတယ်။ သင်္ကန်းကြီးလို့ရှိယင်လိပ်မှ၊ သေးနေလို့ရှိယင် မလိပ်ပဲလဲ ရပုံပေါ်ပါတယ်။ တဘက်တည်းရုံတဲ့အခါ လက်ဝဲလက်မောင်းလုံ အောင်ရုံမှ၊ အဲဒါ အဋ္ဌကထာမှာပါပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုတချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မလေ့လာကြလို့မသိကြဘူး။ ဒါကြောင့် ပခုံးပေါ်ကြီးတွေနဲ့ လက်ဝဲလက် ကို လုံအောင်မဖုံးပဲ အရိအသေပြုကြတယ်။

လူတို့နေရာ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲ သွားတဲ့အခါကာလကျတော့ ပခုံးနှစ်ဘက် လက်နှစ်ဘက်စလုံး လုံအောင်ရုံရတယ်။ ဒါကတော့ အများသိနေတာပါပဲ။ အခုဒီရိပ်သာမှာတော့ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲ သွားတာမဟုတ်ပေမယ့်လို့ ကြည်ညိုဖွယ် ဆောင်သင့်ရာမှာ ရုံသွားကြရပါတယ်။ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းသွား၊ ဒီလို သွားတဲ့အခါကာလမှစ မရုံပဲသွားလဲ ဝိနည်းကတော့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ သွားကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ လူတွေအမြင်အားဖြင့်တော့ ပါသာ ဒီကမဖြစ်ဘူး။ ပါသာဒီကမဖြစ်ယင် မြင်တဲ့လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်။ ဒီလိုကဲ့ရဲ့ကြယင် အဲဒီလူတွေက အကုသိုလ်ဖြစ်မယ်။ ပါးစပ်ကမပြောနဲ့ ဦးတော့ စိတ်ထဲက “ဒီကိုယ်တော်ကြီးက မြို့ထဲရွာထဲသွားတာ သင်္ကန်းလဲ မရုံဘူး” ဆိုပြီးအပြစ်တင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကတော့ဘုရားသွား၊ ကျောင်းသွား

မို့ အပြစ်ရှိလို့သွားတာပဲ၊ ဒီလို အပြစ်မရှိတာကို မသိပဲ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ယင် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အကုသိုလ်ဖြစ်ကြမှာပဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကုသိုလ် မဖြစ်ရအောင်၊ ကိုယ်လဲ ပါသဒ္ဓါကရုဏ်ဖြစ်အောင်လို့ ကျောင်း တွင်းက အပြင်ထွက်လို့ရှိယင် သင်္ကန်းရုံသွားဖို့ တိုက်တွန်းထားရပါတယ်၊ အခု ဒီမှာတော့ကျောင်းတွင်းက ထွက်လိုက်ယင် မြို့ထဲရောက်သွားတာဖြစ်လို့ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စရှိလို့သွားတယ် ထင်ကြမှာပဲ၊ ဘုရားသွားတာပဲ၊ ကျောင်း သွားတာပဲလို့သိကြမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဟော့ မြင်တဲ့လူတွေက ကဲ့ရဲ့ကြ မှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ရုံသွားတာပဲကောင်းပါတယ်။

ပလျော်ပါဘူး

ခုနေအခါမှာ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အိမ်သွားတာတောင်မှ သင်္ကန်း မရုံပဲ သွားနေကြပါတယ်၊ ကြပ်တာပဲ၊ အဲဒါတွေ တော်တော် နေရာမကျ တာပဲ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သာမဟုတ်ဘူး၊ ခပ်ကြီးကြီးတွေလဲ ဒီလိုပဲ၊ အဲဒါ တွေ တော်တော်နေရာမကျတဲ့ ဥစ္စာတွေပဲ၊ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်မှာလာတဲ့ အတိုင်း သင်္ကန်းရုံသွားရတယ်ဆိုတာဟာလဲ ဝန်လေးလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်တဲ့ လူတွေ ပါသဒ္ဓါကဖြစ်အောင်၊ အကဲ့ရဲ့လွှတ်အောင် သင်္ကန်းရုံ သွားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

အဲ-အရိုအသေပြုတဲ့အခါကလတွေကျတော့ “ကေံသံ စိဝရံ ကတွာ” ဆိုတဲ့အတိုင်း တဘက်ပခုံးတင်ရတယ်၊ တဘက်ပခုံး တင်ရုံတော့လဲ လက်ဝဲ လက်မောင်းကို လုံစေရတယ်၊ သင်္ကန်းရုံတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ သိပ်တော့လဲမထူး ပါဘူး၊ အဲဒါဟာ နှစ်ခုစလုံး မရုံပဲနဲ့ တခုတည်း ရုံလဲ လက်ဝဲလက်မောင်း လုံနေယင်တော့ ပါသဒ္ဓါက ဖြစ်လောက် နေတာပါပဲ၊ ဒီလိုလဲရုံလို့ ရပါတယ်၊ အပြစ်တော့ မရှိပါဘူး၊ သို့သော်လဲ စာထဲပေထဲ တိုက်ရိုက် လာတာကတော့ဖြင့်နှစ်ဘက်ရုံပဲ “ကေံသံ”ကတော့ တဘက်ရုံပဲ၊ ဒါပဲ ကွာပါတယ်။

သင်္ကန်းရုံတာကစပြီးတော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တွေကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သိအောင် လေ့လာဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းလဲပဲကျင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါဟာ ရဟန်းတို့ကျင့်ရမယ့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ။

ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အပြင် သမာဓိ၊ ဉာဏ်ဖြစ်အောင်လို့ တရားလဲ အားထုတ်ရတယ်။ အခု ဒီမှာတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ အထူးပြောရော မလိုပါဘူး။ နောက်ကိုပေါ့လေ၊ ပေါ့ပေါ့ ဆဆမဟုတ်ပဲ ရှိရှိသေသေနဲ့ အမြဲမပြတ် အားထုတ်သွားကြဖို့ ဒါလောက်ပဲ သတိပေးဖို့ရှိပါတယ်။

လူ့ဘဝကိုလဲ ရတုန်း၊ သာသနာတော်နဲ့လဲ တွေ့ကြုံတုန်း အခါကာလမှာ မိမိတို့လိုလားတဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးလျှင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့

သံဃာ့ဥပုသ်မြို့ရာ ဩဝါဒကထာ

ကိုယ်လဲအပြစ်ကင်း အမှီပြုနေသူတွေလဲကျေးဇူးများ

တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ့ပေါ့အားထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊
ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့လိုပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်
တွင်းမှာ ဘုရားအလိုတော်နှင့်အညီ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အကျင့်တွေကို
တတ်နိုင်သမျှကျင့်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်၊ သမာဓိ၊ ပညာအကျင့်ကို မကျင့်
နိုင်တောင်မှ သီလအကျင့်ကိုတော့ ကျင့်ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်၊ သီလ
အကျင့်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်တော့ ကိုယ်လဲအပြစ်ကင်းတယ်၊ ကိုယ့်ကို အမှီ
ပြုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကျေးဇူးများတယ်၊ အရိုအသေပြုတိုင်း၊ လူဝါန်း
ပူဇော်တိုင်း ကုသိုလ်အထူးတွေဖြစ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ
ရှင်၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီး ကျင့်ခွင့်ရတာဟာ ကုသိုလ်ထူးလို့ပဲ။

သိက္ခာပုဒ်တွေနားလည်အောင် လေ့လာထားဖို့လဲ လိုပါတယ်၊ ဒုလ္လဘ
တွေကတော့ ခဏမှီ နားလည်အောင်လေ့လာဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ ကြာရှည်
နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ရှိရင် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေနားလည်အောင် လေ့လာ
ဖို့ ပါဠိလိုမတတ်တောင်မှ ဘာသာပြန်ထားတာတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါတွေကို
နားလည်အောင်အချိန်ရသမျှ လေ့လာနိုင်တာပဲ၊ လေ့လာပြီးတော့ အဲဒီ
ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေလာတဲ့အတိုင်း ရိုရိုသေသေကျင့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အခုဒီမှာတရားအားထုတ်ဖို့လာနေကြတာဆိုတော့တရားကိုပဲ ပြည့်ပြည့်
စုံစုံအားထုတ်ဖို့ပါပဲ၊ အသစ်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မိမိတို့ စွမ်းနိုင်သမျှ မရပ်
မနားကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ အဟောင်းဖြစ်တဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြည့်စုံသည်ထက်ပြည့်စုံအောင် အချိန်အခွင့် ရသလောက် စွမ်းနိုင်သလောက် အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

ကိုယ်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ ဟောမယ်၊ ပြောမယ်ဆိုယင် အဆင်ပြေပါတယ်။ သာသနာတော်မှာလဲ အကျိုးများပါတယ်။ ကိုယ်ကမပြည့်စုံပဲ သူတပါးကို ဟောပြောလိုကတော့ အဆင်ပြေအောင် ဟောပြောနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် အားထုတ်။ ဒီလိုပြည့်စုံပြီးမှ သူတပါးတို့ကိုလဲဟော ပြောမယ်ဆိုယင် သာသနာတော်မှာ အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်။

ယောဂီဟောင်းတွေမှာ ဒီပြင် ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အားချိန်လေးတွေတော့ ရှိမှာပါပဲ။ အဲဒီလို အားတဲ့ အချိန်လေးတွေမှာ နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရရပေါ့။ ရတဲ့အချိန်မှာ ကြိုးကြိုးစားစား ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ယောဂီသစ်တွေဆိုတာကတော့ ဆောင်ရွက်စရာ အထူးကိစ္စ ရယ်လို့ ရှိဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီတော့ အချိန်ရှိသမျှအားထုတ်ကြဖို့၊ မပြတ်မလပ်အောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ “မီးပွတ်သောယောက်ျားကဲ့သို့ အားထုတ်ရမယ်” တဲ့။ မီးပွတ်တဲ့ယောက်ျားဟာ မီးမရမချင်း ကြိုးစားပွတ်ရသလို တရားကိုလဲ မရမချင်း ကြိုးစားအားထုတ်ရတယ်။

ပိုင်းခြားသိရမယ့်တရား

“ဣဒံ ဒုက္ခံ ပရိညေယျံ” ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိရမယ်။ ဒါ-တရားဦးဓမ္မစကြာကစပြီးတော့ ဟောကြားထားတဲ့တရားပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ပိုင်းခြားသိရမယ့်တရား၊ သိထိုက်တဲ့တရား၊ ပိုင်းခြားသိရမယ်ဆိုတာ အမှန်တော့ မှန်မှန်ကန်ကန် သိရမှာကိုဆိုတာပါပဲ။ ပိုင်းခြားသိရမယ့် အဲဒီဒုက္ခသစ္စာကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးလို့ သရုပ်ဖော်ထားတယ်။

အဲဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါးကိုပိုင်းခြားပြီး အမှန်အတိုင်းသိအောင်အားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါကာလမှာ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါးကိုရှုရတယ်။ ဒီလိုရှုဖို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်လဲ ဟောထားတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အစရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဟောထားပါတယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာဟာလဲ မိမိသန္တာန်မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ရုပ်နာမ်တရားတွေပါပဲ။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို မရှုမှတ်ပဲထားလို့ရှိရင် စွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါနိန္ဒတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဥပါဒါနိန္ဒဆိုတာ စွဲလမ်းတာကို ခေါ်တာပါပဲ။ နှစ်သက် သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့လဲစွဲလမ်းတယ်။ ဒီလို စွဲလမ်းခြင်းနှစ်မျိုးထဲမှာ နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတာဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။

သုတ္တန်ဒေသနာအရအားဖြင့် သူ့နေရာနဲ့သူ စွဲလမ်းတာတွေတော့ရှိပါတယ်။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိန္ဒတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ တဏှာဥပါဒါနိန္ဒကတော့ ရှိနေသေးတယ်။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဘဝတဏှာ မကင်းသေးဘူး။ ဘဝတဏှာတွေရှိနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝတွေ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်နေရတယ်။

တဏှာဥပါဒါနိန္ဒ၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိန္ဒ နှစ်မျိုးစလုံးမကင်းသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူး။ မသိကြလို့သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းကြတယ်။ အမြင်အယူအားဖြင့်လဲ စွဲလမ်းကြတယ်။ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ စိတ်ကူးကြံစည်တိုင်း ဖြစ်ပျက်ပြီးတော့နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီလို ဒွါရ (၆)ပါးက ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အမှန်အတိုင်း မသိကြဘူး။ အလျင်ကလဲရှိ၊ အခုလဲအမြဲရှိနေတာပဲလို့ ဒီလိုအောက်မေ့နေကြတယ်။

အမှန်အားဖြင့်တော့ ရုပ်နာမ် တရားတွေဟာ အမြဲ တည်နေတာမရှိပါဘူး။ အသစ်အသစ်တွေပဲ။ အဟောင်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးလဲ ပျောက်သွားတာချည်းပဲ။ ဒီလို အမှန်အတိုင်းမရှိတော့ မသိဘူး။ အမြဲတည်နေတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ။ အဲဒီလို အလွဲအမှားတွေ သိပြီးတော့ အဲဒါတွေကို မသာယာ မနှစ်သက်သင့်ပဲ သာယာ နှစ်သက်နေကြတယ်။ သာယာ နှစ်သက်ပြီး စွဲလမ်းနေကြတယ်။ အဲဒါ ဥပါဒါန်တွေပဲ။ ဖြစ်ပြီး ပျက်စီးနေကြတာဟာ ဆင်းရဲတယ်။ မချမ်းသာဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဟာ ဒုက္ခသစ္စာ-ဆင်းရဲအမှန် တရားတွေပဲ။

ဒီဆင်းရဲတွေဟာ အိုလာတဲ့အခါ ပိုပြီးထင်ရှားတယ်။ မကျန်းမမာ နာဖျားတဲ့အခါမှာလဲ ထင်ရှားတယ်။ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မဖြစ်တဲ့အခါတွေမှာလဲ ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒါတွေအကုန် ဒုက္ခသစ္စာချည်းပဲ။ “ဣဒံ ဒုက္ခံ ပရိညေယျံ” အဲဒီဒုက္ခတွေကို ပိုင်းခြားပြီးတော့သိရမယ် တဲ့။ ပိုင်းခြားပြီး အဲဒါတွေကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုယင် ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို ရှုမှတ်ရမယ်။

သီလ, သမာဓိ, ပညာ သိက္ခာသုံးပါး

သံဃဥပုသ်ပြုတယ်ဆိုတာ သံဃာပြည့်စုံလို့ရှိယင် ပါတိမောက်ရှုတ်ဆိုပြီးတော့ ပါတိမောက် ပြုကြရတယ်။ သံဃာ မပြည့်စုံယင်လဲ အာပတ်ကို (အာပတ်ရှိယင်ပေါ့လေ) စင်ကြယ်အောင် ဒေသနာ ပြောကြားပြီးတော့ “ပရိသုဒ္ဓေါ အဟံ ဘန္တေ ပရိသုဒ္ဓေါတိ မ ဓာရေထ”လို့ဆိုပြီး ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ်ပြုရတယ်။ သုံးပါးရှိလို့မို့ ဂဏဥပုသ်ပြုယင်လဲပဲ အဲဒါဉာဏ်ထားရသေးတယ်။ “သုဏန္တု မေ အာယသ္မန္တာ အဇ္ဈပေါသထော ပန္နရသော ယဒါ ယသ္မန္တာနံ ပတ္တကလ္လံ မယံ အညမညံ ပါရိသုဒ္ဓိဥပေါသထံ ကရေယျာမ”လို့ ဒီလိုဉာဏ်ထားပြီးတော့ ပါရိသုဒ္ဓိဥပုသ် ပြုကြရပါတယ်။

ဒါကတော့ အကုန်လုံး နားလည်ပြီးသားတွေ များမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အခုမှ ပဉ္စင်းဖြစ်စ ဒုလ္လဘ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သိပ်နားလည် ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီမှာ ပါတိမောက် ရွတ်ဆိုပြီးပြတဲ့အတိုင်း ဒီလိုအမှုတွေရှိလို့ရှိယင် အဲဒါဘယ်အာပတ်ရှိတယ်၊ ဘယ်အာပတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သင့်တဲ့အာပတ်ကို ပြောရတယ်။ အခုဒီမှာ ရွတ်ဆိုပြတာကတော့ ပါရာဇိကလေးပါး အာပတ် သင့်ပုံတွေပါတယ်။ သံဃာဒီသေသ် အာပတ်သင့်ပုံတွေ၊ အနိယတဆိုတာ ကတော့ ပါရာဇိကလဲ ဖြစ်နိုင်ပုံ၊ သံဃာ သံဃာဒီသေသ် အာပတ်လဲဖြစ်နိုင်ပုံ၊ ပါစိတ်အာပတ်လဲ ဖြစ်နိုင်ပုံတွေ၊ အဲဒီဥစ္စာတွေ ဖြစ်နိုင်ပုံတွေကိုလဲ ပြတယ်။ အဲဒီဥစ္စာတွေ ရွတ်ဆိုပြီး ပြောကြားတော့ မိမိတို့မှာ အာပတ်ရှိနေယင်လဲ ရှိတဲ့ အာပတ်ကို ချက်ချင်းပြောရတယ်။ ဒီနောက် ဒေသနာပြောကြား ရမယ်။ သံဃာဒီသေသ် အာပတ်ရှိနေယင်တော့ ပရိဝါသ်မာနတ် ဆောက်တည် ပြီး ကျင့်ရမယ်။ ပါရာဇိကအာပတ်သင့်နေယင်တော့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့၊ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။

အာပတ်သင့်လွယ်တာကတော့ ပါစိတ်အာပတ်တို့၊ ဒုက္ကဋ်အာပတ်တို့၊ ဒီအာပတ်တွေက သင့်လွယ်ပါတယ်။ အဲဒီ အာပတ်သင့်နိုင်တဲ့ ပညတ်ချက် သိက္ခာပုဒ်တွေကတော့ တော်တော်များတာပဲ။ ရွတ်ပြဖို့ရာတယ်မလွယ်ဘူး။ ဘုရား ပညတ်တော်မူတဲ့အတိုင်း ဆိုယင်တော့ ဒါတွေကိုလဲ ရွတ်ပြဖို့ပဲ။ ဒါပေ မယ်လို့ တာဝန်လေးပါတယ်။ အခုပါတိမောက်ပြတဲ့အခါကာလမှာ အာပတ် တွေ အကုန်ဖော်ပြတာမရှိသော်လဲ မိမိတို့သင်ကြား လေ့လာဖူးတဲ့အတိုင်း အာပတ်တွေ မသင့်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး ရှိရှိသေသေနေကြဖို့ပါပဲ။ အာပတ် သင့်နေလို့ရှိယင်လဲပဲ ဒေသနာ ပြောကြားသင့်တာတွေ ဒေသနာပြောကြား၊ နိဿဂ္ဂိအာပတ်ဆိုယင်လဲ စွန့်သင့်တာကို စွန့်ပြီးတော့ စင်ကြယ်အောင် ဒေသနာပြောကြား၊ ဒီလိုဆိုယင် ရဟန်းသီလပြည့်စုံပြီး သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။

သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်လို့ရှိယင် တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်နိုင်တဲ့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်မယ်ဆိုယင်လဲ သမာဓိစျာန်တရားတွေရနိုင်ပါတယ်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်အားထုတ်လို့ရှိယင်လဲ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပါရမီရှင်သန်လာလို့ရှိယင်လဲ မဂ်ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ဖို့ရာဟာ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ ရဟန်းဆိုတော့ အဲဒီ သိက္ခာပုဒ်တွေမှာ ဟောတော်မူထားတဲ့ သီလတွေ လုံခြုံပြည့်စုံအောင် စောင့်ရှောက်ကြဖို့ ပါပဲ။

သမာဓိ နှစ်မျိုးရှိတယ်

အခုဒီမှာတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်တဲ့ဌာနပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားမှာလဲ ဒီမှာ သမထသမာဓိသက်သက်ဖြစ်အောင် အားထုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာသမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတာ။ အဲသလို ဝိပဿနာသမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်တဲ့ ဌာနဆိုတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိလဲ ပြည့်စုံရမှာပဲ။ သီလဝိသုဒ္ဓိပြည့်စုံပြီး အားထုတ်လို့ သမာဓိ အားကောင်းလာယင် ဉာဏ်တွေဖြစ်လာတယ်။ “သမာဟိတော ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ”။ သမာဟိတော=စိတ်တည်ကြည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝါ-သမာဓိပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ယထာဘူတံ=ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ=သိပါတယ်=တဲ့။

သမာဓိဖြစ်မှ အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတယ်။ “သမာဓိ” ဘိက္ခဝေ ဘာဝေထ”။ ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ သမာဓိ=သမာဓိကို၊ ဘာဝေထ=ဖြစ်ပွားစေရမယ်တဲ့။ သမာဓိဖြစ်စေရမယ်။ သမာဓိဖြစ်မှ ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ သမာဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်တဲ့ အခါမှာတော့ သမထဘာဝနာ သက်သက် အားထုတ်တာလဲ ရှိပါတယ်။ ဝိပဿနာဘာဝနာသက်သက် အားထုတ်တာလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုနှစ်မျိုး ရှိတယ်။ သမာဓိသက်သက် သမထဘာဝနာကို အားထုတ်တယ် ဆိုယင်

ဈာန်ရနိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ ဈာန်ရ၊ မရ ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဈာန်ရအောင် အားထုတ်နေရတာ အချိန် ကုန်ပြီး နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမှာတော့ သမာဓိသက်သက် အားထုတ်ဖို့ရာ မညွှန်ကြားပါဘူး။ ဝိပဿနာရှုယင်းနဲ့ သမာဓိ ဖြစ်ဖို့ရာ ညွှန်ကြားပြီး ဝိပဿနာကိုပဲ အားထုတ်ဖို့ ညွှန်ကြားတာပါပဲ။

ဝိပဿနာရှုယင်း ဖြစ်တဲ့ သမာဓိကတော့ ခဏိကသမာဓိ၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ရှုမိတဲ့အာရုံပေါ်မှာ တည်တဲ့သမာဓိဟာ ခဏိကသမာဓိပဲ။ အဲဒီသမာဓိဟာ ဝိပဿနာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင် ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ တရား အားမထုတ်ပဲ ဒီအတိုင်း နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ စိတ်တွေဟာ ဟိုရောက် လိုက်၊ ဒီရောက်လိုက်နဲ့ မငြိမ်သက်ဘူး။ သမာဓိမဖြစ်ဘူး။ သတိပဋ္ဌာန်နည်း အရ ဝိပဿနာရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင်မှ ပထမစပြီး ရှုမှတ်ကာစ ဆိုယင် သမာဓိမဖြစ်သေးတော့ စိတ်တွေက ဟိုရောက် ဒီရောက် သွားနေ သေးတာပဲ။ အဲဒီစိတ်တွေကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရတယ်။

သမာဓိဉာဏ်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ

တချို့နားမလည်ကြဘူး

ပယ်ရမယ့်တရား ၂-ပါးကို “ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တော ပဗ္ဗဇိတေန န သေဗိတဗ္ဗာ” (ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်) အစကပင် ဟောကြားတော်မူ ပါတယ်။ အဲဒီတရား ၂-ပါးက ကာမအာရုံတွေကို ခံစားသုံးဆောင်မှုက တပါး၊ အကျိုးမရှိပဲ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းဆဲမှုကတပါး။ အဲဒီ ၂-ပါးကိုပယ်ပြီး မဇ္ဈိမပဋိပဒါဖြစ်တဲ့ တရားကို ကျင့်ရမယ် တဲ့။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ တရားဆိုတာ “စက္ခုကရဏီ၊ ဉာဏကရဏီ” ပညာမျက်စိကို ဖြစ်စေတတ်တယ်။ အဲဒီ တရားက ဘယ်တရားတွေတုန်းဆိုလို့ရှိယင် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ပ။သမ္မာသမာဓိ” ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေပါပဲ။ အဲဒီတရားတွေကို ဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒါ

ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ရှုမှတ်ရမယ်။ အဲဒီလိုရှုမှတ်မှ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သိနိုင်တယ်။ အဲဒါ ဘုရားအလောင်းတော် ဘဝတုန်းက ဘုရား အဖြစ်ရောက်အောင် ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါးကိုပဲ ရှုခဲ့တယ်။ တရား အားထုတ်နည်းကို ကောင်းကောင်းနားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီနည်းမဟုတ်ပဲ သူတို့နည်းနဲ့ သူတို့ အားထုတ်ကြတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါးကို မှတ်နေရုံလေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဒီနည်းကိုမရှုမှတ်ပဲ ဒီနည်းကိုပစ်ပယ်ပြီး သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ဟောပြောနေကြတယ်။ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူတို့အတွက်ဟုတ်မှာပေါ့။ သူတို့က ဒီနည်းကို ရှုမှတ်မရှုမှတ်ပဲကိုး၊ မမှတ်ဖူးပဲနဲ့ မှတ်ယင် သမာဓိဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သိမှာလဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါးကို ရှုမှတ်ရတယ် ဆိုတဲ့နည်းကတော့ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ရှုမှတ်ခဲ့တဲ့နည်းပဲ အသစ်ထွင် ဟောတာမဟုတ်ပါဘူး။

အခုဒီမှာလဲ အဲဒီရှုမှတ်နည်းကိုပဲ ညွှန်ကြားပြီးတော့ ပေးနေပါတယ်။ ဒီအတိုင်းရှုမှတ် သမ္မာဒိဋ္ဌိ-စတဲ့ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်မှလဲ “ဣဒံ ဒုက္ခံ ပရိညေယျန္တိမေ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနုနုဿုတေသု ဓမ္မေသု” စသည်ဖြင့် ဓမ္မစကြာသုတ်တော်မှာ ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း ဒါ ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ ရှေးကမကြားဖူးတာတွေ သိလာမယ်။ ပိုင်းခြား သိရမယ့်တရားတွေကိုလဲ “ပရိညာတံ” ပိုင်းခြား၍ သိပြီးပြီ လို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ ပိုင်းခြားသိအပ်တဲ့ တရားဆိုတာက ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာက တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါး တရားတွေပါပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅ ပါးဆိုတာလဲ ရုပ်နာမ်တရားတွေ ပါပဲ။ ရုပ်ဆိုလို့ရှိယင် “ဣတိ ရူပံ၊ ဣတိ ရူပဿ သမုဒယော၊ ဣတိ ရူပဿ အတ္ထဂံမော” စသည်ဖြင့် သတိပဋ္ဌာန် ဓမ္မာနုပဿနာမှာ ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ ဣတိ=ဤသည်ကား၊ ရူပံ=ရုပ်ပဲ၊ ဣတိ=ဤသည်ကား၊ ရူပဿ = ရုပ်၏။

သမုဒယော=ဖြစ်ခြင်းပဲ၊ ဣတိ=ဤသည်ကား၊ ရူပဿ=ရုပ်၏၊ အတ္တင်္ဂမော=ချုပ်ခြင်းပဲ-လို့ ဒီလိုသိဖို့ လိုရင်းပါပဲ။

နာမ်တရားထဲက ဝေဒနာဆိုယင်လဲ “ဣတိဝေဒနာ၊ ဣတိဝေဒနာယ သမုဒယော၊ ဣတိ ဝေဒနာယ အတ္တင်္ဂမော” စသည်ဖြင့် ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဟောထားပါတယ်။ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ဤသည်ကား ဝေဒနာ၏ ချုပ်ပျောက်ခြင်းပဲလို့ သိဖို့ရာပါပဲ။ သညာစသည်ကိုလဲ ဒီအတိုင်းသိဖို့ပါပဲ။ စိတ်ဖြစ်ယင် စိတ်ချည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ပဲ ဒီဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရတွေနဲ့ အမြဲတဲတဲပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒါတွေကိုပဲ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း ကြံသိတိုင်း-ဒီရုပ်နာမ် ၂ ပါး ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရားတွေကိုပဲ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဒါမှပဲ ဒါကရုပ် ဒါကရုပ်၏ဖြစ်မှု၊ ဒါကရုပ်၏ ချုပ်ပျောက်မှု၊ ဒါကဝေဒနာ၊ ဒါကဝေဒနာ၏ဖြစ်မှု၊ ဒါကဝေဒနာ၏ ချုပ်ပျောက်မှု စသည် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဒုက္ခသစ္စာတရား တွေကို ပိုင်းခြားပြီးသိနိုင်တယ်။

ဥပါဒါန်တော့ရှိသေးတာပဲ

ဥပါဒါန်ဆိုတာ စွဲလမ်းတာပဲ။ အဲဒီစွဲလမ်းတာဟာ နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတာလဲရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ဒိဋ္ဌိစွဲ စွဲလမ်းတာလဲ ရှိတယ်။ အပြည့်အစုံပြောတဲ့ အခါမှာတော့ တဏှာစွဲ၊ ဒိဋ္ဌိစွဲ ဒီနှစ်မျိုးပါပဲ။ သို့သော်လဲ ကျမ်းဂန်များမှာ တိုက်ရိုက်ပြထားတာကတော့ တဏှာစွဲတွေ လောက်ပဲ အရင်းခံပြုပြီး ပြထားတာတွေကများပါတယ်။ စွဲလမ်းစရာရှိတာ တွေကိုစွဲလမ်းရာမှာလဲ သူက ပိုများသလိုဖြစ်နေတာပဲ။

တခါက စာပေဗဟုသုတ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ရောက်လာပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး သူမေးတယ်။ အဲဒီ ဥပါဒါန်အကြောင်းတွေကို ပြောတဲ့ အခါ ကာလမှာ သူက တဏှာကိုပဲပြောတယ်။ ဒိဋ္ဌိကို မပြောဘူး။

တဏှာက ဖြစ်တဲ့အခါမှာ အင်မတန်ထင်ရှားပေါ့လွင်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် လို့ အများအားဖြင့် ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်လဲရှိနေတာပဲ၊ သို့ပေမယ့်လို့ အပြည့်အစုံပြော မှ ပိုပြီးတော့ကောင်းပါတယ်လို့ သူ့ကိုပြောရတယ်၊ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်ဟာ မင်္ဂ၊ ဖိုလ်၊ မရသေးယင် သူကတော့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ကျတော့ ဒိဋ္ဌိမရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တဏှာဥပါဒါန်ကတော့ ရှိသေးတာပဲ၊ မကင်းသေးဘူး၊ အရဟတ္တမင်္ဂကိုမရောက်သေးယင် သူကတော့ ရှိနေသေးတာပဲ။

အဲဒီတော့ စွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်ရှိနေယင် မြင်တိုင်းကြားတိုင်း စွဲလမ်း မှုတွေဖြစ်နေမှာပဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် အင်မတန်ထင်ရှား ပါတယ်၊ မာလုကျပုတ္တသုတ်မှာ သေသေချာချာ ဟောကြားထားတာပဲ၊ “ရူပံ ဒိသ္မာ သတိမုဋ္ဌာ၊ ပိယံ နိမိတ္တံ မနသိကရောတော” စသည်ဖြင့် ဟော ကြားထားတာ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်၊ ပိယံ နိမိတ္တံ=ချစ်ဖွယ်အာရုံကို၊ မနသိကရောတော= နှလုံးသွင်းနေသူအား၊ ရူပံဒိသ္မာ=အဆင်းကိုမြင်ပြီး လျှင်၊ သတိမုဋ္ဌာ=အမှတ်မရပဲ သတိမေ့သွားတယ် တဲ့၊ ချစ်ဖွယ်အာရုံကို ချစ်ဖွယ်ပဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ မရှုမမှတ်ပဲ နေယင် သတိလွတ်ပြီး တဏှာ ဥပါဒါန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ အင်မတန်ထင်ရှားတာပဲ၊ မြင်ယင် မြင်ရုံမျှ၊ ကြားယင် ကြားရုံမျှ၊ သတိနဲ့ ရှုမှတ်နေလို့ရှိယင် ဒီမြင်တာ၊ ကြားတာတွေ အပေါ်မှာ သာယာစွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်တွေ ဖြစ်ခွင့်မရပဲ ကိလေသာကင်း နေပါတယ်၊ ဒီတော့ ရှုမှတ်နေယင် ကိလေသာ မဖြစ်လို့မို့ ရှုနိုင်သမျှတော့ ရှုမှတ်သင့်ပါတယ်။

ဒါကလဲ မရှုမမှတ်ပဲ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆိုထားနဲ့ ရှုမှတ်စဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တောင်မှ မြင်ယင်မြင်ရုံမျှဖြစ်အောင် မရှုမှတ်နိုင်သေးပါဘူး၊ မြင်ယင် မြင် တယ်၊ ကြားယင် ကြားတယ်၊ ဖောင်းယင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်ယင် ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် အသားကျကျရှုမှတ်နိုင်လို့ သမာဓိ၊ ဉာဏ်အတော်ရင့်သန်လာမှ

ကိလေသာကင်းအောင်၊ ကိလေသာ မဖြစ်လာအောင် ရှုမှတ်နိုင်ပါတယ်။ စာပေဗဟုသုတရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ကင်းတန်သလောက်ကင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အစွဲအလမ်းတော့ရှိတာပဲ။

စာပေအရ ဆင်ခြင်လို့ရှိယင် သိတယ်။ နားလည်တယ်လို့တော့ ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ်တိုင်တွေ့၊ ကိုယ်တိုင်သိတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်တွေကို တကယ်အတိအကျ ကိုယ်တိုင်သိတာမဟုတ်ဘူး။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေကို ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်တကယ်ရှုမှတ် တကယ် သိတာ၊ ဒါကြောင့် ရှုရမယ့်တရားတွေကို ဒွါရခြောက်ပါးက ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း တကယ်ရှုနေရတာပဲ။

ပယ်အပ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာတရား

ဒုက္ခသစ္စာကိုပိုင်းခြားပြီး တကယ်သိပြီဆိုယင် ပယ်အပ်တဲ့ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်နိုင်တော့တာပါပဲ။ “တံခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခသမုဒယော အရိယသစ္စံ ပဟာတဗ္ဗန္တိမေ ဘိက္ခဝေ” စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း သမုဒယသစ္စာဆိုတာ ပယ်အပ်တဲ့တရားပါပဲ။ လောဘ ဒါမှမဟုတ် တဏှာကို သမုဒယသစ္စာလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ သမုဒယသစ္စာ တဏှာဟာ ပယ်အပ်တဲ့ တရားတဲ့။ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားသိပြီးလို့ရှိယင် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ပြီးဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒွါရခြောက်ပါးကပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း၊ အာရုံတွေကိုရှုမှတ်လို့ ဒါတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေပဲလို့သိတယ်ဆိုလို့ရှိယင်ပေါ့လေ။ အဲဒီအာရုံတွေနဲ့ စပ်ပြီး နှစ်သက် သာယာမှုတဏှာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ မရှုယင်တော့ နှစ်သက်သာယာမှုတဏှာဟာ ရှိနေမှာပဲ။ အဲဒီတဏှာ ဥပါဒါန်တွေနဲ့ စွဲလမ်းပြီး ပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တိုင်း ပြုလုပ်တဲ့ကံတွေကလဲ တဖြစ်တည်းဖြစ်နေတာပဲ။ ခန္ဓာငါးပါးကို စွဲလမ်းပြီး သေသွားတဲ့အခါကျတော့ စွဲလမ်းမှုနဲ့တကွ ဖြစ်တဲ့ ကံတွေက ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ဖြစ်စေတယ်။ ပဋိသန္ဓေကျိုးကို

ဖြစ်စေလို့ ဘဝအသစ်မှာ ဖြစ်ရပြီဆိုလို့ရှိယင် အဲဒီဘဝသစ်မှာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရတဲ့ ဆင်းရဲတွေ ဖြစ်ရမှာပဲ။ အရိယသစ္စာဆိုတာကတော့ ဒီလိုခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခတရားတွေကို ပိုင်းခြားပြီးသိသွားပါတယ်။ အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီး သိသွားပြီဆိုယင် တဏှာ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့တာ ပါပဲ။

နိရောဓသစ္စာ-မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ သစ္စာ

နိရောဓသစ္စာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကလဲ အငြိမ်းဓာတ်သဘော၊ ဘယ်လို အငြိမ်းဓာတ်လဲဆိုယင် အာရုံရော အသိလေးရော ငြိမ်းအေးသွားခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရှုမှတ်ယင်း ရှုမှတ်ယင်း ဉာဏ်အဆင့်ဆင့်တက်လာပြီးတော့ ဂုဏ်ခြောက်ပါးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ရင့်သန်အားပြည့်လာတဲ့အခါကျတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ပဲ အသိလေးတွေကသူ့အရှိန်နဲ့သူ လျင်မြန်သွက်လက်လာတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရာကနေ ပြုနေတဲ့အာရုံရော၊ အသိစိတ်ရော အကုန်ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ သဘောသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါ မပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရု အယဉ်ကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ အပဝတ္ထဆိုတဲ့နိဗ္ဗာန်အငြိမ်းဓာတ်သဘောသို့ဆိုက်ရောက်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီ အငြိမ်းဓာတ်သဘောဟာ နိရောဓသစ္စာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို နိဗ္ဗာန်လို့လဲခေါ်တယ်။ အဲဒါ မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့တရား။

မဂ္ဂသစ္စာ-ဖြစ်ပွားစေအပ်တဲ့ သစ္စာ

“ဒုက္ခေဉာဏံ”ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုသိပြီးပွားစေရတယ်။ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ပိုင်းခြားသိအပ်တဲ့ ပရိညေယျတရားပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာကိုရှုပြီး ပိုင်းခြားသိယင် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ခြင်းကိစ္စပြီးတယ်။ ပယ်သောအားဖြင့်သိတဲ့ ပဋိဝေဓကိစ္စလဲပြီးသွားတာပါပဲ။ မဂ္ဂသစ္စာကို ပွားစေခြင်းကိစ္စလဲ ပြီးသွားတာပါပဲ။ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပွားစေရတယ်။

ရှုသိတိုင်း ရှုသိတိုင်း ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားနေတယ်။ အဲဒါဟာ ဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် သိတဲ့ ဘာဝနာပဋိဝေဓကိစ္စ ပြီးစီးသွားတာပဲ။ အနိစ္စ=စသည်ဖြင့် သိတိုင်းသိတိုင်း၊ နိစ္စ=စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းပြီးဖြစ်မယ့် အဝိဇ္ဇာစသည်လဲကင်းသွားပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာစသည်ကင်းတော့သင်္ခါရစသည် ကွေ့လဲ အကုန် ကင်းသွားတာပါပဲ။ အဲဒီလို ရှုသိတဲ့အာရုံနဲ့ စပ်ပြီး ကိလေ သာကံဝိပါက်ခန္ဓာတွေ တဒဂ်အားဖြင့် ကင်းသွားတာဟာ တဒဂ်နိဗ္ဗာန်ကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်ဆိုက်ရောက်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် မျက်မှောက်ဆိုက်ပြီး သိတဲ့ သစ္စိကိရိယာပဋိဝေဓကိစ္စလဲပြီးသွားတယ်။ အဲဒီလို ပရိညာ၊ ပဟာန၊ ဘာဝနာ၊ သစ္စိကိရိယာ=ဆိုတဲ့ ကိစ္စလေးပါးလုံး ပြီးစီး ပြီးစီးသွားအောင် ဒုက္ခသစ္စာမည်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုမှတ်ပြီးသိရတယ်။

မဂ္ဂသစ္စာကို ဖြစ်ပွားစေရမယ်-တဲ့။ ရှုမှတ်တဲ့အခါကာလမှာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ဖြစ်နေတာပဲ။ ရှုမှတ်မှုဖြစ်အောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေတာဟာ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်၊ အာရုံတိုင်းအာရုံတိုင်း အမှတ်ရနေတာက သမ္မာသတိမဂ္ဂင်၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံ ပေါ်မှာ တည်နေတာက သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင် ဒါကအရေးကြီးတယ်။ မရှု မမှတ်လို့ရှိယင် သမာဓိမဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိမဂ္ဂင်ဖြစ်အောင် ရှုမှတ်ပေးရတယ်။ ဒါဟာ ရုပ်နာမ်တွေပဲ။ သုခလဲမဟုတ်၊ အတ္တကောင်လဲမဟုတ်လို့ ဒီလိုအမှန် အတိုင်းသိတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်၊ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်အောင် စိတ်ညွတ်ပေးတာက သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်၊ သမ္မာဝါဒာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာ အာဇီဝဆိုတာတွေက သီလမဂ္ဂင်တွေ၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်တွေကတော့ ရှုမှတ်ခိုက်မှာ ဒုစရိုက် ဒုရာဇီဝမှုတွေကို အလိုလို ကြဉ်ရှောင်ပြီးသားဖြစ်လို့ အဲဒီ မဂ္ဂင်တွေ အကုန်ပါဝင်ပြီးသားဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ သမ္မာဝါဒာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝသုံးပါးက သီလမဂ္ဂင်၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ သုံးပါးက သမာဓိမဂ္ဂင်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပနှစ်ပါးက ပညာမဂ္ဂင်၊ အဲဒါတွေဟာ ဖြစ်ပွားစေရမယ့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ မဂ္ဂသစ္စာတရားပါပဲ။

အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေဟာ ရှုမှတ်နေတယ်ဆိုယင် အကုန်လုံးပါဝင် နေပါတယ်။ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ကနေ အရိယာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ အစဉ်အတိုင်း သောတာပန်လဲဖြစ်ရဦးမယ်၊ သကဒါဂါမ်လဲ ဖြစ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီလောက် ဖြစ်တယ်ဆိုယင်ပဲ အပါယ်လေးပါး၌ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အပါယဒုက္ခတွေ အားလုံး ကင်းသွားတော့တာပါပဲ။ အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်၊ ဒီထက် အနာဂါမ်လဲဖြစ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီကျတော ကာမသုဂတိ(၇)ဘုံမှာရှိတဲ့ ဒုက္ခတွေ က ကင်းလွတ်သွားပါတယ်။ အရဟတ္တမဂ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက်လို့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပြီဆိုယင်တော့ ဘဝဟူသမျှမှလွတ်မြောက်ပြီးတော့ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် အခု ဝိပဿနာရှုမှတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို အရိယာမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုနိုင်အောင် အားထုတ်နေကြရတာပါပဲ။ ဒီလိုအားထုတ်မှလဲ မိမိတို့ရည်မှန်းတဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်မှာပဲ။ အားမထုတ်ယင်တော့ မရောက်နိုင် ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရားပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တော် လာ သီလတွေကို ပြည့်စုံအောင်ကျင့်ကြရမှာပဲ။ မိမိတို့ နားလည်တဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံအောင်ကျင့်ပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်အပြည့်အစုံဖြစ်အောင်အားထုတ် ကြခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်တဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာ အပေါင်း နှင့်ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ ပြာသိုလပြည့် ဥပုသ်နေ့

တြိဝိသကထာ

ပေါပေါဆဆ မနေကြနဲ့

အင်း-မြဲတဲ့အနေ၊ ချမ်းသာတဲ့အနေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့ ရုပ်နာမ် တရားတွေ၊ အဲဒါတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ဒုက္ခသစ္စာ တွေပဲ။ မရှုမသိလို့ရှိယင် အဲဒါတွေကို စွဲလမ်းနေကြတာပဲ။ ရှုလို့ သိလို့ရှိယင် မစွဲလမ်းပါဘူး။ အဲဒီ စွဲလမ်းတဲ့ ကိလေသာတွေ ကင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကင်းပြီးတော့ သွားလို့ရှိယင် တဏှာလဲမဖြစ်တော့ဘူး။ တဒင်္ဂပဟာန် အားဖြင့် ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ခြောက် ဒွါရက ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း ပေါ်လာတဲ့အာရုံတွေကို ရှုရတယ်။ မြင်ယင် မြင်တယ်။ ကြားယင် ကြားတယ်။ ဖောင်းယင်ဖောင်းတယ်။ ပိန်ယင် ပိန်တယ်- စသည်ပေါ့။ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှကို မလွတ်တမ်း ရှုမှတ်ရတယ်။ ဒါဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို ရှုမှတ် နေတာပဲ။

မရှုယင်ဖြင့် ကိလေသာတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ မြင်ရတာနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ ကြားရတာ၊ နံရတာ၊ စားရတာ၊ တွေ့ထိရတာ၊ စိတ်ကူး ကြံစည်ရတာတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်နေလို့ အမှတ်သတိကောင်း နေယင် ရှုမိတဲ့အာရုံရဲ့ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေကို သိရတယ်။ ဒါတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေပဲလို့ သိတယ်။ ဒီတော့ ကိလေသာ မဖြစ်ပဲ ကိလေသာ ငြိမ်းတယ်။

ရှုတိုင်း ရှုတိုင် ‘ပရိညေယျံ’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီး တော့သိတယ်။ ပဟာတဗ္ဗံ-ဆိုတဲ့အတိုင်း သမုဒယသစ္စာကိုလဲ ပယ်ပြီးသား

ဖြစ်နေတယ်။ ကိလေသာတွေ ဒီလို တဒင်္ဂအားဖြင့် ငြိမ်းတာလောက်နဲ့တော့ နိရောဓနိဗ္ဗာန်အစစ်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးပါဘူး။ တဒင်္ဂအားဖြင့်တော့ ငြိမ်းတဲ့အခါရှိပါတယ်။ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဘာဝေတဗ္ဗ-ဖြစ်စေအပ်တဲ့ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးတရားတွေလဲ ဖြစ်ပွား နေပါတယ်။ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ-ဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါး၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာ သမာဓိ-ဆိုတဲ့ သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါး၊ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေ အားကောင်းပြီဆိုတော့ သမ္မာသင်္ကပ္ပနဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်တွေ၊ ပညာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်နေ ပါတယ်။

အစဉ်အတိုင်း ပွားများလို့ ပြည့်စုံတဲ့ အခါကျယ်ဝင် အရိယာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ အရိယာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်အစစ်-နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုရတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ငယ်သင့်သလောက် သမုဒယ သစ္စာ တဏှာကိုပယ်ပြီး ငြိမ်းတန်သလောက် ဒုက္ခတွေလဲ ငြိမ်းသွားတော့ တာပါပဲ။ ဝိပဿနာကို ဆက်လက်ရှုပြီးတော့ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အရိယာ ဖိုလ်ရောက်ပြီဆိုယင် ဒုက္ခခပ်သိမ်း အကုန်ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုက်ရောက်နိုင် ပါတယ်။ အဲဒီလို ရောက်အောင်လို့ အားထုတ်ကြရတယ်။ ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြနဲ့၊ ဒီနေ့အထူးပြောစရာ မရှိ ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ။

ဘုရားက ငယ်လို့မမေးဘူးဆိုတဲ့ သုဘဒ္ဒ

တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သစ်တွေ တော်တော်များနေဟန် တူပါတယ်။ ခုနဲ့ ဒုလ္လဘတွေလဲ တော်တော်ရှိနေထင်ပါရဲ့၊ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ် ကြဖို့လိုပါတယ်။ ဟိုမှာလဲ အထူးပင့်ထားတာဆိုတော့ အားပေးတဲ့အနေနဲ့ သွားရတယ်။ (၁၃)ရက်နေ့ည သုံးခွရိပ်သာ ဖွင့်ပွဲကို သွားရတယ်။ အလျင် ၂-ရက်ကတော့ ဦးဣန္ဒကသွားပြီး တရားဟောရတယ်။ ၂-နာရီကျော်ကျော်

လောက်ကြာပါတယ်။ ဟောတဲ့တရားက “ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင် နိဗ္ဗာန်စင် တရားတော်” တဲ့၊ တရားအားထုတ်ပြီးသား ယောဂီတွေကတော့ ဒီတရားစာအုပ်ကို ကြည့်ဖူးတာကများပါလိမ့်မယ်။ တရားအားမထုတ်ဖူးသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ကြည့်ဖူးသူ နည်းမှာပါပဲ။

အဲဒီတရားကတော့ သုဘဒ္ဒဆိုတဲ့ ပရိဗိုဇ်ကို အကြောင်းပြုပြီးဟောကြားထားတာ၊ သူဟာ ဘာသာရေးတွေကို အလျင်ကတည်းက လေ့လာထားတာရှိပါလိမ့်မယ်။ ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ-အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၆-ယောက်တို့ဟာ ဟိုတုန်းက ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ။ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေပေါ့။ အဲဒီဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒတွေကို သူက လေ့လာထားပါလိမ့်မယ်။

ဘာသာရေးနဲ့စပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကိုတော့ သုဘဒ္ဒက မေးလျှောက်ခြင်းမပြုဘူး တဲ့။ ဘာပြုလို့မမေးတုန်းဆိုဟော့ မြတ်စွာဘုရားကငယ်သေးတာဖြစ်လို့ တဲ့။ အင်း-ဟုတ်မှာပဲ။ ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို မေးတာတောင် နေရာမကျဘူး။ ဂေါတမဘုရားက ငယ်သေးတာဆိုတော့ မေးပေမယ်လို့ နေရာကျမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အနေပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားကို သူက ကောင်းကောင်းမယုံဘူး၊ ဘုရားက သူ့ထက်လဲ ငယ်ဟန်တူပါတယ်။

ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံကာနီးမှသွားမေးတယ်

သူတော်တော်အိုတော့ ဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူကာ နီးနေပြီ၊ ကုသိနာရုံ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူမယ့် ညောင်စောင်းတော်ပေါ်မှာတောင် လျောင်းတော်မူနေပြီ။ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ သန်းခေါင်ယံ အချိန်မှာ သွားပြီးမေးတယ်။ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက အားနည်းလှပြီဖြစ်လို့ဘုရားထံ ဝင်ဖို့ရာ တော်တော် ခွင့်တောင်းယူရတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဝင်ခွင့်ရသွားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလဲ သူ့ကိုဟောဖို့ ချုတ်ဖို့ အဲဒီမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဖို့

ရည်ရွယ်ပြီး ကြွသွားတော်မူတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ သူက မြတ်စွာဘုရားကိုမေးပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့-

“မြတ်စွာဘုရား”တဲ့၊ (အင်း-မြတ်စွာဘုရားလို့တောင် ခေါ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး)၊ ဘော-ဂေါတမ - အရှင်ဂေါတမ-တဲ့၊ ပုရာဏကဿပ-အစရှိတဲ့ ဆရာကြီး ၆-ယောက်တို့ဟောပြောတာတွေအကုန်မှန်ပါသလား၊ အကုန်လုံး မှားပါသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တချို့ သာမှန်ပြီး တချို့ မှားပါသလား”တဲ့၊ ဒီလိုမေးတယ်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သူတို့ဥစ္စာတွေကို ငါဖြေလို့ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ မဖြေပါဘူး၊ သူတို့ဟာတွေ ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ဖြေရမှာပါ။ ဒီလိုဖြေယင် သဘောမကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်တင်ချင်တင်ဦးမယ်၊ မဟုတ်ဘူးဖြေရုံနဲ့တော့ ဘာမှအကျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်သူ့အမေးကိုမဖြေပဲ “ငါဟောမယ်၊ ငါဟောတဲ့တရားကိုပဲ နာပါ”လို့ဆိုတော့ အဲဒီကျမှ “ဝေ ဘန္တေ”လို့ဆိုပြီးသူကလက်ခံတယ်။ ဒီကျတော့မှ ဘုရားကိုရိုသေတာ၊ အစတုန်းကတော့ “ဘော-ဂေါတမ”လို့သူကခေါ်တာ။

မဂ္ဂင်ရှင်ပါးမရှိယင် အဲဒီဘာသာမှာ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူး

သုဘဒ္ဒလက်ခံတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကသုဘဒ္ဒကိုဟောတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုယင်-

“ယသ္မိံ ခေါ သုဘဒ္ဒ ဓမ္မဝိနယေ အရိယော အဋ္ဌဂီကော မဂ္ဂေါ န ဥပလဗ္ဘတိ၊ သမဏောပိ တတ္ထ န ဥပလဗ္ဘတိ၊ ဒုတိယောပိ တတ္ထ သမဏော န ဥပလဗ္ဘတိ၊ တတိယောပိ တတ္ထ သမဏော န ဥပလဗ္ဘတိ၊ စတုတ္ထောပိ တတ္ထ သမဏော န ဥပလဗ္ဘတိ”တဲ့။

သုဘဒ္ဒ = သုဘဒ်ပရိမိုဇ်၊ ယသ္မိံ ခေါ ဓမ္မဝိနယေ = အကြင်တရားဝိနည်း၌၊ ဝါ = တရားဝိနည်းဟု ဆိုအပ်သော အကြင်ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊

ဓမ္မ=တရားဆိုတာက ကောင်းကျိုးချမ်းသာရရေးအတွက် ညွှန်ပြတဲ့တရား စကားပါပဲ။ ဝိနယ=ဆိုတာကတော့ အချိုးတကျ နေထိုင်ရေး စည်းကမ်း ဥပဒေပဲ။ ဘာသာတိုင်း ဘာသာတိုင်းမှာ အဲဒီဓမ္မနှင့်ဝိနယဆိုတာ ထိုက်သည် အားလျော်စွာရှိနေတာချည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီဓမ္မနဲ့ဝိနယကို ဘာသာ ရေး သာသနာရေးလို့ဆိုရတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာဆိုယင် သုတ္တန်နဲ့အဘိဓမ္မာ၊ ဒီပိဋကတ် ၂-ပုံဟာ ဓမ္မ၊ ဝိနည်းပိဋကတ် ၁-ပုံက ဝိနယပဲ။ ဒါကိုသဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် အဋ္ဌကထာ (နှာ ၄၂)တွင် ဣမံ ဓမ္မဝိနယန္တိ=ဤဓမ္မဝိနယဟူသည်မှာ၊ ဣမံ ဓမ္မဉ္စ= ဤ ဓမ္မသို့လည်းကောင်း၊ ဣမံ ဝိနယဉ္စ=ဤဝိနယသို့ လည်းကောင်း-လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဥဘယမ္ပိ ဧတံ=ဓမ္မ၊ ဝိနယဟူသော ဤအမည် ၂ ပါးသည်၊ သာသနဿ=သာသနာတော်၏၊ နာမံ=အမည်ပါပဲ-တဲ့၊ ဟိ= သရုပ်အားဖြင့်ဖော်ပြရလျှင်၊ ဣတ္ထ=ဤအမည် ၂ ပါးတို့တွင်၊ ဓမ္မေန=ဓမ္မ ဟူသောအမည်ဖြင့်၊ ဒေ ပိဋကနိ=သုတ်နှင့် အဘိဓမ္မာဟူသော ပိဋကတ် ၂ ပုံတို့ကို၊ ဝုတ္တာနိ=ဆိုအပ်ကုန်၏၊ ဝိနယေန=ဝိနည်းဟူသော အမည်ဖြင့်၊ ဝိနယပိဋကံ=ဝိနည်းပိဋကတ်ကိုဆိုအပ်သည်- တဲ့၊ အဲဒီလို ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မဝိနယဆိုတာ ဘာသာရေး သာသနာရေးပါပဲ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ ဓမ္မနဲ့ ဝိနယဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာပေါ့၊ အခြားဘာသာ ဂိုဏ်းဆရာတို့ဟောကြားတဲ့ဝိနယဟာ အဲဒီဘာသာဝင်တို့ရဲ့ သာသနာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ယခုခေတ်ဝေါဟာရဖြင့် နားလည်လွယ်အောင် ဓမ္မဝိနယကို ဘာသာရေး သာသနာရေးလို့ အနက်ပြန်လိုက်ရတာပါပဲ။

သုဘဒ္ဒ=သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်၊ ယသ္မိံ ခေါ် ဓမ္မဝိနယေ=အကြင်ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ အဋ္ဌဂီကော=အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော၊ အရိယောမဂ္ဂေါ= အရိယာမဂ်ကို၊ နဥပလဗ္ဘတိ=မရအပ်။ မရအပ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ပဲဆိုပါတယ်။ ဈေးကိုသွားပြီး ပစ္စည်းတခုကိုဝယ်တဲ့အခါ မရခဲ့ဘူးဆိုလို့ရှိရင် မရှိလို့ပေါ့၊

အဲဒီလိုပါပဲ၊ မရှိဘူးဆိုတာ ဟိုတုန်းကပါဠိဝေါဟာရဖြင့် မရအပ်လို့ဆိုထား ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ နဉ်ပလဗ္ဗတိ=မရအပ်ဆိုတာကို၊ နတ္ထိ= မရှိလို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီသုတ်မှာလဲ နတ္ထိ-လို့ ဟောထားပါသေးတယ်။

တတ္ထ=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာ ရေး၌၊ သမဏောပိ=ကိလေသာငြိမ်းသော ပထမရဟန်း သောတာပန် ကိုလည်း၊ နဉ်ပလဗ္ဗတိ=မရအပ် မရနိုင်ပေ။ သမဏဆိုတာ ကိလေသာ ငြိမ်းသူလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဗမာလိုကတော့ ရဟန်းလို့ ပြန်ဆိုကြတယ်။ ကိလေသာငြိမ်းပြီးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဖိုလ်လေးပါးသို့ ရောက်နေတဲ့ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါးပါပဲ။ နောက်ဆက်ပြီးဆိုထားတဲ့ ဒုတိယသမဏ စသည်ကို ထောက်ဆကြည့်ယင် ပထမကစပြီးပြတဲ့ သမဏဟာ ပထမသောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့်အဋ္ဌကထာမှာ ပဌမော သောတာပန္နသမဏောပိ။ “ပဌမသောတာပန်ရဟန်းကိုလဲ မရအပ် မရ နိုင်ဘူး”လို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်ကိုမရနိုင်တဲ့ ဘာသာရေးမှာ ကိလေသာ ငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်ကိုလဲ မရနိုင်ဘူး၊ သောတာပန်လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယာမဂ်ဆိုတာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပါပဲ။ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရဘူး=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဖြစ်ပွားစေရန် မဟောပြုလို့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ပါပဲ။ ဘာသာရေးတခုခုမှာ ဆရာ့ဆရာတွေကိုက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပွားစေရ မယ်ဆိုတာကိုမသိဘူး၊ မသိတဲ့အတွက် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖြစ်ပွားစေရမယ်ဆိုတာ မဟောကြားဘူးဆိုယင် အဲဒီဘာသာရေးမှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပွားပါ့မလား၊ မဖြစ်ပွားပါဘူး၊ မဖြစ်ပွားလို့ဖြစ်ပွားရမယ်ဆိုတာ မသိယင် အားထုတ် မယ့်သူလဲ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အားထုတ်သူမရှိလို့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမဖြစ်ပွား

ယင် အဲဒါ ဘယ်မှာရှိနိုင်လိမ့်မလဲ၊ ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မဟောကြားတဲ့ ဘာသာရေး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိတဲ့ ဘာသာရေးမှာ၊ အောက်ထစ်ဆုံး ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်တောင် မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူး တဲ့၊ အဲဒါက သိဖို့ ရှင်းပါတယ်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်အကျင့်ကိုကျင့်မှ ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာ ဖြစ်ပြီး သောတာပတ္တိမဂ်၊ ဖိုလ်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ် ရောက်မှ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သောတာပန် တောင်မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်တဲ့ဘာသာရေးမှာ၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ဖို့၊ ရှိဖို့ကတော့ သာပြီးဝေးတော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်—

တတ္ထ=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုမရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ ဒုတိယောပိ သမဏော=ကိလေသာငြိမ်းသော ဒုတိယ သကဒါဂါမ် ရဟန်းကိုလည်း။ နဥပလဗ္ဘတိ=မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ။ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေးမှာ သကဒါဂါမ်ရဟန်းလဲ မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူး၊ တတ္ထ=မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မရှိသော ထိုဘာသာရေး သာသနာ ရေး၌၊ တတိယောပိ သမဏော= ကိလေသာငြိမ်းသော တတိယအနာဂါမ် ရဟန်းကိုလည်း၊ န ဥပလဗ္ဘတိ=မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ။ အဲဒီ ဘာသာရေး သာသနာရေးမှာ အနာဂါမ်ရဟန်းလဲ မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူး တဲ့၊ တတ္ထ= မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မရ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိသော ဘာသာရေး သာသနာရေး၌၊ စတုတ္ထောပိ သမဏော= ကိလေသာငြိမ်းသော စတုတ္ထရဟန္တာ ရဟန်းကို လည်း၊ န ဥပလဗ္ဘတိ=မရအပ်၊ မရနိုင်ပေ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိတဲ့ ဘာသာရေး သာသနာရေးမှာ ရဟန္တာ ရဟန်းလဲ မဖြစ်နိုင်၊ မရှိနိုင်ဘူး တဲ့။

တရားစစ် တရားမှန်တွေကို အားထုတ်ပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တယ်

ဘုရား မဖြစ်ခင်က ဘာသာရေးတွေရှိပါတယ်၊ ဥရုဝေလကဿပ၊ ပုရာဏကဿပ-အစရှိတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဥရုဝေလက အစကတည်းက

ဈာန်သမာဓိတွေ့ရပါတယ်။ ပုရာဏကဿပကတော့ စောစောကမရဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ သူ့ဆရာကတော့ ဈာန်ရှစ်ပါးလုံးရထားတယ်။ နောက်တော့ သူ့ဆရာလိုပဲ ဈာန်ရှစ်ပါးလုံး သူလဲရတာပါပဲ။ အဲဒီလို ဈာန်တွေ ရတာဟာ ကောင်းတန်သလောက်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ကိုတော့ ပွားများမှုမရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် သူတို့မှာ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဆိုတာတွေမရှိဘူး။ သူတို့တပည့်တွေမှာလဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှိဘူး။ အဲဒီဈာန်သမာဓိတွေ့ရဖို့အစက ဘုရားအလောင်းတော်တောင် သူတို့ ဆီက နည်းယူရသေးတယ်။ အဲဒီ သူတို့နည်းနဲ့ အားထုတ်တော့ သူတို့လို ဈာန်တွေတွေ့ရတာပါပဲ။ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ အရိယမဂ်၊ ဖိုလ်ကိုတော့ မရပါဘူး။ နောက်တော့ ဒါတွေနဲ့ ဘုရားမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ သိလို့မို့ သူ့ဟာသူ သီးခြားခဲ့ပြီးတော့ အားထုတ်တယ်။

အစားအစာတွေတောင်ဖြတ်ပြီး ကိုယ်ပင်ပန်းတဲ့ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့် တွေကို (၆)နှစ်ကျင့်နေမိသေးတယ်။ နောက်တော့မှ တရားစစ်၊ တရားမှန် တွေကို ကျင့်ပြီး ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ တရားစစ်၊ တရားမှန်ဆိုတာက ကိလေသာငြိမ်းနိုင်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့် တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိယင် ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်လဲမရှိဘူး။ ဘုရားမပွင့်ခင်တုန်းကလဲ အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိခဲ့ဘူး။ ဘုရားပွင့်ပြီးတဲ့နောက် မှာလဲ ဘုရား တရား တော်ကို မလိုက်နာပဲ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကိလေသာငြိမ်းမှု မရှိနိုင်ဘူး။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ-အစရှိတဲ့ တရားရှစ်ပါး တရား များပါပဲ။ အဲဒါက စာသင်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပြီးသား တွေပါ။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာကလဲ အခြေခံဖြစ်တဲ့ မူလမဂ္ဂင်၊ ရှေ့သွားဖြစ်တဲ့ ပုပ္ဖိဘာဂ မဂ္ဂင်၊ နောက် အရိယမဂ္ဂင်ရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။

အခြေခံမဂ္ဂင်

အခြေခံမဂ္ဂင်ဆိုတာ ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိရှိရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာတော့ ဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ရှိနေတာပါပဲ။ ဒီတော့မှလဲ ဒီအခြေခံ သီလဖြစ်တဲ့ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ငါးပါးသီလစတဲ့ သီလမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သမထ ဘာဝနာစသည်ကိုလဲ ဒီတော့မှ ယုံယုံကြည်ကြည် အားထုတ်နိုင်တယ်။ သမထ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အပ္ပနာဈာန် မရောက်သေးခင်စိတ်ငြိမ်သက်ပြီး နေတာကို ဥပစာရဈာန်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဈာန်ရသွားတော့ အပ္ပနာသမာဓိလို့ ခေါ်တယ်။ အပ္ပနာသမာဓိဆိုတာ စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပဈာန် ၄-ပါး၊ အရူပဈာန် ၄-ပါး၊ အားလုံးရှစ်ပါး၊ အဲဒါတွေဟာ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေပဲ။ ဝိပဿနာကစပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အားထုတ်ခါစမှာ သမာဓိမဖြစ်သေးပဲ ရှိတတ်ကြပါတယ်။

ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်ပွားစေရာမှာ ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ သီလ၊ သမာဓိဆိုတဲ့ အခြေခံမူလမဂ္ဂင်တွေနဲ့ ရှေးဦးစွာ ပြည့်စုံဖို့လိုပါတယ်။ ကံ- ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သိမြင်တဲ့ အယူမှန်ရှိတဲ့သူမှ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်နိုင်တယ်။ ဒွါရခြောက်ပါးက ထင်ရှားပေါ်လာသမျှကို ရှုမှတ် နေယဉ် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပြီး မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်တယ်လို့လဲ ယုံကြည် သိမြင်ပါမှ ဝိပဿနာအလုပ်ကို အားထုတ်နိုင်တယ်။ သီလကလဲ စင်ကြယ် ပါမှ၊ အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် ဥပစာရသမာဓိနှင့်အလားတူတဲ့ ဝိပဿနာ ခဏိကသမာဓိလဲဖြစ်ပါမှ ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့်တကွ အခြားသော ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်တွေဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိရယ်၊ သီလမဂ္ဂင် သုံးပါးရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ ဒီသုံးမျိုးကို အခြေခံ မူလမဂ္ဂင်တွေလို့မှတ်ရမယ်။

ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်

ရုမ္မတ်ခိုက် ရုမ္မတ်ခိုက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေက အားပြည့် လာတဲ့အခါ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်ပေါ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင် တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်တွေကိုတော့ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်တွေလို့ ခေါ်တယ်။ အရိယမဂ္ဂင်၏ ရှေ့အဖို့မဂ္ဂင်၊ ရှေ့သွား မဂ္ဂင်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပွားစေတဲ့ မဂ္ဂင်တွေပါပဲ။

အရိယမဂ္ဂင်

ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိ၊ ခဏိကသမာဓိဆိုတဲ့ သမာဓိသုံးမျိုး ထဲက တပါးပါးဖြင့်စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မြင်မှု၊ကြားမှု၊ဖောင်းမှု၊ ပိန်မှု စသည်ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ကို ရုမ္မတ်ပြီး သဘာဝလက္ခဏာကို သိသိသွားတာလဲ ပုဗ္ဗဘာဂ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ပဲ။ ရုပ်နာမ် ၂-ပါးကို ပိုင်းခြားပြီးသိတာလဲ ဝိပဿနာပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်ပဲ။ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို ပိုင်းခြားသိတာလဲ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ပဲ။ အသစ်အသစ် ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုသိရလို့ အနိစ္စ-မမြဲဘူး၊ ဒုက္ခ - ဆင်းရဲချည်းပဲ။ အနတ္တ-အစိုးမရတဲ့ သဘောမျှပဲလို့ သိသိသွားတာလဲ ပုဗ္ဗဘာဂဝိပဿနာ မဂ္ဂင်ပဲ။ အဲဒီလို အနိစ္စ စသည်ဖြင့်သိတဲ့ ပုဗ္ဗဘာဂဘာဝနာမဂ္ဂင်က သုံးသပ် ဆင်ခြင်တဲ့ သမ္မသနဉာဏ်မှ အနုလောမဉာဏ်အထိ အဆင့်ဆင့်ရှိတယ်။ အနုလောမဉာဏ်ဆိုတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ လုံးဝ ဆိတ်သုဉ်းကင်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်အာရုံဆီကိုညွှတ်တဲ့ ဂေါတြဘူဉာဏ် ဖြစ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတဲ့ အရိယမဂ္ဂဉာဏ် ဖြစ်တော့ တာပဲ။ အဲဒီလို အရိယမဂ္ဂဉာဏ်ဖြစ်တယ်ဆိုယင် အရိယမဂ္ဂဉာဏ်နဲ့ အတူ တကွ အရိယမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အတိုချုံးပြီး သိရ အောင်လို့—

မူလ၊ ပုဗ္ဗ၊ အရိယ၊ သုံးစမဂ္ဂင်မြတ်။

ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြေးဝင်နိဗ္ဗာန်ဓာတ်။

လို့ လင်္ကာလေးတွေ ရေးထားပါတယ်။ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေရှိမှ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ ဒါကိုလဲမှတ်လွယ်အောင်လင်္ကာလေး စီထားပါတယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ၊ မရှိရာ၊ ကိလေသာငြိမ်းသူ မရှိချေ-တဲ့။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမရှိယင် ဘယ်ဘာသာရေး ဘယ်သာသနာရေး ဖြစ်ဖြစ် ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိတဲ့ ဘာသာရေး သာသနာရေးဆိုယင် တော့ ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ အဲဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှား ပါတယ်။ ဒါကြောင့်-

“မဂ္ဂင်ရှစ်ဖြာ၊ ရှိရာမှာ၊ ကိလေသာငြိမ်းသူ ရှိနိုင်ပေ”-လို့

ဒီလိုဆောင်ပုဒ်ကလေးကိုလဲ စီထားပါတယ်။ ဟံလင်းကြီး ဆရာတော် ကတော့ ဒီတရားကို ခဏခဏဟောနေတာ၊ သူက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောတတ်တာဆိုတော့ နာကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ စိတ်ပါဝင်စားမှု ရှိကြ တယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ ပါဠိလေးတွေနဲ့ အပြည့်အစုံ ဟောတာဆိုတော့ သဘောကျစရာပါပဲ။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

အခု တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီရှစ်ဖြာ မဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်အောင် ရှုမှတ်နေကြရတာပဲ။ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဖြစ်သင့်တဲ့ အဲဒီမဂ္ဂင်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံး သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကနေပြီး မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ သောတာပန်ကစပြီး အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိလေသာ ငြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရားတွေ

ဒီတရားတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အရိယာဝါသတရားတော်တို့ သက္ကပဉ္စသုတ်တရားတော်တို့ ဒီလိုသုတ္တန်တရားတော်ကြီးတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ၊ ဓမ္မကထိကတွေ ဟောတဲ့ ပြောတဲ့အခါမှာ သေသေချာချာကြည့်ပြီးတော့ ပြေးပြေးဆေးဆေးနဲ့ နားလည်အောင်ဟောပြောဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အခုဒီမှာတော့ တိုတိုပဲပြောရတယ်၊ သဘောမပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ပါချင် ပါမှာပဲ၊ အားထုတ်ယင်း အားထုတ်ယင်းနဲ့ သဘောပေါက်တာတွေလဲ ရှိမှာပါပဲ၊ မာလုကျပုတ္တသုတ်တရားတော် ဆိုယင်လဲ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အခု သုဘဒ္ဒသုတ်လဲကောင်းတာပဲ၊ အကောင်းချည်းပါပဲ။

အခု တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား ဖြစ်ပွားစေသောအားဖြင့် မိမိတို့မှာလဲ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ သမာဓိတွေ၊ ဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံပြီဆိုယင် ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်အောင် အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး ဆရာသမား ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရိုရို သေသေ လေးလေးစားစားနဲ့ အားထုတ်ကြရမယ်၊ အဲဒီလိုရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းဖြစ်ပြီးတော့ မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

နောက်တခုပြောချင်တာကတော့ အခုလောလောဆယ် တွေ့နေရတဲ့ကိစ္စပါပဲ၊ ဟို ပဲခူးကနေပြီး အလှူခံတဲ့ကိစ္စတွေရှိတယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့စပ်ပြီး ခရမ်းကနေ စာနဲ့ရေးတိုင်တယ်၊ အဲဒီစာကို ဒီအဖွဲ့မှာပို့တယ်၊ အဲဒါကိုဒီကျမှ သိရတယ်၊ သူတို့ကဆွမ်းခံတဲ့အနေနဲ့ပေါ့လေ၊ ဆွမ်းခံတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊

သံဃာတွေအများလိုက်ပြီး မော်တော်ကားနဲ့ နောက်ကလဲ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေနဲ့၊ အဲဒီ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက စိတ်ပါဝင်စားအောင် လက်ကဗျာတွေ ရှိတ်ဆို၊ အဲဒီလိုရှိတ်ဆိုပြီး အလှူခံတာကိုး၊ ဆန်လှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ လှူကြ၊ ငွေလှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပါမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ကြတာအကြောင်းပြုပြီး ခရမ်း ကဒကာတယောက်ကတိုင်ကြားတယ်၊ သူဟာ ဒီမှာအားထုတ်ထားတဲ့ယောဂီ ဟောင်းလို့ ဆိုပါတယ်၊ သူ့ဟာဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မတော်ဘူး၊ တရားဟောပြနေတဲ့ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေအနေနဲ့ဆိုယင် သာပြီး တော့တောင် မတော်တာပဲ၊ လာဘ်လာဘတွေကို ဒီလောက် မျှော်လင့်နေလို့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်တရား ကိုယ်အားထုတ်ပေါ့၊ သူတပါးကိုလဲ အားထုတ်ဖို့ဟောပြော၊ အဲဒီလိုနေဖို့ပဲ၊ လာဘ်လာဘဆိုတာက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သူတို့ဟာသူတို့ လှူသင့်သလောက် လှူတာတွေရှိမှာပါ၊ စားဖို့ရာ ရယ်မဟုတ်ပဲ၊ တချို့က အဲဒါတွေကို ကျောင်းဆောက်ရတာနဲ့၊ ဘာလုပ်ရ တာနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်တာတွေဟာ မကောင်းပါဘူး၊ တော်တော် နေရာ မကျတာပဲ။

မတရားသဖြင့် ဘာလို့အလှူခံရတာလဲ

အဲဒါတွေ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် သိက္ခာပုဒ်တော်အရ သူများပစ္စည်းတွေကို မတရားသဖြင့်တောင်းတာ အာပတ်သင့်တယ်၊ အဲဒါ အာပတ်က နိဿဂ္ဂိပါစိတ် အာပတ်သင့်တာပဲ၊ ဒါမကောင်းဘူး၊ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်၊ သိက္ခာပုဒ်တွေကို လေးစားရိုသေသင့်တယ်၊ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ အားလုံး လေးလေးနက်နက် သဘောထားကြပါ၊ ဒီမှာတောင် လာဘ်လာဘတွေ ဒီလောက်များနေတာ၊ နေရာကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးဆိုပြီး အခြားသူတွေက စီးပွားရေးအနေနဲ့ မြင်ကြလိမ့်မယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးဆိုတာ သန္တုဠီ၊ သလ္လေဓ ရရသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲသင့်တယ်။

မဟာစည်ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီးဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်ယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုပါ အထင်သေးပြီး နာမည်ပျက်မယ်၊ ဆရာ့ဆရာကိုပါထိခိုက်ပြီးတော့ မရိုမစေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ဒီတော့အကုသိုလ်ဖြစ်ရုံသာမက တရားတော်ပါဆုတ်ယုတ် သွားမှာပဲ၊ ဒါဟာ တော်တော်ကို နေရာမကျတာပဲ။

အဟောင်းတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သဒ္ဓါတရားရှိယင် သူတို့ဟာသူတို့ လူကြွမှာပေါ့၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဒီလိုမတရားသဖြင့် အလှူခံရတာလဲ၊ မတော်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စာလေးရေးပြီး ပို့လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာမတော်ဘူး၊ ဒီလာပြီး အဆုံးအမခံကြဦးလို့၊ တော်တော်ကို မတော်တဲ့ဥစ္စာပဲ။

အဲဒါ ဒီက ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာဟောင်းတွေရော ဘာတွေရောပေါ့လေ အဟောင်းတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ စီးပွားရေးဖြစ်အောင် တရားဟော တယ်လို့မှတ်ထင်ကြယင် နေရာမကျဘူး၊ အခုတော့ အဲဒီအထဲက ဒီလို မတော် တာလုပ်တယ်လို့တော့ မကြားသိရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အခုစပ်မိတဲ့ အခါသတိပေးပါတယ်၊ အဲဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့။

တရားဟော၊ တရားပြတယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ တရားကျင့်ပြီးတော့ ကုသိုလ်တရားတွေ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တရားတွေ ဖြစ်သင့် သမျှတွေဖြစ်အောင် ဟောပြောဆောင်ရွက်ရတာ၊ စားသောက်နေထိုင်ရေး တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မပြည့်စုံယင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့ကံနဲ့သူပေါ့။

သူတို့ဟာသူတို့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေက တတ်နိုင်လို့ရှိယင်လူ၊ ဒီမှာ ဘုန်းကြီးက ဘာမှအလှူခံတာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ သဒ္ဓါတရား ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လူဒါန်းကြတာ ပြည့်စုံရုံမကပါဘူး၊ ပိုတောင်နေ ပါသေးတယ်။

ညွှန်ပြထားတဲ့ မှီရာလေးပါး

ရဟန်းခံပြီးတယ်ဆိုယင် “စတ္တရော နိဿယာ” မှီရာလေးပါးကို ပြောကြားရတယ်။ မှီရာလေးပါးထဲက နေ့စဉ် စားသောက်နေတဲ့ ဆွမ်း ဆိုတာရှိပါတယ်။ ဆွမ်းခံပြီးရတဲ့ဆွမ်းကို မှီဝဲနေရမယ်လို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ အဲဒါ ပါဠိတော်ထဲမှာတော့ ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး။ အဋ္ဌကထာမှာတော့ ဖွင့်ပြထားတာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ လိုရင်းက ဆွမ်းခံပြီးတော့ ရတဲ့ဆွမ်းလောက်သာ မှီဝဲဖို့၊ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ စားရေးသောက်ရေး ပြည့်စုံအောင်ဆိုပြီး အလှူမခံနဲ့၊ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ အဲဒါတချို့ကဆွမ်းမခံပဲနဲ့ စားရေးသောက်ရေး ပြည့်စုံအောင်ဆိုပြီး အလှူခံနေတယ်။ တောင်းနေတယ်ဆိုယင် ဒါဟာ ဘယ်နေရာ ကျပါ့မလဲ၊ အဲဒါနေရာမကျဘူး၊ အာပတ်သင့်တယ်။

“အတိရေကလာဘော” ရှေးဘုန်း ရှေးကံအားလျော်စွာ လာဘ်လာအာပုဒ်အလွန်ဖြစ်လာလို့ရှိယင် အဲဒါကိုမြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုပါတယ်။ သံဃာတွေအကုန်လုံးလူတဲ့ဆွမ်း၊ သံဃာတစိတ်တဒေသကို ရည်ရွယ်ပြီးလူတဲ့ဆွမ်း၊ သံဃာတွေထံမှ မဲချပြီးတော့ လူတဲ့ဆွမ်း၊ နိမန္တနဆိုတာ ကတော့ တပါးတည်းပင့်လူတာလဲရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တပါးတည်းအပ်ပြီး ပင့်လူတာလဲရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်အများကိုပင့်ပြီး လူတာလဲရှိတယ်။ အဲဒီလို ဆွမ်းတွေကိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုပါတယ်။

ပြီးတော့ ရက်အပိုင်းအခြား အားဖြင့် လပြည့်လကွယ်တို့၊ လဆန်းတရက်၊ လဆုတ်တရက်တို့၊ အဲဒီလိုလူတာ တွေကိုလဲ လက်ခံပါတယ်။ ခုကာလမှာဆိုယင် မွေးနေ့ အကြောင်း ပြုတာတို့၊ အထိမ်းအမှတ် ပြုရာအခါတို့၊ ဒီလိုကိစ္စတွေကို အကြောင်းပြုပြီး လူဒါန်းတဲ့ ဆွမ်းတွေဆိုတာလဲ အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီလို သဒ္ဓါတရား အလျောက် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က လှူတဲ့ဆွမ်းကို မြတ်စွာဘုရားက လက်ခံသုံးဆောင်နိုင်တယ်လို့ ခွင့်ပြုထား

ပါတယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့ တောင်းရမ်းပြီးသုံးဆောင်တာကိုတော့ မြတ်စွာ
ဘုရားက ခွင့်မပြုတာကို ကျူးလွန်ပြီး သုံးဆောင်ယင်တော့ အာပတ်
သင့်တယ်။

ကဲ့ရဲ့ဖွယ်တွေကင်းကြပါစေ

တခြားမှာ လုပ်နေတာတွေကိုတော့ မပြောလိုပါဘူး။ သူတို့ဟာနဲ့
သူတို့ပဲ။ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေမှာတော့ ရှေးက ဒီလိုဟာတွေ မကြားရလို့
မပြောတာပဲ။ အခုတော့ကြားလာရလို့ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပြောရ
တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနမှာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရား
ဟောပြောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားပြနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကတော့ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမဩဝါဒနဲ့အညီ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုယင်
ဆွမ်းခံစားဖို့ပါပဲ။ သဒ္ဓါတရားအားလျော်စွာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လှူလို့
ရှိယင်စော့ လက်ခံသင့်ပါတယ်။

ခုဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာဆိုယင် လှူတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကသိပါတယ်။
ဒါအများကြီးပဲ။ ဆွမ်းမခံရပဲ ကျွေးတာတွေလဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့
အကုန်လုံးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆွမ်းခံသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေတော့လဲ ဆွမ်းခံရသေးတာပဲ။ ဟိတေသီအဖွဲ့ကဆိုလို့ရှိယင် သူတို့လို့
ကျွေးနေတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီဌာနကလဲ ကျွေးနေတာတွေ
တော်တော်များပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အကုန်လုံးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဆောင်ရွက်စရာရှိလို့ဆောင်ရွက်နေရတဲ့အခါမှာ ဆွမ်းခံလဲ အရေးမကြီး
ပါဘူး။ အများကြီးထဲမှာ တပါးနှစ်ပါး ဆွမ်းမခံလဲ စားလောက်ပါတယ်။
အရေးမကြီးပါဘူး။ ဆွမ်းခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပြည့်စုံနေယင်ပြီးတာပါပဲ။ နည်းတဲ့
အခါကျယင်တော့ဖြင့်ယင် ဆွမ်းခံလိုက်သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လိုက်ဖို့ကောင်း
ပါတယ်။ အဲဒါတွေလဲ နားလည်ထားဖို့ပါပဲ။ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်တွေကင်းကြပါစေ။

ဘာမှအကျိုးမရှိပါဘူး

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူတာ အကြောင်းပြုပြီးတော့ ပူဇော်ပဲ့တော့ ကျင်းပကြတယ်။ အဲဒါ ပဲ့တော့ဘာတော့နဲ့လုပ်ကြတာ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး၊ အကျိုးမရှိတဲ့အပြင် ဂုဏ်သိက္ခာတောင်ကျသေးတယ်။ အဲဒါတော့ မလုပ်သင့်ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ပဲစာရေးရမလား သူများကိုပဲ အရေးခိုင်းရမလား ဆိုတာ ဒီကစဉ်းစားနေတယ်။ မတော်တဲ့ဥစ္စာပဲ။ အခုဒီမှာရှိတာတွေကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာမဟုတ်လို့ အလူးပြောစရာတော့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ စပ်မိတဲ့အခါ စောစောကသိထားယင် ကောင်းတာပါပဲ။

ဒါတွေလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေမှာဆိုယင် မတော်ပါဘူး။ အလကား အပိုတွေပဲ။ ဘာမှအကျိုးမရှိပါဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနတွေမှာ ဒီလိုလုပ်တယ် ဆိုယင် သာပြီးတော့ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါတွေလဲ အင်မတန် သတိပြုပြီး ရှောင်ကြဉ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

အဲဒါပါပဲ။ ရဟန်းတရား အားထုတ်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်တရားကိုယ် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြပါဘုရား။ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ပြီးနောက် သာသနာတော် အကျိုးများအောင်လဲပဲ ကိုယ်တိုင်လဲ သင့်လျော်အောင်နေ၊ သင့်လျော်အောင်လဲ ဟောပြောခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်တရား ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

ပိုကောင်းတဲ့နည်း

ပါတိမောက်ပြတယ်ဆိုတာ ဘုရားပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရှုတ်ပြတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေ ဒီသိက္ခာပုဒ်တွေကို ဒီလို ပညတ်ထားတယ်။ ပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့အညီ နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ ဆိုတာကိုသိစေချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ နားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ တချို့နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို နားထောင်နေကြရ မှာပဲ။ နားလည်အောင်ဆိုယင်လဲ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

နားလည်အောင်ဆိုပြီးတော့ ဗမာစကားနဲ့ ပါတိမောက်ပြရမှာကလဲ ခက်တယ် မလွယ်ဘူး။ ဗမာစကားနဲ့ပြတယ်ဆိုယင်လဲ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မယ်။ ဗမာပြန်ပြီးသားအတိုင်း ပါတိမောက် ပြလို့ရှိယင် အားလုံးနားလည်နိုင်မှာဖြစ်လို့ အဲဒါပိုကောင်းတယ်။ နားလည်သူနည်းပေ မယ်လို့ ပါဠိနဲ့ပြတာကပိုပြီး လေးနက်တယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ အင်း-ပါတိမောက်ပြရာမှာ မသိသေးလို့ရှိယင် သီးခြားအနေနဲ့ သိအောင် သင်ကြားဖို့ပေါ့လေ။

အဲဒီလို ပါတိမောက်ကို ရှုတ်ဆိုဟောကြားတဲ့အတိုင်း မတော်တာ ပြုမိ ယင်လဲ ဒေသနာပြောကြားရတယ်။ ဒီပြင်နည်းနဲ့ကုစားစရာရှိယင်လဲ ကုစား ရတယ်။ အခုဒီမှာ ဒုလ္လဘတွေဆိုယင်တော့ သာပြီးအရေးကြီးတာပေါ့လေ။ သူတို့ကနားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ အပြစ်မရှိအောင် တရားချည်းပဲ အားထုတ်နေယင် တော်တော့ တော်တာပါပဲ။

ကြိုးစားပြီးအားထုတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်

ကနေ့တော့ မနက်ကလဲ ပြောတန်သလောက် ပြောရ၊ နေ့လယ်ကလဲ သည်က တရားဟောလှည့်ဆိုတော့ ဟောရ၊ ပြောရတာတွေက တော်တော် များတယ်။ ယနေ့ ဝိပဿနာ ရှုပုံရှုနည်းတွေ ဟောတာဖြစ်တော့ အဲဒီရှုပုံ ရှုနည်းတွေကို နားလည်လောက်ပါတယ်။ တရားပြောရ၊ ဟောရတယ်ဆိုတာ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားလည်အောင်လို့ ဟောရပြောရတာ။

မိမိတို့မှာ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ကုသိုလ်တရားတွေ ရအောင်လို့ ရဟန်းပြု ပြီးတော့နေရတာပဲ။ ရဟန်းဆိုတော့ ဝိနည်းဆိုင်ရာတွေလဲ သိနားလည် အောင်တတ်နိုင်သမျှအားထုတ်ကြရတယ်။ ဝိနည်းသိကွာပုဒ်နဲ့အညီလဲ ရိုရို သေသေနေရတယ်။ ဒုလ္လဘတွေမှာတော့ ခဏလေးနေရတာ၊ ဘာမှ ကြာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့တရားအားထုတ်ရာမှာလဲ ခဏပဲအားထုတ်ကြ ရတာ၊ အားထုတ်ချိန်ရသလောက်ကို ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်။

သာသနာတော်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်တွေကို ဟောရ ပြောရ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရတာဟာ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသာသနာအတွင်းမှာ ဝိပဿနာတရား ဟောဖို့ပြောဖို့က အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ ဟောလို့သိမှကျင့်နိုင်တယ်။ ကျင့်မှလဲ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်တယ်။

မကျင့်ယင် မလွတ်မြောက်ဘူး

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း-ဆိုတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေ၊ အဲဒါတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ မလိုလားဖွယ် ကောင်းတဲ့ တရားဆိုးတွေပဲ။ အဲဒီတရားဆိုးတွေ ကင်းငြိမ်းအောင်ကျင့်ကြံ အားထုတ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ

သာသနာတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီး ကျင့်နေယဉ် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ မကျင့်လို့ရှိယင်တော့ဖြင့် မလွတ်မြောက်ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာအပြင်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သံသရာဝဋ်မှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားရယ်လို့ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မရှိတော့ အဲဒီတရားမျိုးကို ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိဘူး။ မဟောကြားလို့ မသိတော့ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူးပေါ့။ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မရှိယင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီး သံသရာဝဋ်မှ ထွက်မြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ မရှိနိုင် ပါဘူး။ အလျင်က ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့လို့ ပါရမီပြည့်စုံပြီးဖြစ်တဲ့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဘုရား တရားတော်ကို မနာ မကြားရပဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရပြီး သံသရာဝဋ်မှလွတ်မြောက် သွားတာတွေရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာအပြင်ဘက်ကလို့ မဆိုနိုင် ပါဘူး။ အလျင်က ဘုရား တရားတော်တွေကို သဘောကျပြီး အားထုတ် လာခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကလဲ မလွယ်ပါဘူး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတပါးကို သစ္စာလေးပါးသိအောင် တရားမဟော ကြားနိုင်ကြ ပါဘူး။

သာသနာတော်တိုင်းမှာမှ
သစ္စာလေးပါးသိအောင် ဟောနိုင်တယ်

မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်တိုင်းမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြား ထားတဲ့ဒေသနာတော်တွေက အထင်အရှားရှိနေပါတယ်။ အဲဒီဒေသနာတော် တွေက နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တဲ့ သစ္စာလေးပါးကိုသိနိုင်တဲ့ ဒေသနာတော်တွေပဲ။ အဲဒီ ဒေသနာတော်တွေကလဲ သာသနာတော် မကွယ်မပမချင်း တည်ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီသာသနာတော်တွေအတိုင်း အားထုတ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ဟောကြားနိုင်ပါတယ်။ အနာဂါမ်၊ သကဒါဂါမ်၊ သောတာ ပန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြောကြားနိုင်ကြပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟောကြား နိုင်တယ်ဆိုတာကတော့ ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ

ကတောင် ဟောကြားနိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ဟောကြားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိနေတာဖြစ်တော့ ကျင့်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိရင် တရားတော်နဲ့အညီ ကျင့်ခွင့်ရနေကြတာပဲ။

ဒီလို မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေ အထင်အရှား ရှိနေတုန်းမှာ သစ္စာလေးပါးတရားကို ကိုယ်တိုင်သိအောင် အားထုတ်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းပြီး၊ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ရသည်အထိ၊ သံသရာဝဋ်မှ အပြီးအပိုင် လွတ်သည်အထိ အားထုတ်သင့်ပါတယ်။ အခွင့်သင့်တုန်း အားထုတ်ရတာ အင်မတန်ကံကောင်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်တွေကို ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကျကျနနဟောဖို့၊ ဒါန၊ သီလတရားတွေ၊ ဒါတွေကတော့ ဟောနေကျပါပဲ။ အဲဒါတွေလဲဟောဖို့၊ ကျင့်နိုင်သလောက်လဲ ကျင့်ဖို့ပါပဲ။ အထူးအားဖြင့်တော့ ဒီထက်တိုးပြီးတော့လဲ သမထတရား၊ ဝိပဿနာတရား တွေကိုလဲ ကျကျနန အားထုတ်တတ်အောင် ဟောကြားအားထုတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ ဝိပဿနာတရားကို ဟောဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာ တရားကိုကျင့်မှ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ရောက်နိုင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် တရားတော်ဟာ ယခုတိုင် ထင်ရှားရှိနေတာ။ အဲဒီတရားတော်က ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ အပြည့်အစုံရှိနေတာပဲ။ အဲဒါတွေကို အရင်းခံပြီး ဟောပြော ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြရတာဟာ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒီအတိုင်း လိုက်နာပြီး အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာလာပြီး အားထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကြိုးစားပြီး အားထုတ်လို့ရှိရင်လဲ အသိထူးတွေကို ကိုယ်တိုင် သိသိသွားကြတာပဲ။ ဒါကိုမယုံကြည်ပဲ အပြင်ဘက်ကနေ အပြစ်ပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ကို ချေပတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ကို အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ကိုယ့်တရားကို ရိုးရိုးဟောနေတာပါပဲ။

တဖြည်းဖြည်းကောင်းသွားဖို့ပါပဲ

အပြင်ဘက်ကနေပြီး အဲဒီလို အပြစ်ပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ ဟောတာပြောတာမှ သဘာဝကျတယ်၊ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းမှန်ဆိုပြီး ဘုရားဟောနည်းလမ်းမှန်မဟုတ်ပဲ အရမ်းစဉ်းစားပြီး ဟောနေကြတာ တွေလဲ ရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို ယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အဲဒါမှအမှန်လို့ မှတ်နေကြတာတွေလဲ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အပြစ် ပြောလိုလို့မဟုတ်ပေမယ့် သဘောမှန် ထောက်စေချင်တဲ့ အနေနဲ့ မကင်းပဲ ပြောတန် သလောက်တော့ ပြောရသေးတာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ် အနေနဲ့တော့ မပြောပါဘူး၊ သဘာဝဓမ္မ အနေနဲ့တော့ ပြောရပါတယ်။

အခုနေတော့ သာသနာစောင့်ရှောက်ရေး ရဟန်းတော်အဖွဲ့တွေဖွဲ့ပြီး သာသနာတော် စည်ပင်တည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးတွေကို အစိုးရက လုပ်နေပါ တယ်၊ အဲဒါတွေ တဖြည်းဖြည်းတော့ ကောင်းသွားဖို့ရှိပါတယ်၊ ဒီအတိုင်း သာ ဖိဖိစီးစီး ဆောင်ရွက်သွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့လဲ သဘောရ ပါတယ်၊ ဆောင်ရွက်စရာတွေကလဲ အများကြီးရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံး ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ တယ်မလွယ်လှဘူး။

နိုင်ငံခြားတွေ ဆိုလိုရုံယင်လဲ သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ကောင်းအောင်ဆိုပြီး သာသနာတော်ကို စည်ပင်အောင် ဆောင်ရွက် နေကြတာပါပဲ၊ ဆောင် ရွက်ပုံနည်း မတူလို့ရှိသဖြင့် တနိုင်ငံက တနိုင်ငံကို အပြစ်ပြောနေ ကြတာ တွေလဲ ရှိပါတယ်၊ ဥပမာ ယိုးဒယား(ထိုင်း) က မြန်မာပြည် ရဟန်း တော်တွေ ကျင့်ကြံနေထိုင်ပုံ အချို့ကို အပြစ်တင်ပြီးဝေဖန်ကြတာတွေရှိ ပါတယ်၊ တချို့တော့လဲ သူတို့ အပြစ်တင်သလို ဟုတ်သလောက် ဟုတ်တာ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့ဆောင်ရွက်ပုံ တွေဟာလဲ အပြစ်လုံးလုံးကင်း တယ်လို့ ဆိုလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ အပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့မှုဆိုတာကတော့ လောကဓံ သဘောပဲ မကင်းဘူးပေါ့။

သူတို့ဆီ မှာတော့ သာသနာ့ ခေါင်းဆောင်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ ခေါင်းဆောင်တွေက စည်းကမ်းတွေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြုလုပ်ထား ကြတာဖြစ်လို့ ကောင်းသင့် သလောက်တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေ မယ်လို့ သူတို့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေဟာ အကုန်လုံး ပြည့်စုံတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တာတွေလဲ အများကြီးပါပဲ။ တချို့ဟာတွေလဲ ကောင်းတာရှိပါတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ရဟန်းများဆိုယင် ပဲ့လမ်းသဘင် မကြည့်ရဘူး။ ဈေးတွေဘာတွေသွားပြီး ဈေးမဝယ်ရဘူး။ မရောင်းရဘူး။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးပဲ လိုက်နာကြတယ်။

ပြီးတော့ ရှာထဲ၊ မြို့ထဲလဲ သင်္ကန်းမရုံပဲ မသွားရဘူး။ ဒါကတော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့လျော်တာတွေချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရှာထဲ၊ မြို့ထဲက ကျောင်းဖြစ်စေ၊ ဘုရားဖြစ်စေ သွားတာ ဖြစ်ယင်တော့ဖြင့် သင်္ကန်းမရုံပဲ သွားနိုင်ပါတယ်။ ဝိနည်းက ဒါကိုခွင့်ပြုပါတယ်။ ခွင့်ပြုသော်လဲ သင်္ကန်း မရုံပဲ မြို့ထဲ၊ ရှာထဲဖြတ်သွားယင် မြင်သူတွေက ကဲ့ရဲ့စရာတော့ ရှိပါတယ်။

မြန်မာပြည်မှာ ဆိုယင် အဲဒါတွေကို အပြစ်မမြင်တဲ့ သူတွေက သိပ်များ တယ်။ မရုံပဲ မြို့ထဲ၊ ရှာထဲ သွားကြနေတာကို အများအပြား တွေ့ရတာပဲ။ ကျောင်းတို့၊ ဘုရားတို့သွားတာမဟုတ်ပဲ မြို့ထဲ၊ ရှာထဲ ကိစ္စနဲ့ သွားတာ ဆိုယင် အဲဒီလို သင်္ကန်းမရုံပဲ သွားတာ ဝိနည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်လို့ အပြစ် ရှိတယ်။

အခုကာလမှာ အချို့ရဟန်းတော်တွေဟာ မာတုဂါမတွေနဲ့ အရော အနှော များတာတွေ ရှိတယ်။ စီးပွားရေး လုပ်နေတာတွေလဲ ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးအောင် မသင့်လျော်တဲ့အလုပ်၊ ရဟန်းတော်တို့နဲ့ မလျော်တဲ့အလုပ် တွေကိုလုပ်နေတာတွေလဲရှိတယ်။ ဒါတွေကို အခုတော့ သံဃာ့အဖွဲ့က အရေး ယူနေပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ သန့်ရှင်းတန်သလောက် သန့်ရှင်းပြီး ကောင်းတန်သလောက်တော့ ကောင်းသွားဖို့ရှိပါတယ်။

ဘုရားသာသနာတော် အတွင်းမှာနေပြီး လူတို့အကြည်ညိုခံ ရဟန်းတော်တို့ဟာ ဘုရားမျက်နှာတော်ကိုလဲထောက်၊ ကြည်ညိုနေကြတဲ့ လူတို့ သဒ္ဓါတရားကိုလဲငဲ့ပြီး ကိုယ်လဲကုသိုလ်ဖြစ်အောင် မတော်တာတွေ မလုပ်ပဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ယင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ တော်လောက်ပါပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တော်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုရိုသေသေ ထိန်းသိမ်းကျင့်ကြံလျက် ဝိပဿနာဘာဝနာတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လဆုတ် (၈)ရက်နေ့

အထူးဟောကြားသည့်

ဩဝါဒကထာဒေသနာတော်

အခု သံဃာ့အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ထားကြတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့တွေကို အစိုးရကလဲ အသိအမှတ်ပြုထားတာဖြစ်တော့ နေရာကျပါတယ်။ ဒီလိုမှလဲ သံဃာ့အဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေကို မလိုက်နာယင် အစိုးရကအရေးယူဖို့ တာဝန်ရှိသွားတာ။ အလျင်တုန်းကတော့ သံဃာတော်တွေ ဆုံးဖြတ်ထား ပေမယ့်လို့ မလိုက်နာကြပဲ နေတာတွေလဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့်အမှုတွေ မပြီး မပြတ်ဖြစ်ပြီး အမှုတန်းလန်းနဲ့ပဲ ပြီးနေတာတွေ ရှိနေတာတွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အစိုးရကတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေး ရမှာဆိုတော့ အမှုပြီးပြတ်သွားနိုင်တာပေါ့။

ဒီကတော့ သတင်းစာလဲမကြည့်အား၊ အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတွေကိုလဲ ကောင်းကောင်း မကြည့်အားတော့။ များများ မသိပါဘူး။ အရှင်ဘုရားတို့ လေ့လာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တော်တော် များများ သိကြမှာပါပဲ။ သူတို့ ဒီမှာပေးတဲ့စာတွေကိုလဲ အချိန်များများ ကြည့်ခွင့်မရတာနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်နိုင်ပါဘူး။

ရှေးကတော့ သံဃာ့အုပ်ချုပ်ရေးတွေ မည်မည်ရရ ရှိတာမဟုတ်တော့ အနေချောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိနေကြတာပဲ။ အနေချောင်ပြီဆိုတော့ ဘုရားပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေ ရှိပေမယ့်လို့ အဲဒီသိက္ခာပုဒ်တွေအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံမှုတွေ နည်းပါးကုန်တယ်။ ချောင်ချောင်ပဲနေချင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက များလာတယ်။ ကျင့်ဝတ်တွေမရှိပဲ လုံးလုံးပျက်နေတာတွေလဲ

အများကြီးပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ပျက်ရုံသာမဟုတ်သေးဘူး၊ သူများကို အကျိုးမဲ့ ဖြစ်အောင် မတော်မသင့်တာတွေ ပြောဟောနေတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။

ဒါတွေကို အစိုးရမပါပဲ သံဃာသက်သက်နဲ့ အဆုံးအမပေးဖို့ရာလဲ မလွယ်ဘူး၊ အဆုံးအဖြတ်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ကိုးရိုးကားရား လုပ်ချင်လုပ်ကြမှာ၊ ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒုက္ခရောက်ချင်ရောက်နေမယ်၊ အခုလို အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုထားတယ် ဆိုတော့ သာသနာတော်မှာ ဣန္ဒြေရရ ဖြစ်သွားဖို့ရှိပါတယ်။

တနေ့က စာရွက်ထဲမှာကြည့်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ အထက်ဆုံးက ဖွဲ့ထားတဲ့ သံဃာ့အဖွဲ့မှာ (၆၃)ပါးထင်ပါရဲ့၊ သိပ်မများပါဘူး၊ အဲဒီအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားတဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေဟာ သိပ်တော့ မများလှသေးပါဘူး၊ ဆုံးဖြတ်ထားတာတွေကတော့ ပထမ ပါဏဇိကသိက္ခာပုဒ်တွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်နေ ရတာတွေကပဲများတယ်၊ စွပ်စွဲတာတွေကလဲ ဒါတွေနဲ့ စွပ်စွဲတာများနေတာ ပဲကိုး။

အရောအနှောများယင် နေရာမကျဘူး

ဆရာသမားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဒီလို သိက္ခာပုဒ်ကြီးတွေနဲ့ ပြောရဆိုရ တာအဆင်ပြေတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို ပြောလို့ရှိယင် သူတို့ကသည်းခံ ချင်မှသည်းခံမှာ၊ သူ့ဥစ္စာကအကြပ်ကြီးပဲ၊ ဒီကတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင်နေကြဖို့ ဒီလောက်သာသတိပေးဆုံးမရတာပဲ၊ အရောအနှော အဆက်အဆံများယင် နေရာသိပ်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသိက္ခာပုဒ်နဲ့ပတ်သက် တဲ့ အမှုတွေကဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါကာလ မှာ အင်မတန်သတိထားပြီး ဆက်ဆံကြရတယ်။

အဆုံးအဖြတ်တွေကို ကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ရောနှောတဲ့ ဒကာမတွေက တယောက်သာမကဘူး၊ တချို့ငါးယောက်အထိတွေ့ရတယ်၊ အလျင်က သူတို့

အနေအထိုင်ကို သံသယရှိနေကြပေမယ်လို့ ဘယ်သူကမျှ သိပ်ပြီးမပြော
ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေကြတာပဲ၊ အခုတော့ ဒါတွေကို အရေးယူလာမှန်း
သိကြတော့ မကြည်ညိုတဲ့လူတွေကရော၊ သာသနာတော်မှာ အမြင်မတော်တဲ့
လူတွေကရော သည်အတိုင်းကြည့်မနေကြတော့ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှဖော်ထုတ်
ပြောဆိုလာကြတယ်၊ ဖော်ပြောလာလို့စစ်ဆေးတဲ့အခါကာလမှာ သက်သေ
က လုံလောက်နေပြီဆိုယင် သိက္ခာပုဒ်ရှိတဲ့ အတိုင်း ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဝိနည်းမိရ်
များက ဆုံးဖြတ်ရတော့တာပဲ၊ သက်သေလုံလောက်လာယင် သူတို့ကိုယ်တိုင်
ကလဲ ငြင်းမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဝန်ခံကြရတော့တာပဲ၊ ကွယ်လွှဲမရတော့ဘူး။

ရှေးတုန်းကတော့အမှန်မပြောတာကများတယ်၊ စွပ်စွဲသူကဘယ်လောက်
စွပ်စွဲစွပ်စွဲ ငြင်းကွယ်ကြတာများတယ်၊ ငြင်းကွယ်ပြီး အစိုးရ တရားသူကြီး
တွေဆီမရောက်ယင် ဒီလိုနေမြဲနေလိုက်ကြတာပဲ၊ အင်မတန် နေရာမကျတဲ့
ဥစ္စာတွေပဲ၊ အလျင်တုန်းက ဒီမှာလာပြီး လိမ်လည်ငြင်းကွယ်တာတောင်
ရှိဖူးသေးတယ်။

သူက အပြောတွေ ဘာတွေကလဲကောင်း ဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ကလဲများတယ်၊ အဲဒီအထဲကနေပြီးတော့ သူက အမျိုးသမီးတယောက်နဲ့
ကျောင်းတကျောင်းမှာနေတယ်၊ ကျောင်းတကျောင်းဆိုတော့ ဌာနတခု
တည်းမှာပေါ့လေ၊ အဆောက်အအုံတခုတည်းမှာပေါ့၊ အဲဒါကို ဘေးက
မလိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အစိုးရဌာနကိုတိုင်တယ်၊ မလိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
က တရားချွတ်ယွင်းတာကို မလိုလားတာလား၊ သူ့ကို မလိုလားတာလား
တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တိုင်လို့ အစိုးရက လာကြည့်တဲ့အခါမှာ သူတို့
နှစ်ယောက်တည်းအခန်းထဲမှာတွေ့လို့မို့ မေးတော့ ဝန်မခံယင်မဖြစ်တော့လို့
အမျိုးသမီးကဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ဝန်မခံဘူး၊ ပေနေတယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့လဲ ဒီလို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ သံဃာ့အဖွဲ့
တွေကမရှိသေးဘူး၊ သူဟာ ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာတောင်

ရောက်လာတဲ့အခါ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ သည်ကတော့ သူ့ကိုသံသယ မကင်းပါဘူး။ အလျင်ကကြားလဲကြားဖူး၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ဆက်ဆံပုံ တွေကိုလဲ မြင်နေရတော့ သံသယမကင်းဘူး။ တော်တော်နေရာမကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။

ဆရာသမားအနေနဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ သိပ်အဆင် ပြေတာမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် မကောင်းတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတော့ ဆရာသမား ပေမယ့် ပြန်လှန်ပြောချင်ပြောနေမှာ။ သူ့ဥစ္စာ အကြပ်ကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်မပြောပဲနဲ့နေတယ်။ အဲ-အဆုံးအမ သြဝါဒတွေတော့ ပေးပါတယ်။ “အပြစ်ကင်းအောင်နေဖို့၊ သူများအပြစ်တင်ဖွယ် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်မရှိအောင်နေဖို့၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နဲ့ပြည့်စုံဖို့၊ ဒီလောက်တော့ သူ့ကိုသတိပေးပါတယ်။

စွပ်စွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စွပ်စွဲလို့ တော်တော် နားမဆန့်အောင် ဖြစ်လာ တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျောင်းလိုချင်လို့ စွပ်စွဲကြတာလို့ သူကလာလာ ပြောတယ်။ ဒါကို ဘုန်းကြီးကဘာမှမပြောပါဘူး။ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ်လို့ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ နောက်ကျတော့ အဲဒီ မလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကုန်လုံးစုပြီး ဖမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဖမ်းသွားပြီးတော့ အစိုးရဌာနကိုပို့လိုက်ကြ သတဲ့။ ဒီတော့ အစိုးရဌာနက သူ့ကိုပြန်မလွှတ်ပဲ အရေးယူပြီး သူတို့ဆီမှာ ခေါ်ထားလိုက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီမှာလဲ သူကဝန်မခံပဲ နေသေးတယ်။ ဒါနဲ့သည်က သူ့ဆရာကိုခေါ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး သတိ ပေးသေးတယ်။ “အရှင်ဘုရားတပည့် ဘယ်နှယ်နေတုန်း”လို့ မေးတော့ “နောက်တော့ ကောင်းသွားမှာပါ”တဲ့။ သူ့တပည့်သူ အပြစ်မြင်ပုံမရ ပါဘူး။ သူ့တပည့်ပြောတာကို ယုံနေဟန်တူပါတယ်။ သည်ကတော့ မယုံ ပါဘူး။

စွပ်စွဲတဲ့ ဘေးပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကျောင်းလိုချင်လို့ စွပ်စွဲတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်ဆိုလဲ ဟုတ်လောက်စရာတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သူက

အပြစ်ရှိနေတာဆိုတော့ ဒီလိုခံရမှာပဲ။ စွပ်စွဲစရာရှိလို့ စွပ်စွဲတာကို စွပ်စွဲခံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်အပြစ်ရှိလိမ့်မှလဲ။ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့။ နောက်ကျတော့ အစိုးရက အမျိုးသမီးကိုခေါ်ပြီးစစ်ဆေးပါလိမ့်မယ်။ ဒီကတော့မသိပါဘူး။ အမျိုးသမီးက ဝန်ခံတော့ သူလဲ ငြင်းကွယ်နိုင်ပုံမရပါဘူး။ နောက်တော့ လူထွက်သွားပြီလို့ ဆိုပါတယ်။

တယောက်တည်းဆိုယင် လက်မခံကြနဲ့

သူက သူ့ဌာနကို မဟာစည်ဌာန၊ သူလဲ မဟာစည်သြဝါဒခံမဟာစည် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သူကဟောပြောနေတယ်။ အဲဒီလို သူကဂုဏ်ယူပြီး တော့လုပ်နေတာ၊ ဒီကလက်မခံပါဘူး။ ဒီကလက်ခံလို့ရှိယင်ဖြင့် မဟာစည် နဲ့လဲ သက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုပြီး အစိုးရက ဒီလာချင်လာနေဦးမှာ၊ သူ့ဥစ္စာ တော်တော် နေရာမကျတာပဲ။ အခုတော့ ဒီလာပြီး မေးခြင်းမြန်းခြင်းလဲ မရှိပါဘူး။ အဲဒါအရေးကြီးပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရုံနဲ့လဲမပြီးသေးဘူး။ သူတပါး သံသယ ကင်းအောင် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ မရောမနှောဖို့ကလဲ အရေးကြီးသေးတာပဲ။ သူတို့နဲ့ တတ်နိုင်သလောက်ကင်းရှင်းတာကောင်းတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစစ်ခြင်း အလုပ်တွေ ဆောင်ရွက်နေရတာ ဖြစ်တော့ ဒါတွေ ကတော့ရှိရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့တယောက်တည်းလာလို့ရှိယင် လက်မခံကြ ပါနဲ့။ အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်လောက်လာမှသာ လက်ခံဖို့ ကောင်းပါ တယ်။ တယောက်တည်း လာယင် လက်မခံဘူးလို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ ဒီလို ပြောလိုက်ယင် ပြီးတာပဲ။

ဒီမှာလဲ ရန်ကုန်ရောက်စတုန်းက ပြောရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ အရင်းအခြာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒဏ္ဍာမဆိုတော့ သူကဒီကိုတယောက်တည်းလာတယ်။ ဒီတော့ “တယောက်တည်းမလာခဲ့ပါနဲ့၊ အဖော်နဲ့လာပါ” လို့အဲဒီလို ပြောရတယ်။

အပြစ်တင်တာရှိနေလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တော့လာလာနေမှာ စိုးလို့ မတော်လို့ ပြောရတာပဲ။ အဲဒီလို ပြောထားလိုက်တာနဲ့ နောက်တော့ “ဆရာတော်ကြီးဆီသွားယင် တယောက်တည်းမသွားကြဖို့” အချင်းချင်း သတိပေးသွားကြတာပါပဲ။

မဟုတ်ပဲနဲ့လဲ စုပ်စွဲလာတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်

တော်တော်ဆီတုန်းက ဒကာမတယောက်ရောက်လာသေးတယ်။ ဘယ်က မှန်းလဲမသိပါဘူး။ အစိုးရ အရာရှိထဲက ထင်တာပါပဲ။ စေတနာကောင်းနဲ့ လာတယ်လို့ ထင်တာပါပဲ။ ဒီက ဒီလိုပြောပြောလွှတ်တာကို သိမှာမဟုတ် ပါဘူး။ သူ့ကိုလဲ “တယောက်တည်းမလာနဲ့၊ ဒီကလက်မခံဘူးပြန်” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူလဲပြန်သွားတာပဲ။

အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ စကားပြောတဲ့အခါ အဲဒီလို အခါ ကာလတွေမှာ အမျိုးသမီးတယောက်တည်းနဲ့ မဆက်ဆံတာကောင်းတယ်။ နှစ်ယောက်သုံးယောက်တော့ရှိမှ၊ ဘုန်းကြီးတပါး၊ နှစ်ပါး ရှိနေယင်လဲ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တယောက်ချင်းဆိုယင်တော့ အထင်မှားစရာ ရှိတယ်။ မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ စုပ်စွဲနိုင်တယ်။ အဲဒါကိုအထူးဂရုစိုက်ကြရတယ်။

အခုဆုံးဖြတ်နေရတဲ့ အမှုကိစ္စတွေဆိုယင် အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်တာ တွေချည်းများတယ်။ ဒါပဲ ပိုမိုနီးကပ်တာကများတယ်။ ဒီပြင်ဟာက သိပ်မနီး ကပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်၊ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင်နေတာကကောင်းတယ်။ တချို့ကလဲ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပြောတဲ့အခါကာလမှာ ရင်းနှီး သိမ်းသွင်းပြီး ပြောတဲ့ စကားလေးတွေပါတတ်တယ်။ အဲဒါလဲ သူများက အထင်အမြင် လွဲတတ် တာပဲ။ အဲသလိုဟာတွေလဲ မပါတာကောင်းတယ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေကြ ထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

နောက်လဲပဲ ဒီလိုခဏခဏသတိပေးရမှာပဲ။ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ဒီကဓမ္မကထိကထဲကဖြစ်စေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာထဲကဖြစ်စေ တပါးပါးကို အပြစ်တင်စရာဖြစ်လာမယ်ဆိုယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ နာမည်ပျက်ကုန်မှာစိုးရိမ်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် အပြစ်ကင်းအောင် သန့်ရှင်းအောင် နေကြထိုင်ကြဖို့ ခဏခဏ သတိပေးနေမှဖြစ်မှာ။

စပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲ သတိပေးကြပါ

ဒါတွေက မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့သွားဖို့ပါပဲ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်သွားလို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ဟာ ကြာရှည် တည်တံ့သွားဖို့ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာ့ရိပ်သာဌာနထဲမှာ ဒီလိုအပြစ်တင်ဖွယ်တွေကင်းအောင် အထူးဂရုပြုပြီး နေကြဖို့လိုပါတယ်။ အဆင်မပြေတာလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါး ကြားနေတာတောင်ရှိတယ်။ ဒါကိုပြောတော့မပြောသေးပါဘူး။ သူ့ဥစ္စာညံ့ဖျင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဆင်မပြေတာတွေ သတင်းကြားနေရတယ်။ ဒီလို သတင်းကြားရယင်ကို ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ အမြဲတမ်းစင်ကြယ်အောင် အထူးဂရုစိုက်ကြဖို့ကောင်းပါတယ်။

ဝိပဿနာတရား ကျကျနနအားထုတ်ထားလို့ ပြည့်စုံနေပြီ ဆိုယင်တော့လဲ အထူး တိုက်တွန်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မတိုက်တွန်းလဲ ပြည့်စုံနေတာပါပဲ။ သောတာပန် ဖြစ်သွားလို့ရှိယင် ဒိဋ္ဌိ၊ ဝီရိယ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသတရားတွေ အကုန်ကင်းသွားတာ ဖြစ်လို့မို့။ အပါယ်လေးပါး ကျရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်မယ့် ကာယကံ၊ ဝစီကံတွေလဲ ကင်းသွားတော့တာပဲ။ အပါယ်လေးပါးကျလောက်တဲ့ ဒီလို မကောင်းမှုတွေကိုပြုလိုတဲ့စိတ်ကို မရှိတော့ဘူး။ သူ့ဟာသူကင်းသွားတယ်။

ဆရာသမားဆုံးမလို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ဟာသူကင်းတာ၊ သူ့ ဟာသူကို စင်ကြယ်
နေတာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါတွေ မိမိတို့လိုရာရောက်အောင် စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ် ရှုမှတ်ကြဖို့
တပည့်တော်က သတိပေးပါတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ နောက်ပြောစရာ
ရှိယင်လဲ ပြောကြပါ။ အားမနာရပါဘူး၊ ပြီးတော့ အခုပြောတဲ့အထဲ
မပါသေးလို့ မကြားမသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲ စပ်ရာစပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေက
ပြောကြားသတိပေးကြပါ။ အင်း-ပြောချင်တာလေးတခုတော့ရှိသေးတယ်။
အခုမှ ပေါ်လာတယ်။ မနက်မနက် ဘုရားဝတ်တက်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။

မနက်မနက် ဘုရားဝတ်တက်တဲ့အချိန်မှာ လာနိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါ။
ဘုရားဝတ်တက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်နည်းနေပါတယ်။ မနက်ကဆိုယင် လေး
ပါး ငါးပါးလောက်ပဲရှိတယ်။ မနက်စောစော ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးဆိုယင်
ဘုရားရှိခိုး၊ ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့၊ အဲဒါတွေလဲ ကုသိုလ်အထူးပွားများတာ
ပါပဲ။ အမြဲတမ်းပရိတ်ရွတ်တာကလဲ ပရိတ်ရွတ်စရာရှိယင် မလိုရအောင်၊
ပရိတ်ကျေအောင် အမြဲတမ်း ရွတ်ပေးနေတာပါ။ အဲဒါလဲ (၁၅) မိနစ်
လောက်သာ အချိန်ကြာပါတယ်။ သိတ်မကြာပါဘူး။ အဲဒါပြီးလို့ရှိယင်
စာရား ရှုမှတ်တာက (၄၅)မိနစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ နံနက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလောက်
တော့ရှုမှတ်ပြီး နေ့လယ်ပိုင်း ညနေပိုင်းမှာ အချိန်ရလို့ရှိယင် ရှိသလောက်
ရှုမှတ်ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီပြင်အချိန်တွေမှာ အချိန်မရဘူးဆိုယင်တောင်မှ အခု
ဒီ နံနက်(၄၅)မိနစ်လောက်တော့ ရှုမှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါ။

ဦးသောဘနကလဲ အိပ်ပျော်နေတာက များတယ်

အဲဒါတွေကို သတိပေးချင်တယ်။ သတိပေးရုံသာမကသေးဘူး၊ ဒီ ဝတ်တွေ
မပြည့်စုံဘူးဆိုယင် ဘယ်လိုဒဏ်ထမ်းရမယ်ဆိုတာ လုပ်ထားဖို့ကောင်းတယ်။
ဒါပေမယ့်လို့ အခုတော့မပြောသေးပါဘူး။ ပြောလို့ ရှိယင် ဒုက္ခတွေရောက်
ကုန်မယ်။ အကြောင်းမညီညွတ်လို့၊ တခါတရံနေမကောင်းလို့၊ အိပ်ပျော်

နေလို့ အဲဒီလိုဟာလေးတွေကလဲ ရှိသေးတယ်။ အိပ်ပျော်နေတာကိုတော့ နီးစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နှိုးပါဆိုတာ ပြောထားဖို့ကောင်းပါတယ်။ (၃) နာရီ နဲ့ (၄၅) မိနစ် ဆိုယင် အိပ်ရာကထ၊ မျက်နှာသစ်ခြင်းစတဲ့ ပုဗ္ဗကိစ္စတွေကို ပြည့်စုံအောင်ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီထက်နောက်ကျလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။

သည်မှာတော့ (၃) နာရီ လောက်ကနေပြီး စောစော ထနေတာပါပဲ။ ဟိုတုန်းက ကိုယ်ကလဲ အယားရောဂါတွေ ရှိနေတာဖြစ်လို့မို့ အဲဒီရောဂါ သက်သာအောင် ရေချိုးရသေးတယ်။ (၃) နာရီကနေ (၃) နာရီခွဲ အထိ အချိန်ကုန်သွားတယ်။ အယားကို ကာကွယ်ပေးတဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့တိုက်၊ ပြီးတော့ ရေထပ်ချိုး၊ အယားပျောက်ဆေး တခါထပ်လိမ်း-ဒီလိုနဲ့ အချိန် တော်တော်ကြာမှ ပြီးတာ။ အဲဒီကိစ္စတွေပြီးလို့ (၃) နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်ယင်း ကိုယ်ရွတ်မယ့်ပရိတ်တရားတွေကို ရွတ် နေတာပဲ။

ဒီလို နံနက် ဝတ်ပြုနေကြရတာဟာ အကျိုးရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ရဟန်း များပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ဝတ်ဖြစ်လို့ ရှေးကဆရာတော်ကြီးများ ပြုမြဲဝတ်တွေ ပါပဲ။ အဲဒါ ဦးသောဘနကလဲ အိပ်ပျော်နေတာတွေက များနေတယ်။ နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိုးပါဆိုတာ သတိပေးထားပါမှပေါ့။ အိပ်ရတဲ့အချိန် နည်းသွားလို့ရှိယင်လဲ နေ့လယ်နေ့ခင်း အားလပ်တဲ့ အချိန်လေးတွေရှိသေး တာပဲ။ အဲဒီလို အချိန်အားလေးတွေမှာ အိပ်နိုင်သေးတာပဲ။ ကဲ-ပြီးပါပြီ။

ကုသိုလ်တရားတွေ ပွားများသည်ထက် ပွားများအောင် အားထုတ် ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုလျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ နယုန်လကွယ် ဥပုသ်နေ့

ဩဝါဒကထာဝေဒသနာ

ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့လဲ

ပြည့်စုံကြည်ညိုအောင်နေရတယ်

ရဟန်းဆိုတာ သင်္ကန်းမရုံပဲ သွားတာတို့၊ ပဲ့လမ်းသဘင် ကြည့်ရှု
တာတို့၊ မြို့ထဲ၊ ဈေးထဲသွား ဈေးဝယ်တာ ရောင်းတာတို့၊ အဲဒီလိုမတော်
မသင့်တာတွေကို မပြုမလုပ်ဆင့်ပါဘူး။ အဲဒါတွေကို နိုင်ငံခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
အဖြစ်တင် ပြောဆို ကြတယ် ဆိုတာကြားရတယ်။ ပြောလဲပြောစရာပဲ၊
နေရာမကျပဲကိုး၊ ဒီမှာ တရားလာပြီးအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှေးတုန်း
က ချွတ်ယွင်းတာရှိယင်တောင် ဒီကပြန်သွားယင်တော့ အဲဒါတွေမလုပ်
ကြပါနဲ့။

ဒီမှာတော့ ကျောင်းက ထွက်လို့ရှိယင် သင်္ကန်းရုံ သွားရမယ်ဆိုတာ
ကြာပါပြီ။ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုရှေးတုန်းက ဩဝါဒပါပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားအားမထုတ်ခင်ကတည်းက ကိုယ့်ဆီလာပြီး အဆုံးအမ ဩဝါဒခံတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ဒီလိုရှိပြီးသွားကြရပါတယ်။ ဒီလို သင်္ကန်းရုံပြီးသွားရတာဟာ
သိပ်လဲ ဝန်လေးတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒါက အင်မတန်
အရေးကြီးပါတယ်။

ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်တာတွေ မပြုသင့်ဘူး

အခုနေ့ အခါမှာတော့ အဆင်မပြေတာတွေရှိယင် စုပ်စွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
စုပ်စွဲပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့အဖွဲ့က ခေါ်ပြီးစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ကြ၊ အဲဒါတွေရှိတယ်၊
အဲဒီတော့ ဒီမှာ ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့အမှုတွေကိုပြုလို့ မတော်ပါဘူး။ ဒီမှာ

ဒီလိုလုပ်လို့ရှိယင် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကိုပါ ထိခိုက်သွားမှာပါပဲ။ တရား အားထုတ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် တရားပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေ၊ မပြည့်စုံသည့် ဖြစ်စေ၊ ဝိနည်းနဲ့ဆန့်ကျင်မှုတွေ ပြုလို့မတော်ပါဘူး။ ဝိနည်းနဲ့ ဆန့်ကျင် တာတွေကိုပြုလို့ရှိယင် အပြစ်တင်ရုံသာ မကဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ဟောပြောနေ တဲ့ ဘုရားတရားတော်တွေကိုပါအပြစ်တင် ဖွယ်ရာဖြစ်လာမယ်။

တချို့ကအဓကတည်းက ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေကို လိုလားတာတဲ့ အပြစ် တင်နေတာတွေရှိပါတယ်။ အခုလဲရှိနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူတို့မလိုလား လို့ စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်း ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာမတော်မသင့်ပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မရှိသလောက်နေပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ကောင်း နှလုံး ကောင်းနဲ့ တရားလာအားထုတ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ တရားလာအားထုတ် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ သီလပျက်နေလို့ရှိယင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဘယ်အားထုတ် လို့ ဖြစ်မှာတုန်း၊ ရဟန်းဆိုပြီး ရဟန်းသီလပျက်နေလို့ ရှိယင် ရဟန်း အဖြစ်နဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်လို့ ဘာတရားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်မှ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်မှ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ် ဉာဏ်အမြင်စင်ကြယ်တာ။

ဒါတွေကို ရဟန်းဝတ်နဲ့ အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ သိကြမှာ ဖြစ်လို့ ရှိရှိသေသေကျင့်သုံးပြီး အားထုတ်နေကြတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ငယ်ငယ် တုန်းက ချွတ်ယွင်းမိလို့ရှိလာယင်လဲ သီလစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးမှ လာကြတာက များပါလိမ့်မယ်။ ပါရာဇိကအထိ လွန်ကျူးမိတာဆိုယင်တော့ လူဝတ်လဲပြီး အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ဖို့ဟာ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို စင်ကြယ်အောင် ဆောက်တည် ကျင့်သုံးလို့ရှိယင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ချွတ်ယွင်းခဲ့ဖူးပေမယ့်လို့ သူများ အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် ရန်ကုန်သာသနာ့ရိပ်သာမှာ စောစောက ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ အခုမှရောက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ

နဲ့ ညီညီညွတ်ညွတ်နေကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သူများတွေ အပြစ်မတင် ရအောင် နေကြဖို့ပါပဲ။ မကဲ့ရဲ့ရအောင် အပြစ်ကင်းအောင် နေကြဖို့ အထူးသတိပေးပါတယ်။

တယောက်တည်း မလာစေရပါဘူး

အနေအထိုင် နေရာမကျယင် အစွပ်စွဲခံရတတ်တယ်။ တချို့မဟုတ်ပဲနဲ့ စွပ်စွဲတာတွေလဲရှိတာပဲ။ ဟုတ်လောက်လို့ စွပ်စွဲတာတွေလဲရှိတာပဲ။ စွပ်စွဲ စရာ ဘာမျှမရှိပဲနဲ့ မလိုလို့စွပ်စွဲတယ်ဆိုယင်တော့ စွပ်စွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အပြစ် ဖြစ်ရုံ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်ရုံမျှပါပဲ။ သူများတွေ အထင်အမြင်လွဲစရာ ဒကာမ တွေနဲ့နီးစပ်လို့ ရှိယင် သိပ်နေရာမကျဘူးပေါ့။ ကိုယ်ကစင်ကြယ်နေပေမယ့် လို့ ဘေးကအထင်အမြင် လွဲစရာတွေဖြစ်အောင် မနေသင့်ပါဘူး။ အနေ အထိုင် နေရာမကျယင် စွပ်စွဲချင်သူတွေက စွပ်စွဲကြမှာပဲ။

သံညီကတော့ မာတုဂါမတွေနဲ့ ရောနှောတဲ့အလုပ် မရှိပါဘူး။ ရှေးက တည်းက ပါပဲ။ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒကာမတွေ တယောက်တည်းလာလို့ ရှိယင် ဘုန်းကြီးက လက်မခံပါဘူး။ ဒီလိုလက်ခံယင် သူများက အထင် လွဲချင်လွဲနိုင်တယ်။ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ဆိုယင်တော့ အထင်လွဲစရာမရှိ ပါဘူး။ မတော်မသင့်တာလဲ ပြောလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒကာမတွေလာယင် အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်လောက် လာရ မယ်။ တယောက်တည်းတော့မလာရဘူးလို့ ဒီလိုပြောထားပါတယ်။ ရန်ကုန် သာသနာ့ရိပ်သာကို ရောက်စတင်တည်းက ဒီလိုပြောထားရတယ်။ ဒီလို ပြောထားတာဖြစ်လို့ ယောဂီတွေရော၊ ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်သူတွေရော ဒီမှာ တယောက်တည်းဆိုယင် မလာကြပါဘူး။ လာတဲ့အခါကာလမှာ အဖေ၊ ဒကာမတွေနဲ့ဖြစ်စေ ဒကာတွေနဲ့ဖြစ်စေ ဒီလိုလာကြတာပါပဲ။

အဲဒါဟာ ဘယ်သူမှကဲ့ရဲ့စရာမရှိဘူး။ ဘာမှ စွပ်စွဲစရာလဲမရှိဘူး။ ဒီမှာ လာပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဒီမှာနေတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား

မှာနေတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနည်းအတိုင်း ကျင့်တာဟာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ၊ စင်လဲစင်ကြယ်တယ် အပြစ်လဲကင်းတယ်။

တရားဆိုလဲ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့မနေကြဖို့၊ သာသနာတော်မှီပြီး သီလ၊သမာဓိ၊ပညာ အကျင့်တွေကို ကောင်းကောင်းကျင့်ကြဖို့၊ ကောင်းကောင်းကျင့်ပြီး တရား ထူးတွေရအောင် အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

မပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်

အချို့က သာသနာတော်မှာနေတယ်ဆိုပေမယ့် သီလတောင် ပြည့်စုံ အောင်မကျင့်ပဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ အဲဒါနေရာမကျဘူး၊ သီလပြည့်စုံ ရုံသာမက သမာဓိကိုလဲ ထိုက်တန်သလောက်တော့ကျင့်ဦးမှ ကောင်းတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ဆိုတော့ ဝိပဿနာကိုလဲ ကျင့်သုံးမှပဲကောင်းတယ်၊ ကိုယ်က ပြည့်စုံအောင်မကျင့်ပဲ သူတပါးကိုကျင့်ဖို့ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေကို ဟောပြော နေတာတွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို မလုပ်ဖူးပဲနဲ့ သူတပါးကိုဟောပြောနေတာကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုယင်တော့ လိုက်နာ ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဘယ်နေရာကျပါ့မလဲ၊ သူတပါးက ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်နေ မှာပေါ့၊ ဒီလိုကဲ့ရဲ့ဖွယ်မဖြစ်ရအောင် စွပ်စွဲပြစ်တင်ဖွယ်ကင်းအောင် နေထိုင် အားထုတ်ကြဖို့ အထူးတိုက်တွန်းပါတယ်။

ပြီးတော့ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေတို့ဘာတို့တောင်းတာ၊ အလှူ ခံတာတွေဟာ မတော်ပါဘူး၊ ဒါတွေကို အလိုလိုလုတာတောင်မှ ငွေကို အလှူခံတာဟာ အပြစ်မကင်းပါဘူး၊ ရှေးအဋ္ဌကထာတွေမှာ လာတဲ့အတိုင်း “နဝကမ္မဿ ဒေမ” ဆိုယင် နဝကမ္မကိုလှူတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးကိုလှူတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြစ်မရှိဘူးဆိုပြီး လက်ခံကြတာဟာ အပြစ်မကင်းပါဘူး၊ သာသနာရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ နဝကမ္မနဲ့တူပါတယ်။

အဲဒါစင်ကြယ်စောင့်ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့်ကိုယ်တိုင်အလှူမခံရဘူး၊ ငွေတို့ရွှေတို့ ပေါ့လေ၊ အခုခေတ်က အများအားဖြင့် ငွေလဲပဲလှူကြတယ်၊ ရွှေလှူတယ် လို့ တယ်မရှိပါဘူး၊ အဲဒီရွှေတို့ငွေတို့ကို အလှူမခံရဘူး၊ နိဿဂ္ဂိ ပထမပိုင်း နောက်ဆုံးသိက္ခာပုဒ်မှာ ပညတ်ထားတယ်၊ ရဟန်းကို ရည်ညွှန်းပြီးတော့ မင်းကဖြစ်စေ၊ အခြား တစုံတယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကဖြစ်စေ မည်သည့် ရဟန်းကို သင်္ကန်းဖိုး သွားလှူလိုက်ပါလို့ ခိုင်းတဲ့အခါကာလမှာ တာဝန် ရှိသူကငွေလာလှူယင် ဘုန်းကြီးတို့မှာ ငွေ အလှူမခံဘူးလို့ ပြောရတယ်၊ ဒကာက “ဒါဖြင့် ကပ္ပိယရှိပါသလား” လို့မေးယင် ရှိတဲ့ကပ္ပိယကို ဘုန်းကြီး က ညွှန်ရတယ်၊ ဒကာက ကပ္ပိယထံ အပ်နှံပြီးတော့ “အရှင်ဘုရား ညွှန် ကြားတဲ့ ကပ္ပိယထံမှာ ငွေအပ်နှံထားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီကပ္ပိယမှာ အရှင် ဘုရားတို့ လိုတဲ့ပစ္စည်းကို တောင်းခံယူပါ” လို့ အဲဒီလို ပြောကြားတဲ့အခါ လိုရာပစ္စည်းကိုတောင်းခံ သုံးဆောင်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ညွှန်ကြား ပညတ် ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ အပ်စပ်တဲ့ လိုရာပစ္စည်းကို တောင်းယူရတယ်၊ ငွေကို တော့သွားမတောင်းရဘူး။

နိဿဂ္ဂိအာပတ်သင့်တယ်

တချို့ငွေတွေကို ကိုယ်တိုင်ထိန်းသိမ်းထားတာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ ဟာ အဆင်မပြေပါဘူး၊ ဟောကြားထားတဲ့ အတိုင်း ကပ္ပိယထံ အပ်တဲ့ ပစ္စည်းကို တောင်းခံယူရတယ်၊ တောင်းခံလို့ တကြိမ်နဲ့မရယင် သုံးကြိမ် တိုင်အောင် တောင်းခံနိုင်တယ်၊ ဒီလိုမှ မရသေးယင် နှုတ်ကမပြောပဲ သုံးကြိမ်သွားပြီးတော့ ကပ္ပိယဆီကိုရပ်ရတယ်၊ ဒီလိုမှမရယင်တော့ အလှူရှင် ထံမှာ မရကြောင်း သွားပြီးပြောနိုင်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ အခြားနည်းနဲ့ တောင်းယင်၊ အလှူခံယင် နိဿဂ္ဂိအာပတ်သင့်ပုံကို ပြထားတယ်။

အဲဒီဒေသနာတော်အတိုင်း ဆိုယင် အင်မတန်သန့်ရှင်းပါတယ်၊ တချို့ ငွေလှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စတ္တုငွေမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့သော ရဟန်းတော် တို့အား

အပ်စပ်သော လိုရာ ပစ္စည်းများကို လူတယ်ဆိုယင်တော့ သူတို့အတွက်လဲ စင်ကြယ်ပါတယ်။ ဘုရားပစ္စည်းရော၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးရော၊ ထီး ဖိနပ်ရော ဘာမဆိုရနိုင်တာပဲ။ အဲဒီအတိုင်း တောင်းပြီးတော့ သုံးဆောင်ရတယ်။ ဝတ္ထုငွေပေးလိုက်ပါ။ ဘယ်သူ့ဆီ ပေးလိုက်စမ်းပါ စသည်ဖြင့်ပြောလို့ရှိယင် နိဿဂ္ဂိပါစိတ် အာပတ်သင့်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ သူများကိုလူလိုက်ပါလို့တော့ ပြောသင့်တဲ့အခါပြောရတာပဲ။ လူချင်လို့ရှိယင်မပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါက သူတပါး သုံးဆောင်ဖို့ အတွက် ညွှန်ကြားရတာ၊ အဲဒီလို မညွှန်ကြားပဲ ကိုယ်တိုင် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့၊ ရဟန်းတော်များ အသုံးကျတဲ့ ပစ္စည်းလှူဖို့ ဒီလို ညွှန်ကြားရတာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ ဒေသနာတော် အတိုင်း လိုက်နာဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်း လိုက်နာနေယင် သူများအပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနှောမနေဘူး၊ ဆက်ဆံမနေဘူး ဆိုယင်လဲ သူများက အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။

ယခုကာလမှာ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီ ဝယ်ကြ၊ရောင်းကြ၊ ကိုယ်တိုင်မဟုတ်သော်လဲ နီးစပ်တဲ့ဒကာ၊ဒကာမတွေကို အရောင်းခိုင်းပြီး ဈေးဆိုင်တွေဖွင့်၊ ဒီလိုလုပ်နေတာတွေရှိတယ်။ ဒါတွေဟာ ရဟန်းတော်များ မပြုကောင်းတဲ့ အမှုတွေပဲ။ အဲဒီလို အမှုတွေကိုလဲ အခုတော့ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတယ်ဆိုတာကို ကြားသိရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရန်ကုန် သာသနာ့ရိပ်သာမှာလာပြီးတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိနည်းနဲ့စပ်တဲ့အပြစ်တွေလဲ ကင်းအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါ။ ဝိနည်းမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပါရာဇိကနဲ့စပ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကလဲကင်းအောင်နေကြပါလို့အထူးတိုက်တွန်းပါတယ်။

အဲဒီလို တိုက်တွန်းတဲ့အတိုင်းအားထုတ်ကြခြင်းဖြင့်ကျေးဇူးများဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိယင် သက်ဆိုင်ရာဌာနက အစစ်အဆေးခံရမယ်၊ စောဒကာက

မေးတာ စုံစမ်းတာ၊ စုံစမ်းလို့ သေချာပြီဆိုယင် အဲဒီရဟန်းကိုလဲ ဖမ်း၊ ဖမ်းပြီးတော့ ဝိနိစ္ဆယဌာနမှာတင်မယ်၊ အဲဒီကထပ်မေးလို့ အမှုထင်ရှားယင် အမှုရှိတဲ့အတိုင်းခံရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို စစ်ဆေးလို့ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပါရာဇိကကျူးလွန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ရှိယင် (၆၃)ပါးတောင် ဆုံးဖြတ်စာ တွေထဲမှာ ဟိုတုန်းကတွေ့ရတယ်၊ အခုနောက်ထပ် ဘယ်လောက်များနေ မယ်မသိဘူး၊ အဲဒီအထဲမှာ တချို့ တော်တော်ဘုန်းကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါတယ်၊ တော်တော်နေရာမကျတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်လဲ အပြစ်ကင်း အောင် ကိုယ်နဲ့စပ်တဲ့ဆရာသမားတွေလဲ မထိခိုက်အောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။

ယခု ဝါဆိုလဆန်း(၇)ရက်နေ့ ဉာဏ်စဉ်ဟောပြီးယင် (၈)ရက်(၉)ရက် နေ့တွေမှာ ဝါမဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြန်ကြဖို့ပါပဲ၊ ဒီမှာ ဝါဆိုနေယင်လဲပဲ နေသင့်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ပြည့်စုံမှုဖြစ်မယ်၊ အထူးအားဖြင့်တော့ ရှေးတုန်းက သိက္ခာဝါကြီးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပဲ ဒီကလက်ခံပါတယ်၊ ဝါငယ်တဲ့ ဒုလ္လဘတို့ ဘာတို့ဆိုယင် သိပ်လက်မခံပါဘူး၊ သူ့ရက်နဲ့သူ ခဏနေတဲ့ ဒုလ္လဘဆိုယင် တော့လဲ လက်ခံရတာပေါ့လေ၊ တဝါတွင်းလုံး နေမယ်ဆိုယင်လဲ လက်ခံ သင့်ယင် လက်ခံရတာပဲ၊ တရားကိုလိုလိုလားလား ရှိရှိသေသေနဲ့ တကယ် အားထုတ်နေတယ်ဆိုယင်လဲ - ဒါကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းစစ်နေကြတဲ့ဆရာတော် က သိနေတာပဲ၊ အဲဒီဆရာတော်က နေသင့်တယ်လို့ ထောက်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုယင်လက်ခံရမှာပဲ၊ မနေသင့်ဘူးဆိုယင်တော့ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ အဲ-ဝါမဆိုရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဝါဆိုလဆန်း (၁၀)ရက် အတွင်း ပြန်ကြဖို့ပါပဲ။

အခု ဝါတွင်းကျတော့ ဝါဆိုပူဇော်ပွဲအနေနဲ့ ငင့်လှူတာတွေရှိတယ်၊ ဒီမြို့ထဲက(၄၀)ကျော်လောက်နဲ့ မြို့ပြင်ကပါပဲ (၃၀) ကျော်လောက်၊ ဒီမှာ ဝါဆိုပုဂ္ဂိုလ်(၁၀၀)ကျော်လောက် ရှိပါတယ်၊ အခုတော့ အဲဒီလောက်မရှိ

ဘူးလို့ကြားသိရတယ်၊ အပြင်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာက ယောဂီဟောင်းတွေ ပါပဲ၊ အဲဒါလူသင့် လူထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ယောဂီမဟုတ်တာတွေလဲ နည်း နည်းပါးပါးတော့ပါပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူတဲ့အဆုံးအမအတိုင်း ကျကျနန အားထုတ် ပြီးတော့ သူများအပြစ်တင်ဖွယ်လဲကင်းအောင်၊ မိမိတို့မှာ သီလအပြည့်အဝ ရှိသော ကုသိုလ်တရားတွေလဲ ပွားများအောင် အားထုတ်သွားကြဖို့ပါပဲ၊ ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့
ဩဝါဒကထာဒေသနာ

စင်ကြယ်သန့်ရှင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်

(ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တပည့်ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် နေရေး ထိုင်ရေးနှင့်စပ်၍ လည်းကောင်း၊ တရားအားထုတ်ရေးနှင့် စပ်၍လည်း ကောင်း အလျဉ်းသင့်၍ အခွင့်သင့်တိုင်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် သတိပေး တော်မူခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကို မညှိုးမနွမ်းစေလိုသော သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒ ပြင်းပြကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှသည်။ နေ့တရားပွဲတွင် တကြိမ် သတိပေးဟောကြားပြီး၍ ညနေပိုင်းတွင် တကြိမ်ထပ်၍ သတိပေးတရားဖြင့် ဩဝါဒကထာမြှောက်ကြားတော်မူပါသည်။)

ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ နီးစပ်နေတာဖြစ်တော့
ပိုပြီးဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်

အရှင်ဘုရားတို့ အခုစွပ်စွဲမှုတွေဟာ ဟုတ်လို့စွပ်စွဲမှုတွေလဲ ပါနိုင်တယ်။ အချင်းချင်းမလိုလို့ မဟုတ်မမှန်စွပ်စွဲမှုမျိုးတွေလဲ ပါကောင်း ပါလိမ့်မယ်။ အစွပ်အစွဲခံရလောက်တဲ့ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပဲ။ အနေအထိုင် နေရာ မကျလို့ယင်လဲဖြစ်မယ်။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်ကို ရိုရိုသေသေမကျင့်ပဲ မဟုတ်တာ တွေကို လျှောက်လုပ်နေလို့ယင်လဲဖြစ်မယ်။ တချို့က အကျင့် အနေအထိုင် ကောင်းပေမယ့်လို့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရာကျတော့ လိုနေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင်လဲ အစွပ်အစွဲခံရတတ်တယ်။ ဝိနည်း ဒေသနာတော်နဲ့မညီပဲ မာတုဂါမတွေနဲ့ အရောအနှောများပြီးတော့ စီးပွားရေးတွေလုပ်နေကြ တာတွေလဲရှိတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အစွပ်အစွဲခံရမှာပဲ။

အဲဒီတော့ မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူးဂရုစိုက်ပြီး နေကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ မဟာစည်ရိပ်သာက ဓမ္မကထိကတွေကျတော့ တရားဟောနေကြရလို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ နီးစပ်ပြီးတော့နေတယ်။ သူတို့ကို ဆုံးမညွှန်ကြား နေကြရတာဖြစ်တော့ မနီးစပ်လို့ကလဲမဖြစ်ဘူး။ သူတို့နဲ့ မကင်းဘူး။ အဲဒါ သူများအထင် အမြင် မလွဲအောင်နေတတ်ဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆက်ဆံလို့ရှိယင်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ မသန့်မရှင်း ဆက်ဆံလို့ရှိယင်တော့ဖြင့် အပြစ်လဲရှိတယ်။ အပြစ်မရှိတောင်မှ ဘေးက အမြင်မတော်ယင် စွပ်စွဲစရာဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုစွပ်စွဲစရာဖြစ်လို့ စွပ်စွဲမှလဲ စိုးရိမ်ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် သာသနာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူများ အထင်အမြင်လွဲမှားတွေ၊ မတော်မဆင်တာတွေ မဖြစ်အောင် နေထိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

စောစောပိုင်းကမရှိသေးဘူး

သာသနာတော်ကို လေးလေးစားစားနဲ့ ဆောင်ရွက်နေကြတာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်။ သာသနာတော် ကြီးပွားဖို့၊ သာသနာတော်သန့်ရှင်းဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ နောက်ကျတော့ မလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ဟိုကစွပ်စွဲ၊ ဒီကစွပ်စွဲနဲ့ ရှုပ်ထွေးပြီး မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာရော ပါကုန်မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။

အခုသာသနာ့ရိပ်သာမှာလာပြီး အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမတော်အတိုင်းကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး နေထိုင်ကြဖို့ပဲ။ ဘုရားလက်ထက်တော်ကဆိုယင် စ, ကာစတုန်းက တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ချည်းပဲ။ အလွတ်နေထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိသေးဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ တရားအားထုတ်တာ မဟုတ်ပဲ၊ ဘုရားတရားကို လေ့လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြတယ်။

အစတုန်းကမရှိပေမယ့်လို့ နောက်တော့ ပရိယတ္တိချည်း အားထုတ်ပြီး တော့ သင်ကြားလေ့လာမှုတွေ ရှိလာတယ်။ အခုခေတ်ဆိုယင် ပရိယတ္တိ စာသင်တိုက်ကြီးတွေ အရပ်ရပ်မှာရှိနေတာပဲ။ ပရိယတ္တိသင်ကြားရုံ၊ သီလ ပြည့်စုံရုံနဲ့တော့ ဘုရားအလိုတော်ကျ မဖြစ်သေးဘူး။ သမာဓိတွေ၊ ပညာ တွေပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဦးမှ။ အဲဒီလိုအားထုတ်ဖို့လဲလိုပါတယ်။ တချို့ ရဟန်းပြုပြီး စာပေတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲ။ တချို့တော့လဲ စာပေ တောင် ကောင်းကောင်း သင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကတော့ တယ်ဇန်ရာ မကျဘူးပေါ့။

တချို့က စာပေတွေ မတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တတ်ပါတယ်။ စာပေတွေ တတ်ပြီး သူများတွေကိုတော့ သြဝါဒ ပေးနေတာပဲ။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဖြစ်အောင် ဘာမှ အားမထုတ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်တွေ ကုန်နေတယ်။ ဒါလဲပဲ မတော်လှဘူး။ စာပေတတ်အောင် သင်ကြားပြီးတော့ သမာဓိ၊ ပညာအတွက်လဲ ဆက်လက်အားထုတ်နိုင်ယင် ကောင်းပါတယ်။

အခု ဒီမှာ လာအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ကြ ဖို့ပါပဲ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြစ်စေလို့ မတော်ဘူး။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆိုယင်တော့ စီးပွားရေး သဘောဆန်နေတယ်။ ဒီမှာနေပြီး ချမ်းသာချင်လို့၊ ပြည့်စုံသင့် တာတွေပြည့်စုံချင်လို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာနေသလို ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒီ လိုဖြစ်စေလို့ မတော်ဘူး။ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်မှ ကောင်းတယ်။ အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆချည်းဇန့်လို့ သိပ်မကောင်း ဘူး။ အချိန်အခါရလို့ရှိယင် အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကိုယ့်တရား လေးနဲ့ကိုယ် ရှုမှတ်ပွားများနေဖို့ လိုပါတယ်။ အချိန်ရှိသလောက်ပေါ့။

ဘုရားဝတ်တက်ဖို့လဲ လိုပါတယ်

ညနေခင်းတကြိမ်၊ နံနက်ခင်းတကြိမ်၊ ဘုရားဝတ်တက်ဖို့ သတ်မှတ် ထားပါတယ်။ နံနက်ခင်းတော့ဖြင့် ဟိုမှာလာပြီး ဘုရားဝတ်တက်ဖို့၊ ဘုရား

ဟောတဲ့တရားတော်တွေကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြရတယ်။ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်
တာကို သိပ်အချိန်မကြာရအောင် (၁၅) မိနစ်လောက်နဲ့ပြီးအောင် သတ်မှတ်
ထားတာပါပဲ။ ဘုရားရှိခိုးတာဟာလဲ တိုတိုပဲ လုပ်သားပါတယ်။ တရား
အားထုတ်တဲ့ အချိန်တွေ များများ ရအောင်လို့ (၄၅) မိနစ်လောက်
အချိန်ယူထားပါတယ်။ အဲဒါ နံနက်ပိုင်းတော့ လာရောက်ပြီးအားထုတ်
ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အိပ်ပျော်နေတာနဲ့၊ မနိုးတာနဲ့မလာကြတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိတယ်။ နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်းနိုးဖို့ စီစဉ်ထားစရာ
ကောင်းပါတယ်။ ဒီလောက်တော့လဲ အချင်းချင်းဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

နေ့လယ် အချိန်အားလို့ရှိယင် ကျန်းမာရေး ကောင်းအောင် အိပ်ဖို့ရာ
အချိန်တွေရှိပါတယ်။ ညနေပိုင်းကျတော့လဲ ဘုရားဝတ်တက်ဖို့နဲ့ ဘုရား
ဝတ်တက်တဲ့အခါမှာလဲ ရွတ်သင့်တဲ့ ဒေသနာတော်လေးတွေကို ရွတ်ဖို့
ပါပဲ။ ဒီလိုရွတ်ခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတဖြစ်ပါတယ်။ ပရိတ်ကိုလဲ မကြာမကြာရွတ်
နေလို့ရှိယင် ပရိတ်တွေ အကုန်လုံးရနေမှာဖြစ်လို့ ရွတ်စရာရှိတဲ့ အခါ
အဆင်ပြေအောင် ရွတ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ယင် အဆင်မပြေပဲ ဖြစ်နေ
တတ်တယ်။ ညနေပိုင်းမှာလဲ ပရိတ်ရွတ်ရုံမဟုတ်ပဲ တရားလဲ အားထုတ်ဖို့၊
အဲဒီမှာ အချိန်နည်းနေသလားတော့မပြောတတ်ဘူး၊ ရသလောက်ပေါ့
လေ၊ အဲဒီလို အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။

အခုနေအခါမှာ သူများပြောစရာ မရှိအောင် မိမိတို့က အနေအထိုင်
တွေ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ အပြစ်ကင်းအောင်၊ စင်ကြယ်အောင် နေကြ
ထိုင်ကြဖို့လိုပါတယ်။ အထူးအားဖြင့်ဆိုယင် မာတုဂါမတွေနဲ့ ရောနှော
နီးစပ်ပြီးတော့မနေဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုတော့ အထူးပြောစရာမရှိ
ပါဘူး၊ သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ပြောရတာပါပဲ။

တယောက်တည်းလာမမေးတာကောင်းတယ်

ဒီမှာလဲ ရှေးတုန်းက တယောက်တည်းနေပြီး ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနှောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိပါဘူး။ တဦးတယောက်တည်း ဆိုယ်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေနဲ့ ရောနှောမနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့က မေးစရာ၊ မြန်းစရာရှိလို့ မေးမြန်းပေမယ်လို့ တယောက်တည်းတော့ လာမမေးတာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကပြောစရာ၊ ဆုံးမစရာရှိယင်လဲ တယောက်တည်း ခေါ်ပြီး ပြောဆိုဆုံးမလို့ နေရာမကျဘူး။ ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထင် အမြင်လွဲမယ်ဆို လွဲစရာရှိတယ်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဟောပြော နေပေမယ်လို့ ဘေးကအထင်မှားပြီး စွပ်စွဲစရာအကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒါတွေလဲ ဂရုစိုက်ပြီး အဆင်ပြေအောင် နေကြ၊ ထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

ရဟန်းတော်များမှာ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်ပြီး အပြစ်ကင်းအောင် အထူးဂရုစိုက်ကျင့်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်နေလို့ ရှိယင် တော့ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်နဲ့ စပ်လို့ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းနေတော့တာပါပဲ။ အဲဒါကြိုးစားပြီးရှုမှတ် အားထုတ်နေကြဖို့ပါပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့ နည်းကို တော့ ဧနုလယ်က ဟောပြီးလို့ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ တရားနာတဲ့ ရဟန်းတော်တွေလဲ အားလုံး တရားလာနာကြတာ ကောင်း ပါတယ်။ အားလုံး နားမလည်စရာမရှိပါဘူး။ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမဩဝါဒအတိုင်း ကျင့်သုံး အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော တရားထူး၊ တရားမြတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

၁၃၄၂-ခု၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

အောက်ခြေက သီလအရေးကြီးတယ်

မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်နဲ့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့အခါကာလမှာ ဘုရား အဆုံးအမဘော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်တဲ့အလျောက် ဘုရား တရား တော်တွေကို အလေးအနက်ထားပြီး ကျင့်ကြံရမယ်။ တချို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဆိုပေမယ့်လို့ ဘုရား တရားတော်ကို အလေးအနက်ထားပြီး မကျင့်ကြဘူး။ တော်ရုံပဲ သဘောထားကြတယ်။

အရေးကြီးတာကတော့ ရဟန်းတော်တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။ ရဟန်းတော်တွေကတော့ သာသနာတော်သို့ ဝင်လာကတည်းက မြတ်စွာ ဘုရား ဆုံးမတာတွေကို ကျင့်ဖို့ရာ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ သာသနာတော်ဝင်ပြီး တော့ ရဟန်းပြုကြတာပဲ။ ဒီတော့ ဘုရားဆုံးမတော်မူတဲ့ အဆုံးအမတွေကို အတိအကျ လိုက်နာကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဘုရား သာသနာတော်တွင်းမဟုတ်လို့ရှိယင် ဒီရဟန်းတရားတွေကို အားထုတ်ခွင့် မရနိုင်ဘူး။ ရဟန်းဖြစ်မှသာ ရဟန်းတရားတွေကို အားထုတ်ခွင့်ရနိုင်တယ်။

ရဟန်းတရားဆိုတာလဲ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဒီသုံးခုပါပဲ။ အခြေခံဖြစ်တဲ့ သီလက ပြည့်စုံဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတွေကို အားမထုတ်နိုင်တောင်မှ သီလကိုတော့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ဖို့လိုပါတယ်။ တချို့မှာ ရဟန်းဖြစ်နေပေမယ့်လို့ ပေါ့ပေါ့နေကြ

ထိုင်ကြတာတွေလဲ ရှိတာပဲ။ မလဲ့မကင်းသာလို့ မတော်တဆ သင့်သွားတဲ့ အာပတ်ကိုသာ ဒေသနာပြောကြားပြီး၊ အဲဒီ အာပတ်ကို ပြေသင့်တာ၊ ဒေသနာ ပြောကြားလိုက်ယင် ပြီးတာပဲဆိုပြီးတော့ မရိုမသေ မပြုလုပ် သင့်ပါဘူး။

သီလပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ ပြီးနေလို့မဖြစ်သေးဘူး

သီလပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ မိမိတို့လိုအပ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ပြည့်စုံတာမဟုတ် သေးဘူး။ “သံသာရဝဋ္ဋဒုက္ခတော မောစနတ္ထာယ”-လို့ အစကရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း သံသရာဝဋ်က ထွက်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်မှသာ မိမိတို့ရည် ရွယ်ချက်က ပြည့်စုံကြမှာပဲ။ ဒီတော့ သီလနဲ့ပြည့်စုံပြီဆိုယင် နိဗ္ဗာန်ရောက် ဖို့ရာ သမာဓိနဲ့ ပညာနဲ့ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရဦးမှာပဲ။ အဲဒီ တော့မှ မိမိတို့ရည်ရွယ်ချက်က ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်။

အင်း-ရည်ရွယ်တုန်းကတော့ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ရည်ရွယ် တဲ့အတိုင်း တကယ် ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြတာကတော့ နည်းနည်းပဲ။ သိပ်မများလှပါဘူး။ ဉာဏ်ထူးဖြစ်အောင် ကျကျနန အားထုတ်ကြတာ ကတော့ အင်မတန်နည်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကာစတုန်းက မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တကယ်ကိုကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ စာပေတွေဆိုတာကလဲ မရှိသေးဘူး။ အဲဒီလိုမရှိသေး တော့ စာပေသင်ဖို့လို့ဆိုပြီး သာသနာတော်ကို ဝင်ကြတာမဟုတ်သေးဘူး။ သာသနာတော်ဝင်ပြီး ဘုရားအဆုံးအပအတိုင်း ကျင့်ကြတာပဲ။ နောက်ပိုင်း စာပေတွေရှိလာတော့မှ စာပေကိုသင်ရုံ လေ့လာရုံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိလာပါ တယ်။ သို့သော်လဲ အဲဒီလို သင်ရုံ၊ လေ့လာရုံနဲ့ အားရမနေပဲ သမာဓိ၊ ပညာ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားဖို့လဲ အရေးကြီးပါတယ်။

စာပေကျမ်းဂန်တတ်ရုံနဲ့လဲ ပြည့်စုံတာ မဟုတ်သေးဘူး။ တချို့ဆိုလို့ ရှိယင် စာပေကျမ်းဂန်တောင် တတ်အောင်မသင်ပဲ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အဆင်မပြေပါဘူး။ တော်တော်နေရာမကျ တာပဲ။ ရဟန်းဆိုယင် ရဟန်းတို့အလုပ်ကိုတော့ လုပ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကောင်းကောင်းနဲ့သာ ဆိုယင် ဝိပဿနာကလဲ ခဲယဉ်း လှတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုနေရုံပဲ။ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝီရိယ အားနည်းယင်တော့ အားမထုတ်နိုင်ဘူး ပေါ့လေ။ ဝီရိယအားကောင်းယင် မခဲယဉ်းပါဘူး။

သတိလေးမျိုး ခွဲခြားထားတယ်

ကာယာနုပဿနာသတိ၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိ၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိ၊ ဓမ္မာနုပဿနာသတိ-လို့ ဝိပဿနာရှုရာမှာ ဒီလိုသတိလေးမျိုး ခွဲခြားပြီး ဟောကြားထားပါတယ်။ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ပေါ်လာတိုင်း ဘယ်အပိုင်းကနေရှုရ၊ ရှုနေလို့ရှိယင် အဲဒါ ကာယာနုပဿနာသတိဖြစ် တာပဲ။ ကိုယ်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေထင်ရှားလာလို့ရှိယင်လဲ ဝေဒနာကိုရှုရတယ်။ ဝေဒနာတွေကတော့ အမျှားအားဖြင့် ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရှုရတာကမျှား တတ်ပါတယ်။ ဒါကလဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိက ဒုက္ခရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဒီ နှစ်မျိုးမှာလဲ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေက တော်တော် တွေ့ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတောင် ကိုယ်ဆင်းရဲတွေက တော်တော် တွေ့ရတတ်သေးတယ်။ မကျန်းမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်တော့ သာပြီး တွေ့ရတာပေါ့။ အကြောင်းညီညွတ်လို့ တကယ်ရှုယင်တော့ အဲဒီ ဒုက္ခဝေဒနာ တွေ၊ မကျန်းမာမှုတွေ ပျောက်ကင်းသွား တတ်ပါတယ်။ အင်မတန် နေရာ ကျတာပဲ။

အမှတ်ရတဲ့သတိဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း သမာဓိကလဲဝင်လာတယ်။ မရှုမှတ်ပဲ နေလို့ရှိယင်တော့ စိတ်တွေကသွားချင်ရာသွား၊ ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပြီး ပျံ့လွင့်နေတာပဲ။ မပြတ်ရှုမှတ်နေယင်သာရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေး ကတည်နေတာ၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ဒီလိုတည်နေယင် အဲဒါသမာဓိပဲ။ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်းပေါ့လေ။ အဲဒါတွေကို ရှုမှတ် ရတယ်။ စားတိုင်းဆိုတာကတော့ အကုန်လုံး ရှုမှတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ အကုန်လုံး ပြည့်စုံအောင် မမှတ်နိုင်ယင်လဲ ရသလောက်ပေါ့လေ။ ရသ လောက်တော့မှတ်မှပဲ။

အဲမှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေးဟာတည်နေ တယ်။ ကိုယ်အမှုအရာကိုမှတ်ယင် ကိုယ်အမှုအရာပေါ်မှာတည်တယ်။ စိတ်အမှု အရာတွေကိုမှတ်ယင် စိတ်အမှုအရာပေါ်မှာ တည်တယ်။ ဝေဒနာတွေကို မှတ်ယင် ဝေဒနာပေါ်မှာတည်တယ်။ ပြီးတော့ သဘောတရားတွေဆိုတာ ကတော့ ဒီဟာတွေအကုန်လုံးပါပဲ။ ခွဲစိတ်ယူမယ်ဆိုယင်တော့ ကိုယ်အမှုအရာ ရယ်၊ ဝေဒနာရယ်၊ စိတ်ရယ်၊ ဒါတွေကို ချန်ထားပြီးတော့ ယူရမှာဖြစ်ပေ မယ်လို့ အားလုံးသဘောတရားတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒါ စုပေါင်းလိုက်တော့ ရုပ်နာမ်သဘောတရားတွေသာဖြစ်တယ်။

အမြဲတမ်းရှုမှတ်နေယင် အမှတ်ရတဲ့ သတိလေး ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သမာဓိကလဲဖြစ်နေတာပဲ။ သီလမဂ္ဂင်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်တွေ ရင့်သန်လာလို့ရှိယင် ဝိပဿနာပညာမဂ္ဂင်တွေလဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဝိပဿနာပညာဉာဏ်ဖြစ်တော့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကစပြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒါ ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြား သိတဲ့ဉာဏ်ကစပြီး တွေတာပါပဲ။

ရှုမှတ်ယင်း အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ဉာဏ်တွေ

ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်ကစပြီးတော့ အဲဒီကနေ အကြောင်း အကျိုးကိုဆက်လက်ပြီး သိတန်သလောက်သိလာတယ်။ အကြောင်းအကျိုး

ဆိုတာကတော့ အဆက်အသွယ်တွေအများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံး သိတယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ သိတန်သလောက်သာ သိနိုင်တာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ အကြောင်းအကျိုးတွေကို အကုန်သိတာမို့ အဲဒါ တွေကို အများကြီး ဟောကြားထားပါတယ်။ ရှုမှတ် အားထုတ်သူတွေ အနေနဲ့ကတော့ ဒါတွေအကုန်လုံးသိဖို့ရာမလွယ်ပါဘူး။ သို့သော်လဲ ပါရမီ ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်တော့ တော်တော် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သိသင့်သလောက်သိယင် ပြီးတာပါပဲ။

အဲဒီကနေ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာလေးတွေကို ကိုယ်တိုင် သေသေ ချာချာသိလာတယ်။ အဲဒီတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတာ သူများပြောလို့ မဟုတ်ပဲ ကိုယ်တွေ့သိလာတော့တာပါပဲ။ ဖြစ်ပြီးပေါ်လာလိုက်၊ အဲဒီ ပေါ်လာတိုင်း ပေါ်လာတိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ မှတ်ရတဲ့အာရုံလဲ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ။ အဲဒါ အနိစ္စသဘော ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်နေတာ။ ဒီလိုဖြစ်ပြီးပျက်နေတာကို မြင်နေရတော့ ချမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်စွဲလမ်း တော့မှာလဲ မစွဲလမ်းတော့ဘူး။ ဖြစ်ပြီးပျက်နေတဲ့ ဆင်းရဲတရားတွေဆိုတာ သိလာတယ်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလဲမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကောင်လို့ စွဲလမ်းစရာလဲမရှိဘူး။ ဒီလိုသိလာတယ်။

ရုပ်၊နာမ်တွေကို ဒီလိုမရှုမမှတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အလျင်ကမြင်တာ လဲငါပဲ။ အခုမြင်နေရတာလဲ ငါပဲ။ အခုကြားတာလဲငါ စသည်ဖြင့် အတ္တ ကောင်အနေနဲ့ စွဲလမ်းနေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ပေါ်ပြီး ပျောက် ပေါ်ပြီးပျောက်နေတဲ့တရားတွေပဲ။ မြင်တာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ ကြားတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ နံတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ စားတာလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ တွေ့ထိတာလဲပေါ်ပြီးပျောက်၊ မှတ်သိတာလဲ ပေါ်ပြီး ပျောက်၊ အဲဒါတွေဟာ ပေါ်ပြီးပျောက်နေတာတွေချည်းပဲ။ တခုမှတည်တံ့

နေတာမရှိဘူး၊ အဲဒါတွေ သမာဓိအားကောင်းလာယင် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်
တိုင်း တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါတွေ သိအောင်လို့ အားထုတ်ပြီး ရှုမှတ်ကြရ
တာပဲ။

“ သမာဓိတော ယထာဘူတံ ပဇာနာတိ ”၊ သမာဓိတော = သမာဓိ
အားရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ယထာဘူတံ = ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ၊ ပဇာနာတိ =
သိ၏-တဲ့၊ တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိရှိလာပြီဆိုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာဟုတ်တိုင်း
မှန်စွာ ရုပ်,နာမ်ကိုလဲ ပိုင်းခြားသိတယ်၊ အကြောင်းအကျိုးကိုလဲပိုင်းခြား
သိတယ်၊ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒီလို သိတာဟာ
အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တကို ကိုယ်တိုင်ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ သိတာပဲ။

ရှုမှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ငါးပါး

အဲဒီလို သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီဆိုယင် သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့ ကြံစည်မှုကတော့
ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ဖြစ်နေတာပါပဲ၊ အမှန်သိမြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်မှုလေးတွေလဲ ပါဝင်နေတာပဲ၊ ဒီနေရာမှာ သမ္မာ
ဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် ၂-ပါး၊ သမ္မာဝါယာမ, သမ္မာသတိ, သမ္မာသမာဓိ
အဲဒီ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး ပေါင်း ၅-ပါး၊ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း သမာဓိ
မဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါး ဒီ ၅-ပါးပဲရှိတယ်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ရှိရမယ်
ဆိုပေမယ်လို့ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးကတော့ ထည့်ယှက်သောထည့်ရမယ်၊ တပါးစီ
ဖြစ်တယ်လို့ဆိုယင်တော့ ဟိုတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာကိုဆိုရမှာပဲ၊ မှတ်တဲ့အခါမှာ
ပါတယ်ဆိုယင် ဆိုစရာတော့ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ကျမ်းဂန်တွေက
မဆိုပါဘူး။

အဲဒီလို ရှုမှတ်နေတဲ့ အခါမှာ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပမှ လွန်မြောက် နေတာပါပဲ၊
အလွဲအမှားအကြံအစည်တွေ ကင်းနေပါတယ်၊ မိစ္ဆာဝါစာ = အလွဲအမှား
ပြောဆိုမှုတွေလဲ ကင်းနေတာပဲ၊ မိစ္ဆာကမ္မန္တ = အလွဲအမှား ပြုမှုတွေလဲ

ကင်းနေတာပဲ။ မိစ္ဆာအာဇီဝ=အလွဲအမှား အသက်မွေးမှုတွေလဲ ကင်းနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့လဲပါတယ်ဆိုယင် ဆိုနိုင်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီသီလမဂ္ဂင်တွေကို ရှုမှတ်တဲ့အခါကာလမှာ အထူးအားထုတ် နေရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိုလိုပြီးနေလို့သာ ပါတယ်ပြောရတာပဲ။ အဲဒီသီလမဂ္ဂင်တွေပါ ပေါင်းမယ်ဆိုယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပေါ့လေ။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွေ ပွားနေတာပါပဲ။

ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွေ ရင့်သန်သွားတော့ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်လာတာပါပဲ။ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီ အရိယမဂ္ဂင်ဆိုတာက အစကတည်းကဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ပြည့်စုံမှသာ အရိယမဂ္ဂင်ဖြစ်တာ။ အရိယမဂ္ဂင်တွေဖြစ်ပြီဆိုတော့ ရှေးဦးစွာ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်-အဲဒီ မဂ်၊ ဖိုလ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါတွေ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတယ်။

အကြာကြီးဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး

အဲဒီမဂ်စိတ်၊ ဖိုလ်စိတ်တွေဆိုတာ အကြာကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မဂ်စိတ်က တကြိမ်တည်းပဲဖြစ်တာ။ ဖိုလ်စိတ်ကတော့ ၂-ကြိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် ၃-ကြိမ်ပဲ။ အများဆုံး ၃-ကြိမ်ပဲ သူကဖြစ်တယ်။ အစဖြစ်တာကတော့ အဲဒီလောက်ပဲ။ သို့သော်လဲ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတဲ့အခါမှာတော့ အများကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဖိုလ်စိတ်တွေ အဲဒီအခါကျတော့ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

အခုဒီမှာ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လို့ဆိုပြီး အားထုတ် နေကြရတာပါပဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် ဝမ်းသာစရာအင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ။ တို့မှာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင်းဝင်ရောက်ပြီး အကြောင်းညီညွတ်လို့ အားထုတ်ခွင့်ရတာဆိုပြီး အင်မတန်ဝမ်းသာဖို့ကောင်းပါတယ်။

ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေကြပဲ ကြိုးစားပြီးအားထုတ်ကြဖို့ပဲ။ အဲဒီလို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
တရားတွေကို တိုးတက်ပြည့်စုံအောင် ရှုမှတ်အားထုတ်ကြခြင်း ကားဖြင့်
မိမိတို့အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်
ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု—သာဓု—သာဓု။

၁၃၄၃-ခု၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

(တရားအားထုတ်ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဘုရားသိက္ခာပုဒ်တော်တွေကို သိနားလည်အောင် လေ့လာအားထုတ်ထားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများရခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတဆယ့်ငါးပါး၏ သရုပ်နှင့် အဓိပ္ပာယ်များကို ဤတရားတော်၌ထည့်သွင်း ဟောကြားထားသည်။)

သူများအပြစ်ကို မပြောတာ

ကိလေသာငြိမ်းတန်သလောက်ငြိမ်းတယ်

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းအောင် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကင်းအောင်လို့ အားထုတ်ရတာ၊ အားထုတ်လို့ တရားပြည့် စုံပြီဆိုတော့ စိတ်လဲပဲ ကောင်းသွားတယ်၊ တရားမပြည့်စုံယင် စိတ်ကိုက တယ်မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အကျိုးတွေကို ကြည့်ပြီး သူများအကျိုးမဲ့တွေကို ကြုံလိုက်၊ စည်လိုက်၊ စိတ်ကူးလိုက်၊ ပြောဆိုလိုက်-အဲဒီလို မတော်မသင့်တာ တွေကို လုပ်တတ်တယ်၊ တရားပြည့်စုံယင်တော့ အပြစ်တွေယင်တောင်မှ သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲဆိုပြီး သူများအပြစ်ကိုမပြောပဲ လျစ်လျူရှုနိုင်တယ်။

သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲဆိုပြီး နှလုံးသွင်း ထားနိုင်တယ်၊ သူများတွေဒုက္ခ ရောက်အောင်တော့ မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ စိတ်တွေလဲကောင်း၊ ကိလေသာ တွေလဲ ကင်းတန်သလောက် ကင်းသွားတယ်၊ တော်တော်နေရာကျပါတယ်၊ မတော်မသင့်တဲ့အမှုတွေလဲ အဲဒီတော့ကင်းသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တရား ပြည့်စုံအောင် ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစား တရားကိုအားထုတ်ကြဖို့

အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ တရားမပြည့်စုံသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြည့်စုံအောင် ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တိုးတက်အောင် အချိန်ရသလောက်အားထုတ်ရတယ်။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကိုလဲ လေ့လာထားကြ

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေကိုလဲ မသိသေးတာ သိအောင် လေ့လာထားတာ ကောင်းပါတယ်။ အကြောင်းရှိတဲ့ အခါကျတော့ သိက္ခာပုဒ်ရှိတဲ့အတိုင်း ညွှန်ကြားနိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်တိုင်လဲပဲ အပြစ်ကင်းအောင် နေနိုင်တယ်။ ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်းကြိုးစားအားထုတ် နေထိုင်လို့ ရှိယင် ကိုယ့်အတွက်လဲကျေးဇူးများတယ်။ ကိုယ်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အကျိုးကျေးဇူးများတာပဲ။

ဘုရားတရားတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြရတယ် ဆိုတာ အင်မတန်ချမ်းသာပါတယ်။ အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုယင် ချမ်းသာတာပဲ။ အပြစ်ရှိယင် ဆင်းရဲတယ်။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာချင်ယင် အပြစ်ကင်းအောင် ဘုရားတရားတော်အတိုင်း လိုက်နာပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒါ ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ဖို့နေထိုင်ကြဖို့ ထပ်မံပြီး တိုက်တွန်းလို ပါတယ်။

အင်မတန်ကျေးဇူးများတယ်

တရား ရှုမှတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ တင်းတင်းရင်းရင်းနဲ့ သမာဓိ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတယ်။ သမာဓိမဖြစ်ယင် ဉာဏ်မဖြစ်ဘူး။ ဒီပြင် ဘာမှမစဉ်းစားပဲ မပြတ်ရှုမှတ်နေမှ၊ အဲဒီလိုရှုမှတ်နေယင် သမာဓိ ဖြစ်တယ်။ သမာဓိဖြစ်ယင် ထူးခြားတဲ့ဉာဏ်လဲ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ပါပဲ။ ဝါတွင်းမှာဆိုယင် အစစအရာရာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက လူတာ တန်းတာ အင်မတန်ပြည့်စုံပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုမှီပြီး တရား အားထုတ်ရတာ အင်မတန်ကျေးဇူးများတယ်။

ကနေ့မနက် သီလဆောက်တည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘုန်းကြီးက ဘုရား
ဂုဏ်တော်ထဲက ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်ကို ဟောတယ်။ ဒီဂုဏ်တော်
တွေကို ဟိုအလျင်က ဟောလာတာပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကိုလဲ ဟောခဲ့ပါပြီ၊
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်လဲ ဟောခဲ့ပါပြီ၊ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်ကိုလဲ
အလျင်တုန်းက အတော်အသင့်တော့ ဟောပြီးသားပါပဲ။ အဲဒါကို ဒီနေ့
တော့ ထပ်ဟောရဦးမယ်။

ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်

“ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္န = ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတဆယ့်
ငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။”

ဒါက မြတ်စွာဘုရားမှာသာ ပြည့်စုံရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားတပည့်
သားတွေလဲ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံရမှာပဲ။ ပြည့်စုံအောင်အားထုတ်
ဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။ အရေးကြီးလို့ပဲ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကို ကြိုးစားပြီးအားထုတ်ဖို့ ဟောရတယ်။ မိမိအားထုတ်ခဲ့တဲ့ တရားတော်
တွေကို မြတ်စွာဘုရားလဲ ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ အာရုံပြုရပါတယ်။ အခုလဲ
မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ အားထုတ်ရတဲ့ တရားတော်ကို
လည်းကောင်း အာရုံပြုသော အားဖြင့် ပူဇော်ကြဖို့ပါပဲ။

ဒီဂုဏ်တော်တွေ ဒီကဘုရားရှိခိုးထဲမှာ အပြည့်အစုံပါပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာ
သုံးပါးရဲ့ သရုပ်၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးရဲ့သရုပ်၊ စရဏတဆယ့်ငါးပါးရဲ့သရုပ်၊ အဲဒါ
တွေ အကျဉ်းရော၊ အကျယ်ရော ပြည့်စုံအောင် ထည့်ထားပါတယ်။

“ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ၊ ပု-ဒိ-အာနှင့်၊ တဖြာထိုမှ၊ ဝိ-မ-ဣ-ဒိ၊ စေ-
ပု-ဒိ-အာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ပြီးလျှင်၊ သိ-ဣ-ဘော-
ဇာ၊ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရီ-ဩတ္တပ္ပ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ၊
တဖြာရှုပစျာန်စု၊ လေးခုအားဖြင့်၊ ဆယ့်ငါးပါးရ၊ စရဏ
တို့နှင့်လုံးဝဥဿုံ ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့်” တဲ့။

ဒီဆောင်ပုဒ်လင်္ကာလေးပါထည့်ထားပါတယ်။ “ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ” ဒီဝိဇ္ဇာသုံးဖြာကတော့ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ တရားတွေပါပဲ။ အဲဒီတရားတွေက ပု-ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ်၊ ဒိ-ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၊ အာ - အာသဝက္ခယအဘိညာဉ် ဒီသုံးပါးပါပဲ။

ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ်ဆိုတာ ရှေးဘဝဟောင်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့ သိတာ၊ ဒါကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပြည့်စုံတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တချို့ရဟန္တာဖြစ်ပေမယ်လို့ ဒီအဘိညာဉ်ကိုမရပါဘူး၊ သမထဈာန်တွေကိုရပြီး အဲဒီသမထဈာန်မှရအပ်တဲ့ အဘိညာဉ်ကိုရမှသာဖြစ်တယ်။ ဒီညာဏ်ဟာ သာသနာပမ္ဘာလဲ ရှိတန်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အဲဒီညာဏ်နဲ့ ရှေးဘဝဟောင်းတွေကို အကုန်လုံးမြင်တော်မူနိုင်တယ်။ ဘုရားဖြစ်မယ့်ညမှာ ညဉ့်ဦးယံအတွင်း ဒီပုဗ္ဗေနိဝါသညာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် ဆိုတာကတော့ နတ်မျက်စိများလိုပဲ။ လောကကို မြင်နိုင်၊ သိနိုင်တဲ့ညာဏ်ပဲ။ သူကတော့ အဘိညာဉ်နဲ့ သိနိုင်တဲ့ညာဏ်၊ အထူးအားဖြင့်သိနိုင်တဲ့ညာဏ် တဲ့။ နတ်မျက်စိ ဆိုတာကတော့ အထူးသိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟော်ရုံလောက်မြင်နိုင်တာ၊ မြတ်စွာဘုရား မြင်တာကတော့ မမြင်နိုင်တာကိုမရှိဘူး၊ တလောကလုံးမြင်နိုင်တယ်။ ဒီစကြဝဠာရော၊ တခြားမှာရှိတဲ့စကြဝဠာတွေရော အကုန်လုံးမြင်တော်မူနိုင်ပါတယ်။

တချို့လဲပဲ တရားထူးမရသေးပေမယ်လို့ ဒီအဘိညာဉ်ကိုရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ နည်းနည်းပါးပါးပဲမြင်တယ်။ အကုန်လုံး မမြင်နိုင်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ ဘုရားမဖြစ်မီအလောင်းတော်ဘဝကတည်းက သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကိုရတယ်။ အဲဒီညာဏ်နဲ့ လောကကြီးကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ ဒီတော့သတ္တဝါတွေအမျိုးမျိုးကိုမြင်တော်မူတယ်။

အကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်လေးပါးကျရောက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြပုံ၊ ကုသိုလ်ကံကြောင့် လူ၊ နတ်တို့ဘဝရောက်ပြီး အံ့ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းစတဲ့ဆင်းရဲတွေနဲ့ တွေ့နေကြရပုံအမျိုးမျိုးပေါ့၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး အလောင်းတော်ရဲ့ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်နဲ့ မြင်တော်မူပါတယ်။

အာသဝက္ခယအဘိညာဉ်

အာ-အာသဝက္ခယဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်က ကိလေသာ အာသဝေါတရားတွေ ကုန်စေတတ်တဲ့ဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်က အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ပါပဲ၊ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ကလဲ ကိလေသာအချို့တော့ကုန်စေနိုင်ပါတယ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်ကလဲ ထပ်ပြီးတော့ကုန်စေနိုင်ပါတယ်၊ အနာဂါမိမဂ်ကျတော့ တော်တော်များများ ကုန်စေနိုင်ပါတယ်၊ အရဟတ္တမဂ်ကျတော့ ကိလေသာတွေ အကုန်လုံးကို ကုန်စေနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားယင် ဒီဉာဏ်ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ တပည့်သာဝကတွေ ကိလေသာကုန်တယ်ဆိုတာ ဝါသနာဆိုတဲ့ အထုံလေးတော့ ကျန်နေသေးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ကိလေသာကုန်တာကတော့ အဲဒီ ဝါသနာအထုံနှင့်တကွ ကိလေသာ အကုန်လုံးကုန်သွားတယ်။

အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ရောက်တယ်ဆိုယင် အရဟတ္တဖိုလ်ဉာဏ် ရောက်တော့တာပါပဲ၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ည နံနက် မလင်းခင်မှာ မြတ်စွာဘုရား အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရတော်မူပါတယ်၊ နံနက်ခင်းဆိုတာ ယခုနေအခါ လပြည့်ကျော်တရက်နေ့ ရောက်ပြီလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ တရက်မလင်းခင် အရဟတ္တမဂ်-အာသဝက္ခယ ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူတာပါပဲ၊ ဘယ်လိုအားထုတ်လို့ ရောက်သလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်အဖြစ် အပျက်တွေကိုရှုပြီး ရောက်သွားပါတယ်၊ ဒီလိုရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်

ပြည့်စုံလို့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို အစဉ်အတိုင်း ရောက်ပြီး ဘုရားဖြစ်သွား တာပါပဲ။

အခုတရားအားထုတ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ အဲဒီ အာသဝကိလေသာ တွေကုန်စေနိုင်တဲ့ အရိယမဂ်ဉာဏ်တွေ ရောက်အောင်လို့ အားထုတ်နေကြ ရတာပဲ။ အရဟတ္တမဂ်မရောက်သေးယင်တောင်မှ အနာဂါမိမဂ် ရောက်လို့ ရှိယင် ကိလေသာတွေ အတော်များများ ကုန်သွားပါတယ်။ အနာဂါမိမဂ် မရောက်သေးလဲ သကဒါဂါမိမဂ်ဆိုယင် တော်တော်ကုန်ပါတယ်။ အဲဒါ မရောက်သေးလို့ သောတာပတ္တိမဂ်ဆိုလဲ အပါယ်လေးပါးကျနိုင်တဲ့ ကိလေ သာတွေကင်းသွားတာဖြစ်လို့ တော်တော်နေရာကျသွားပါပြီ။ အောက်ထစ် ဆုံး အဲဒီရောက်အောင်တော့ အားထုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အားထုတ်နေတယ် ဆိုယင်လဲ အဲဒီမရောက်တောင် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံနိုင်သလောက် ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရတယ်။ အဲဒါ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ပု-ဒိ-အာ၊ ပုက- ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ ဒိက-ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်၊ အာက-အာသဝက္ခယဉာဏ်၊ အဲဒါ “ဝိဇ္ဇာသုံးဖြာ၊ ပုဒိအာ-အရ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ အဲဒီဝိဇ္ဇာသုံးပါးနဲ့လဲ မြတ်စွာ ဘုရားမှာ ပြည့်စုံတယ်-တဲ့။

ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး

“တဖြာထိုမှ၊ ဝိ-မ-ဣ-ဒိ၊ စေ-ပု ဒိ-အာ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ဖြိုး လျှံထိန်၊” အဲဒါက ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ ဒီအထဲမှာ အလျင်ပြောခဲ့တဲ့ဝိဇ္ဇာသုံးပါး ဆိုပါတယ်။ အဲဒီသုံးပါးနဲ့ နောက်တိုးတာကငါးပါး၊ ပေါင်း ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ ဒါလဲပဲ မြတ်စွာဘုရားသာမဟုတ် တပည့်သာဝကတွေလဲ ပြည့်စုံ သင့်သမျှပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြဖို့ပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် က အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ အရှင်မဟာဓမ္မဂ္ဂလာန်တို့ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တွေနဲ့တော်တော်ပြည့်စုံကြပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပါပဲ၊ ပြည့်စုံကြပါတယ်။

ဝိပဿနာဉာဏ်

အဲဒီမှာ ဝိ-ဆိုတာက ဝိပဿနာဉာဏ်ပါပဲ။ အခု အားထုတ်နေကြတာဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေတော့ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ အဲဒီဉာဏ်တွေပြည့်စုံအောင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြရတယ်။ ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိရမယ်။ အကြောင်း အကျိုးကို ပိုင်းခြားသိရမယ်။ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုသိရမယ်။ ဒီလိုသိတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ-ပဲဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိရတယ်။ အဲဒါသိအောင်လို့ ဝိပဿနာရှုမှတ် အားထုတ်နေကြရတာ။ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါမသိလို့ရှိရင် နေရာမကျသေးဘူး။ အခု အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သမာဓိဉာဏ် အသင့်အတင့် ရင့်သန်လို့ရှိရင် သိသင့်သမျှ သိကြရတာပဲ။ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုဉာဏ်မရောက်သေးတောင် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်တန်သမျှတော့ ဖြစ်နေကြမှာပါ။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြရတာပဲ။ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်၊ ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်၊ အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်-အဲဒါ ဝိပဿနာဉာဏ်တပါး၊ သူလဲ ဝိဇ္ဇာရှုစ်ပါးထဲမှာတပါး ပါဝင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပဲ။

မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်

အဲဒီမှာ မ-ဆိုတာက မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်-တဲ့။ မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်ဆိုတာ စိတ်ဖြင့် အလိုအတိုင်းပြီးတဲ့ဉာဏ်။ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ မိမိကိုယ်နဲ့ အလားတူ ဖန်ဆင်းတာပါပဲ။ ဒါကတော့ မြတ်စွာဘုရားဖန်ဆင်းချင်တဲ့အခါ ဖန်ဆင်းပါတယ်။ အမြဲတမ်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ တခါတရံကျတော့ ဖန်ဆင်းရတာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးအနေနဲ့ ဖန်ဆင်းတဲ့အခါလဲရှိတာပဲ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အဘိဓမ္မာဟောတဲ့ အခါမျိုးစသည့်ပေါ့။ အဲဒီလို လိုအပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ဖန်ဆင်းရပါတယ်။

ဣဒ္ဓိဝိဗြဟ္မာ

ဣ-ဆိုတာက ဣဒ္ဓိဝိဗြဟ္မာ-တဲ့။ ဣဒ္ဓိဝိဗြဟ္မာဆိုတာကတော့ ဘာမဆိုပဲ အလုံးစုံဖန်ဆင်းနိုင်တာပဲ။ ဣဒ္ဓိဝိဗြဟ္မာ တန်ခိုးဖန်ဆင်းနိုင်တာ၊ မနောမယိဒ္ဓိက ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အလားတူ ဖန်ဆင်းနိုင်တာ၊ ဒိဗြဟ္မာတို့ကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်အလား တူရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဣဒ္ဓိဝိဗြဟ္မာတော့ ဘာမဆို ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ အဘိညာဉ်။

ဒီအဘိညာဉ်တွေက ဝိပဿနာဗြဟ္မာသက်သက်နဲ့တော့မရနိုင်ဘူး။ သမထ ဈာန်တွေကိုရပြီးတော့မှ ဈာန်ကနေပြီး ထူးခြားတဲ့ အဘိညာဉ်တွေ ရလာ နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဗြဟ္မာတွေက ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းလဲ ရနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲ-ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေမှာတော့ ဒီအဘိညာဉ်ထူးတွေကို ရဖို့ရာကောင်းပါတယ်။ သာမန်သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ ဒီအဘိညာဉ်တွေကို မရနိုင်ပါဘူး။

ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်

ဣ-ဒိ-အဲဒီမှာ၊ ဒိ-ဆိုတာက ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ် တဲ့။ အဲဒီအဘိညာဉ် က အလုံးစုံသော အသံဓာတ် သဒ္ဓါရုံဟူသမျှကို ကြားသိနိုင်တဲ့ အဘိညာဉ်။

စေတော ပရိယအဘိညာဉ်

ပြီးတော့ စေ-ပု-ဒိ အဲဒီမှာ စေဆိုတာက စေတော ပရိယအဘိညာဉ်၊ သူကတော့ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ စိတ်အလိုအကြံကို သိနိုင်တဲ့ ဗြဟ္မာ တဲ့။

ပုဗ္ဗနိဝါသအဘိညာဉ်

ပု-ဆိုတာက ပုဗ္ဗနိဝါသအဘိညာဉ်၊ အဲဒါကို ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတုန်းက အဓိပ္ပာယ်သိခဲ့ပြီးသားပဲ။ ဒီမှာ ရှစ်ပါးထဲ ထပ်ပြီးပါဝင်ပါတယ်။

အာသဝက္ခယဗြဟ္မာ

ဒိ-အာ-ဆိုတာကလဲ အလျင်ပါခဲ့ပြီးသား၊ အာသဝက္ခယဗြဟ္မာပါပဲ။

ဒိဗ္ဗဝိညာဏ်

ဒိ-ဆိုတာဟာလဲ အလျင်ဝိဇ္ဇာသုံးပါးထဲမှာ ပါခဲ့ပြီးသားပဲ။ အဲဒါဝိဇ္ဇာ ရှစ်ပါးပြည့်သွားပြီ။ ဒီအဘိညာဉ်တွေက ဝိဇ္ဇာဉာဏ်မျိုးတွေ။ အဲဒါ ဝိဇ္ဇာ သုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးလို့ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒါတွေ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အကုန်လုံးပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။

တပည့်သမ္ဘဝကတွေမှာလဲ ပြည့်စုံသင့်သလောက်တော့ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလောက်တော့ မပြည့်စုံနိုင်ဘူးပေါ့။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့လဲ ဒီပြင်ဉာဏ်တွေ မပြည့်စုံပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ အာသဝက္ခယဉာဏ်- ဒီနှစ်ပါး ပြည့်စုံကြပါတယ်။ အဲ-အခု အားထုတ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝိပဿနာဉာဏ် တွေဖြစ်အောင်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံပြီးတဲ့နောက်၊ အာသဝက္ခယ ဉာဏ်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး အားထုတ်နေကြရတာပဲ။ အာသဝက္ခယဉာဏ်နဲ့ မပြည့်စုံ သေးတောင်မှ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်တို့ ဘာတို့ပေါ့။ ဒီလိုဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံ အောင် အားထုတ်ကြရတာပဲ။ ဒါရအောင်အားထုတ်ရတာကလဲ အားထုတ် ခွင့်ရဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ စေတနာ၊ သဒ္ဓါ၊ တရားရှိလို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် အားထုတ်မယ်ဆိုပေမယ့်လို့ အဆင်သင့်ချင်မှ သင့်တာ၊ မလွယ်ဘူး။ အခု ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနမှာဆိုတော့ အားမထုတ်ချင်ယင်ကို မနေရဘူး။ အားထုတ် ကြရတာ၊ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်။

စရဏတဆယ့်ငါးပါး

“ဝိဇ္ဇာရှစ်မျိုး၊ ပြည့်ပြီးလျှင်၊ သီ-ဣ-ဘောဇာ၊ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ဗာဟုသစ္စ၊ ဝိရိယ၊ ပညာ၊ တဖြာရူပဈာန်စု၊ လေးခုအားဖြင့်၊ ဆယ့်ငါးပါးရ၊ စရဏတို့”

ဒါက စရဏတဆယ့်ငါးပါး။ စရဏ-ဆိုတာ အကျင့်ပဲ။ အဲဒီကျင့် ရတဲ့ အကျင့်တဆယ့်ငါးပါးတဲ့။ သီ-ဣ-ဘော-ဇာ၊ အဲဒီမှာ သီရယ်၊ ဣရယ်၊ ဘောရယ်၊ ဇာရယ် ဒီလေးခုက အပိုဒ်တပိုဒ်။

အဲဒီအပိုဒ်တဲမှာ သိ-ဆိုတာက သီလ၊ အဲဒါ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဒီသီလက ရိုးရိုးသီလပါပဲ၊ မသင့်မတင့်တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံတွေ အကုန်လုံး ကင်းအောင်ကျင့်ရမှာ၊ ဘုရားတပည့်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုကျင့်ရမှာပဲ၊ ကိုယ်ဖြင့် မတော်မသင့်တာတွေကိုမပြုဖြစ်အောင်၊ နှုတ်ဖြင့် မတော်မသင့် တာတွေကို မပြောဖြစ်အောင်၊ ဒါတွေကိုစောင့်ထိန်းရမှာ၊ အကယ်၍ပြောမိ ပြုမိလို့မတော်မသင့်ဖြစ်လာမိလို့ရှိယင် အာပတ်သင့်တယ်၊ အာပတ်သင့်ယင် ဒေသနာကံဖြစ်က ဒေသနာပြောကြားရတယ်၊ ဂုဠာနကံဖြစ်က ပရိဝတ် နေရတယ်၊ မာနတ်ကျင့်ရတယ်၊ အဗ္ဘာန်သွင်းရတယ်၊ ဒါမှ အာပတ်မှထတယ်၊ အဲဒီအာပတ်တွေမသင့်ရောက်အောင် နေနိုင်ယင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ပဏ္ဏာသပါဠိတော်မှာ သေခသုတ်ဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒီသုတ်မှာ စရဏ တဆယ့်ငါးပါးကို အရှင်အာနန္ဒာက ဟောထားပါတယ်၊ အဲဒီမှာ အရိယ သာဝကောဆိုပြီး အရိယာသာဝကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြည့်စုံရမယ်လို့ ဟောထား ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဘုရားသက်သက်မှာသာမဟုတ်ဘူး၊ မိမိတို့မှာလဲ ပြည့်စုံရ မှာတွေပဲ၊ သီလကတော့ အထူးပြောဖို့တောင်မလိုပါဘူး၊ သီလသိက္ခာပုဒ်တွေ အထင်အရှားရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါတွေ ကျင့်သုံးကြဖို့ပါပဲ၊ ဒါကစရဏတပါး။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ-တဲ့၊ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မတော်မသင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် ကျင့်ရမယ် တဲ့၊ မြင်တာအကြောင်း ပြုပြီး မတော်မသင့်တာမဖြစ်ရအောင်၊ နားနဲ့ကြားတာ အကြောင်းပြုပြီး မတော်မသင့်တာ မဖြစ်ရအောင် စသည်ပေါ့၊ ဣန္ဒြေခြောက်ပါး လုံခြုံ အောင်စောင့်စည်းနိုင်အောင် ကျင့်ရတယ်၊ အဲဒါ စရဏတပါး။

ဘော - ဆိုတာက ဘောဇနေမတ္တညူတာ = အဲဒါကတော့ အစား အသောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတိုင်းအရှည်ကို သိရတယ်၊ အများအားဖြင့် စလာကမှာစားရေးသောက်ရေးတွေကို အင်မတန်အလေးမူကြတာကလား၊ မှကောင်း ကောင်းအောင် ပြုလုပ်စားသောက်ကြတယ်၊ စားနိုင်လို့ရှိယင်လဲ

အတိုင်းအရှည်ရယ်မရှိပဲ စားနိုင်သလောက် စားကြတယ်၊ လွန်လွန်ကျူး
ကျူး စားသောက်လေ့ရှိကြတယ်။

ဘုရားတပည့်သာဝကတွေမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တော်ရုံ သင့်ရုံပဲ
ကြည့်ပြီးတော့ စားရမှာ၊ ကောင်းတာကို မစားရဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊
စားရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ တော်ရုံသင့်ရုံကြည့်ပြီးတော့ မိမိကျန်းမာရေး
အလျောက် မျှတရုံ၊ မိမိ၏ ကိုယ်ကာယ ကြာမြင့်စွာ တည်နေနိုင်ရုံ၊
သာလောင်မှတ်သိပ်ခြင်း ကင်းရုံစားရတယ်။

ပြီးတော့ စားတိုင်းစားတိုင်း ဝါးတိုင်းဝါးတိုင်းရှုမှတ်ပြီး စားရ၊ဝါးရ
တယ်၊ အဲဒီလိုဆိုယင် စားတိုင်းဝါးတိုင်း ကိလေသာတွေကင်းမယ်၊ ဒါက
စရဏတပါး။

ကိုယ့်နေရာလေးနဲ့ကိုယ်စားကြတယ်

ယခု ဒီမှာ ယောဂီတွေအများကြီး စုစားကြတာဆိုတော့ စားတိုင်း
ဝါးတိုင်း အကုန်လုံးရှုမှတ်နိုင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့တုန်းကတော့
ကိုယ့်ဟာလေးနဲ့ကိုယ် စားကြတာဖြစ်တော့ ရှုမှတ်နိုင်တယ်၊ ထိုင်သင့်တဲ့
နေရာမှာထိုင်ကြပြီး လက်တို့ဘာတို့ လှုပ်တဲ့အခါလဲလှုပ်တာကို ရေလေး
ဘာလေးဆေးယင်လဲ ဆေးတာကို အကုန်လုံးရှုမှတ်ရတယ်၊ စားစရာတွေကို
လက်နဲ့ဘာနဲ့ ကော်ပြီးယူလို့ရှိယင်လဲ အဲဒါကိုမှတ်ရတယ်၊ ကြည့်ယင်
ကြည့်တာတို့၊ မြင်လို့ရှိယင် မြင်တာတို့၊ စဉ်းစားယင် စဉ်းစားတာတို့၊
အဲဒါတွေ အကုန်လုံးမှတ်ရတာပဲ၊ စားဖွယ်ကို လက်နဲ့ယူလာယင် ယူတယ်၊
ပါးစပ်ဖွင့်ယင် ဖွင့်တယ်၊ ပါးစပ်ထဲသွင်းယင်သွင်းတယ်၊ လက်ပြန်ရုတ်ယင်
ရုတ်တယ်၊ ဝါးယင်ဝါးတယ် အဲဒါတွေအကုန်လုံးရှုမှတ်ရတယ်၊ ဒီလို ရှုမှတ်
တော့ စားယင်း အရသာကိုသိတဲ့သဘောလေးကိုပါ သိတာပေါ့၊ သမာဓိ
ဉာဏ်အား ကောင်းလာပြီဆိုတော့ အရသာသိတာဟာလဲ သိပြီးပျောက်၊

သိပြီးပျောက် ဒီလို ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုပါ သိလာတယ်။ အနိစ္စ-
မမြဲတာတွေသိရတယ်။ ဒါသိပ်တော့မလွယ်လှဘူး။

ပရိသတ်တွေ အများထဲမှာဆိုတော့ အဲသလောက် အသေးစိတ်တွေကို
လိုက်မှတ်နေမယ်ဆိုယင် စားလို့ သောက်လို့က ပြီးနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။
တော်တော်နဲ့ မပြီးပဲဖြစ်နေမယ်။ အခုတော့ ခပ်မြန်မြန်ပါပဲ။ တချို့က
အတော်ကြီးမြန်တာကို တွေ့ရတယ်။ သို့သော်လဲ စားရာ သောက်ရာမှာ
မှတ်နိုင်သမျှတော့ မှတ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။

ဇာ-ဆိုတာက ဇာဂရိယာနဲ့ယောဂ- နိုးကြားခြင်းတဲ့။ ထကြွလုံ့လနဲ့
နိုးနိုးကြားကြားရှိရမယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အိပ်တာက များတာပဲ။
နိုးနေတာရယ်လို့ တယ်မရှိဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့
အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာကိုပဲ အထူး
သဖြင့် လွန်လွန်ကဲကဲ အိပ်တာတွေရှိတယ်။ သူတို့ပွာ အိပ်တဲ့အချိန်က များ
တာပဲ။ ရှုမှတ်တဲ့အချိန်က နည်းနေတယ်။ အဲဒါသိပ်နေရာမကျဘူး။ တတ်နိုင်လို့
ရှိယင် လျော့ပြီး အိပ်ပါမှပေါ့။ ၄ နာရီလောက်အိပ်ရယင် ပြည့်စုံတာပဲ။
မနက်ပိုင်းရော ညပိုင်းရော ရှုမှတ်နေရလို့ အဲသလောက်နဲ့ မသင့်သေးဘူး
ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့်လဲ ၆ နာရီလောက်ဆို တော်ပါသေးရဲ့။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက (၈) နာရီလောက်တောင် အိပ်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး
အိပ်တာတွေတောင်ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကစ၍ တရားအားထုတ်တာမဟုတ်တဲ့
ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က တရားအားထုတ်နေတာပဲ။ ညဦး
(၁၀) နာရီလောက်ကနေပြီးအိပ်။ အိပ်တဲ့အခါမှာလဲ အိပ်နေယင်း မပျော်
သေးမိမှတ်ရတယ်။ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ သူ့ဟာသူအိပ်သွား လိမ့်မယ်။
အိပ်တာက နိုးတဲ့အခါကာလမှာလဲ (၂) နာရီလောက်မှာ နိုးတယ်ဆိုယင်
ပြီးတာပါပဲ။ (၃) နာရီလောက်မှာ ထ-ဖို့ရာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ
သံချောင်းခေါက်ပြီး သတိပေးတာက (၃) နာရီကျမှ ပေးတာပဲ။ အဲဒီ

အချိန်ကျမှ ထပေါ့၊ ဒီ လောက်ဆိုယင် တော်တာပဲ၊ အဲဒါ အိပ်တဲ့အချိန် မနည်းလှပါဘူး။

နေ့နေ့မှာလဲ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ အိပ်နေတာလဲ ရှိတယ်၊ အဲသလောက်လဲ အိပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ နေ့မအိပ်ပဲ မှတ်နိုင်လို့ရှိယင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကျန်းမာရေးအတွက် အိပ်ဦးမှဆိုယင်လဲ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အိပ်ရမှာပေါ့ဇလ၊ ဒါကို လုံးလုံးခွင့်မပြုလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲအချိန်မများစေပဲ နည်းနည်းပါးပါး (၁) နာရီလောက် ဆိုယင် တော်တာပဲ။

ဘုရားအလောင်းတော်မှာတော့ အိပ်တဲ့အချိန်က နည်းတယ်၊ နိုးတဲ့အချိန် က ချားတယ်၊ ဒီလို ဘုရားမဖြစ်မီကလဲပဲအိပ်တဲ့အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ နည်းခဲ့တယ်၊ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တော့ အိပ်တဲ့အချိန်က အင်မတန်နည်းတာပဲ၊ သန်းခေါင် အချိန်မှာလဲ နတ်တွေက လာမေးတာတွေကို ဟောပြောနေရတယ်၊ နံနက် ကျတော့လဲ အစောကြီးနိုးပြီးတော့ လောက၌ကျွတ်ထိုက်တဲ့ ဝေနေယျ ရှိယင်ချွတ်ဖို့လို့ ကြည့်ရှုတော်မူရသေးတယ်၊ အိပ်ချိန်သိပ်နည်းတာပဲ။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီဇာဂရိယာနုယောဂဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံ စေရတယ်၊ နိုးနိုးကြားကြားနဲ့ ဝိပဿနာရှုမှတ်နေတဲ့အချိန်တွေ အမြဲတမ်း ရှိရတယ်၊ ဇာဂရိယာနုယောဂ - နိုးကြားခြင်းနဲ့ပြည့်စုံရမယ်၊ အဲဒါ ကတပါး။

ပြီးတော့ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ-စတဲ့သုတော်ကောင်းတရား(၇)ပါး၊ အဲဒါကတော့ ထင်ရှားပါတယ်၊ သဒ္ဓါတရား - စတဲ့ အဲဒီတရားတွေနဲ့ပြည့်စုံ လို့ပဲ၊ ဘုရားသာသနာတော်မှာ သရဏဂုံကစပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်တွေပြုလာကြတာပဲ၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတော့ သဒ္ဓါတရား တွေပိုပြီး ကောင်းလို့ပေါ့၊ သဒ္ဓါတရား နည်းပါးတဲ့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိဦးမှာပဲ၊ အကုန်လုံးအကောင်းချည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။

ဒီကုသိုလ်ကရားတွေကို အားမထုတ်လို့ရှိယင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာ တော်မှာ လူဖြစ်နေပေမယ့်လို့ မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်ကျမဖြစ်သေးဘူး၊

ဝိပဿနာကုသိုလ်တရားတွေ မဖြစ်သေးဘူး၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သာ မဟုတ်သေးဘူး၊
တချို့ စာပေကျမ်းဂန်တတ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေတောင် တရားအားထုတ်
ဖို့ရာ စိတ်မဝင်စားကြဘူး၊ တရားအားမထုတ်ပဲ ဒီအတိုင်း အချိန်တွေ
အကုန်ခံနေကြတယ်၊ အားထုတ်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါလဲ
တပါး။

သဒ္ဓါတရားရှိပြီး အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမှတ်ရမှုသတိလဲ ဖြစ်တာပဲ၊
ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့စပ်ပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာတွေကို သတိရတယ်၊ သတိရ
တော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုဖြစ်တာပေါ့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေမှာ ဒီရူမှတ်မှုကို သတိနဲ့ပဲ အားထုတ်နေကြရတယ်၊ သတိကင်းပြီး
ရူမှတ်တဲ့ ရူမှတ်မှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူလဲ စရဏတပါး။

ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ-ဟိရိဆိုတာက ရှက်တတ်တဲ့တရား၊ ဩတ္တပ္ပ ဆိုတာ
ကြောက်တတ်တဲ့တရား၊ ဘာရှက်တာ၊ ကြောက်တာတုန်းဆိုတော့ မကောင်း
မှုတွေကိုပြုရမှာ ရှက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ မတော်မသင့်တဲ့ အဲဒီမကောင်းမှု
တွေကိုပြုဖို့ ရှက်ရမယ်၊ ကြောက်ရမယ် တဲ့၊ မတော်မသင့်တဲ့ မကောင်းမှု
တွေကိုပြုမိလို့ရှိရင် ပြုမိတာကိုအကြောင်းပြုပြီး မကောင်းကျိုးတွေပေးမှာ
ကို ရှက်ရ၊ ကြောက်ရတယ်၊ အဲဒါက စရဏ ၂ ပါး။

ပြီးတော့ ဗဟုသစ္စ-ဗဟုသုတဘာဝ ဗဟုသုတ ဖြစ်ခြင်း၊ အကြား၊ အမြင်
များခြင်း၊ ဆရာသမားများညွှန်ကြားသွန်သင်တဲ့ တရားတွေ ကြားဖို့နာဖို့၊
ဒီလိုကြားရ နာရတော့ အကြားအမြင် ဗဟုသုတတွေရှိလာတယ်၊ ညွှန်ကြား
ထားတဲ့စာပေတွေကို ကြည့်ရှုပေးရတယ်၊ မှတ်ရသားရတယ်၊ ဒါတွေဟာ
ဗဟုသုတများဖို့ရာတွေပါပဲ၊ ဒီလို ဗဟုသုတ အကြားအမြင်များမှလဲ အမှန်
အကန်တွေကို ချင့်ချိန်ပြီးတော့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တာတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန်
ပြုလုပ်အားထုတ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါလဲပဲ စရဏတပါးပဲ။

ဝီရိယ-ဝီရိယဆိုတာကလဲ အတူတူ အရေးကြီးတာပဲ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တွေပြုတဲ့အခါ ကာလမှာ မပျင်းမရိပ် တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်

တာဟာ ဝီရိယ တဲ့၊ အခု တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဝီရိယ အားကောင်းယင် အားကောင်း သလောက် တရားပြည့်စုံ နိုင်ပါတယ်၊ ဒီ ဝီရိယ၊ လုံ့လဆိုတာကလဲ အင်မတန် အရေးကြီးတာပဲ၊ ဝီရိယမရှိယင် အားထုတ်မှုမဖြစ်ပါဘူး၊ အမှတ်ရမှုသတိလဲ မဖြစ်ဘူး၊ တည်ကြည်မှုသမာဓိလဲ မဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိမဖြစ်ယင် ဉာဏ်လဲမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဝီရိယရှိဖို့လဲ အရေးကြီးတယ်၊ သူလဲ စရဏတပါး။

ပြီးတော့ ပညာ၊ အဲ-အသိဉာဏ်ပညာလဲရှိရမယ်၊ ပဋိသန္ဓေပညာဉာဏ် ပါလာဖို့ကလဲ လိုပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုစဉ်ကတည်းက ဉာဏသမ္ပယုတ်ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ရတယ်၊ ဒီတော့မှ ပဋိသန္ဓေနေတဲ့အခါ ကာလမှာ သူက အကျိုးပေးယင် ဉာဏ်ပါပြီးတော့ အကျိုးပေးတယ်၊ အဲဒီဉာဏ်အခြေခံရှိမှလဲ ရသင့်ရထိုက်လို့ရှိယင်မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင် ပါတယ်၊ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေ တဲ့၊ အဲဒီမှာ ဉာဏ်ပါလာတယ်၊ ဉာဏ်ပညာကို အဲဒီအစကတည်းက ပါအောင် အားထုတ်ခဲ့ရတာလဲ ရှိတယ်။

ပြီးတော့မျက်မှောက်ကာလမှာလဲ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံအောင် အရာရာ လေ့လာဆည်းပူးပေးရသေးတယ်၊ အင်း-ဉာဏ်ပညာကို စုမိဆောင်းမိအောင် အဲဒီလိုလဲအားထုတ်ရတယ်၊ အခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုယင် ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာရအောင် ရှုမှတ်အားထုတ်နေကြတာပဲ၊ အဲ သူလဲ စရဏတပါး ပေါ့။

ပြီးတော့ “ဝီရိယ၊ ပညာ၊ ရူပါဈာန်စု၊ လေးခုအားဖြင့်”၊ ရူပဈာန်စု လေးခုတဲ့၊ အဘိဓမ္မာသင်္ဂဟ အဋ္ဌကထာလာ ရူပဈာန်ကင်းပါး၊ သတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်စသည်မှာလာတဲ့ ရူပဈာန်ကလေးပါး၊ အတူတူပါပဲ၊ ဈာန်အင်္ဂါ လိုက်ပြီးရေတွက်ယင် အဘိဓမ္မာနည်းနဲ့ ပဉ္စမဈာန်အထိ ဈာန်ငါးပါး၊ အကျိုးပေးရာ ဘုံဌာနနဲ့ကြည့်ယင် သုတ္တန်နည်းနဲ့ ဒုတိယဈာန်နဲ့ တတိယ ဈာန်ကို တမျိုးတည်းပေါင်းပြီးတော့ ဈာန်လေးပါး၊ အဲဒီ ဈာန်လေးပါးက တော့ ပြည့်စုံနိုင်ယင်လဲ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ မြတ်စွာဘုရား

တပည့်သားတိုင်း ပြည့်စုံရမယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ စရဏ တဆယ့်ငါးပါး ပြည့်စုံသွားပြီ။

၁။ သိ-ပါတိ မောက္ခသံဝရသီလနှင့် ရိုးရိုးသီလ၊ ၂။ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ ၃။ ဘော-ဘောဇနိယေမတ္တညူတာ၊ ၄။ ဇာ-ဇာဂရိယာနုယောဂ၊ ၅။ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ ဗဟုသစ္စ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ တို့က (၇) ပါး၊ ရူပစာန်က ၄ ပါး၊ ပေါင်းလိုက်တော့ စရဏအကျင့်တရားဟာ (၁၅)ပါးတဲ့။

အကုန်လုံးပြည့်စုံတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား

မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အသောင်းတော်ဘဝကတည်းက ပြည့်စုံသင့်တာတွေကို ပြည့်ကျင့်တော်မူလာခဲ့တာ ဘုရားအဖြစ်ရောက်တဲ့ အခါကာလမှာ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏတဆယ့်ငါးပါး အကုန်လုံး ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်၊ ဒါကြောင့်-

“ဝိဇ္ဇာမည်သော ဉာဏ်သုံးပါး၊ ဉာဏ်ထူးရှစ်ပါး၊ စရဏမည်သော အခြေခံအကျင့်တရား တဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောကြောင့် ရတော်မူအပ်သော ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဟူသော အမည်တော်နာမ ဝိသေသဂုဏ်တံခွန်ဖြင့် မိုးစွန့်ဘဝန် မဆန့်တက်အောင် နှံလျက် ကျော်စောတော် မူပေသော မြတ်စွာဘုရား”လို့။

ထောမနာပဏာမဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်ကို ထုတ်ဆိုချီးကျူးထားရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားပြည့်စုံသလို မိမိတို့လဲ ပြည့်စုံသင့်သမျှ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရမယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ တင်းတင်းထားပြီး အားထုတ်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အဲဒီလို အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော သမာဓိ၊ ပညာတွေ တိုးတက်ရရှိပြီးသကာလ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြပါစေ။

၁၃၄၃-ခု၊ တန်ဆောင်ပုန်းလကွယ်နေ့

ဩဝါဒကထာဒေသနာ

လာမယ့် နတ်တော်လပြည့်နေ့ရှေ့ပိုင်းကဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ပိုင်းကဖြစ်ဖြစ် နီးကပ်တဲ့တနင်္ဂနွေနေ့မှာ နှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ရတယ်။ ဒီသာသနာ့ ရိပ်သာကို တည်ထောင်တုန်းက ဒီနတ်တော်လပြည့်နေ့မှာ တည်ထောင်ခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် နတ်တော်လပြည့် အနီးအပါးမှာ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် မှတ်တမ်းရအောင်လို့ အစည်းအဝေးလုပ်ရတယ်။

ဒီနှစ် လပြည့်ကျော် ၂-ရက်နေ့မှာ နှစ်ပတ်လည်ပူဇော်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ရက်က ၃-ရက်စောရမှာဆိုတော့ နတ်တော်လဆန်း ၁၄-ရက်နေ့က စပြီး တရားပွဲတွေကျင်းပတယ်။ ညတရားပွဲများမှာတော့ တခြားက ပုဂ္ဂိုလ် လေးတွေကိုတော့ ဟောဖို့စီစဉ်ထားရတယ်။ သူတို့ကိုအားပေးတဲ့အနေပေါ့။ ဒီရိပ်သာထဲက ဟောမယ်ဆိုယင် ဟောမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေ မယ်လို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ခဏခဏပဲ ဟောနေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဝေးကဟောနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟောဖို့ စီစဉ်ရတာပဲ။

သာသနာကောင်းဖို့ရာပဲ

အင်း-အဲဒီကျတော့ သင့်တော်တဲ့ ဩဝါဒစကား အထူးပြောကြားရဦး မှာပဲ။ ခါတိုင်းလဲ နည်းနည်းတော့ပြောပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့နှစ်တိုင်းထက် ပိုပြီး ပြောဖို့ဝတ္တရားရှိနေပါတယ်။ အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုပြီး အားပေးလို့ ရဟန်းတော်တွေ အုပ်ချုပ်ရေးကို သံဃာ့အဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ဆောင်ရွက်နေ ကြတယ်။ သာသနာတော်ကောင်းဖို့ရာပဲလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ရဟန်းတော် တွေအပြစ်ရှိယင် အဲဒီသံဃာ့အဖွဲ့က တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်ပေးနေတဲ့ အခါ ကာလဖြစ်ပါတယ်။

ဒီက တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တဲ့အတိုင်း အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေထက်ပိုပြီး အပြစ်ကင်းအောင်နေကြဖို့ပါပဲ။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းနဲ့ပြည့်စုံနေယင်တော့ မတော်မသင့်ပြုစရာမရှိပါဘူး။ ဒီက အထူးဆုံးမဩဝါဒပေးနေစရာ လိုမယ်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။

အထူးအားဖြင့်တော့ အမျိုးသမီးတွေ ဘာတွေနဲ့ နီးစပ်တာတို့၊ ဆက်ဆံတာတို့ အဲသလိုဟာတွေပေါ့လေ။ အဲသလိုဟာတွေ အပြစ်ကင်းအောင် ကိုယ်က စင်ကြယ်တယ်ဆိုပြီး ဘေးက အမြင်မတော်လား၊ တော်လား သတိမထားပဲ မပြုမိအောင် အထူးဂရုစိုက်ပြီး ဆက်ဆံဖို့ပါပဲ။ သူများ အပြောအဆိုကင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပြီး နေဖို့ထိုင်ဖို့လိုပါတယ်။

ပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်နာကြဖို့ပါပဲ

ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမနိုင်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကို အပ်ထားတဲ့အတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ အဆုံးအမဩဝါဒပေးတဲ့အခါ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်နာကျင့်သုံးရတယ်။ ရဟန်းတော်များဆိုယင် ဦးပညာသာမိက ဩဝါဒပေးနေတာဖြစ်တော့ ဦးပညာသာမိရဲ့စကားကို နားထောင်ရမှာပဲ။ ဘေးကလဲပဲ ဘုန်းကြီး ဦးသုဇာတတို့၊ ဦးပဏ္ဍိတတို့ အဲဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေလဲရှိပါတယ်။ သူတို့က ပြောစရာရှိလို့ ပြောယင်လိုက်နာကြရမှာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ အစစအရာရာ အချိုးကျအောင် ပါသာဒီကဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် မိမိတို့တရားအားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာလဲ ရသင့် ရထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ထူးတွေရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့လိုပါတယ်။ အားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာလဲ ဆရာသမားပြောဟောပြသတဲ့အတိုင်းလိုက်နာအားထုတ်ဖို့ပါပဲ။

အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ပြီးဖြန့်ဝေဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားတယ်

အခုဦးနုကနေပြီးတော့ ဘုရားဟောပါဠိတော်တွေကို ဗမာလိုပြန်ပြောတာတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ပြီးတော့ ဖြန့်ဝေဖို့ရာ အစီအစဉ်လုပ်ထားပါတယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်လေးတောင်မှ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပါဠိတွေကို ဗမာပြန်တာကလဲပဲ အတော်တာဝန်လေးပါတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာသာပြန်ကြမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သူ့ဘို့စိတ်ထဲ သံသယ ဖြစ်နေတာလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုဘာသာပြန် သာသနာပြုရေးမှာ သြဝါဒါစရိယအဖြစ် ခန့်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဒီကထက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ နှစ်ပါးပဲ ပါပါတယ်။ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ၄-၅-၆ ပါး ၇-ပါး ၈-ပါးလား၊ ၁၀-ပါးလောက်လားမသိပါဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုမေးထားတယ်။ ပထမဆုံး အင်္ဂုတ္တိုရ်က တိကနိပါတ်လာ သုတ်ကလေးတခု ရှေးက ဘာသာပြန်ထားတာရှိမှာပါ။

အဲဒါတွေ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်တဲ့အခါကျတော့ ဘယ်လိုဘာသာပြန်တာ ကောင်းသလဲဆိုပြီး မေးထားတယ်။ အတော် တာဝန်ကြီးတာပဲ။ “ကမ္မလက္ခဏောတိ ဘိက္ခဝေ ဗာလော ကမ္မလက္ခဏော ပဏ္ဍိတော ပဓာန သောဘိနိ ပညာတိ” လို့ ဆိုထားတယ်။ အဲဒီမှာ ရှေးဆုံးသုံးပိုဒ်တွင် “ကမ္မလက္ခဏောတိ ဘိက္ခဝေ ဗာလော” ဘိက္ခဝေ=ရဟန်းတို့၊ ဗာလော=သူမိုက်ဆိုတာ၊ ကမ္မလက္ခဏော=သူပြုတဲ့အကုသိုလ်ကံလျှင်မှတ်သားကြောင်း လက္ခဏာရှိတယ်-တဲ့။ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ “ကမ္မလက္ခဏော ပဏ္ဍိတော” ပဏ္ဍိတော= ပညာရှိဆိုတာလဲပဲ။ ကမ္မလက္ခဏော=သူပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကံလျှင် မှတ်သားကြောင်း လက္ခဏာရှိတယ်-တဲ့။ ဒါလဲရှင်းပါတယ်။

“ပဓာန သောဘိနီ ပညာတိ” လို့ရှိတဲ့နေရာမှာ စာမူရှိတာက(ပညာတိ) လို့ချည်း အကုန်လုံးရှိနေတယ်။ သို့ပေမယ့်လို့ ဒီပြင်နိုင်ငံရှိ စာတွေမှာလဲ အထူးမရှိတော့၊ စဉ်းစားကြံစည်ရတာက မလွယ်ပဲဖြစ်နေပါတယ်။ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)ကရော၊ ယိုးဒယား(ထိုင်း)ကရော၊ ဒီလိုပဲ အကဲ့အပြားမရှိဘူး၊ (ပညာတိ)လို့ ရှိတာချည်းပဲ။ အဲဒါကို (ပညတ္တိ)လဲပဲ ရှိမယ်ဆို ရှိနိုင်တယ်လို့ ဟိုကအဆုံးအဖြတ်ညွှန်ပြထားတာ ပါလာတယ်။

အဲဒီဟာ ပညာတိ လို့ အခုရှိတဲ့အတိုင်း ကောင်းမလား၊ ပညတ္တိ လို့ ပြင်ရကောင်းမလား ဆိုတာကို ဒီကအဆုံး အဖြတ် ပေးဖို့ရာပဲ။ ဒီကထက် ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ပါးလဲ ပါပါသေးတယ်။ သက်တော် (၈၀) ကျော် မထေရ်ကြီးတွေပဲ၊ စာပေဗဟုသုတနဲ့ပြည့်စုံကြပါတယ်။ ဒီမှာလဲ အခုထက်ထိ ဘယ်ဟာကောင်းတယ်လို့ ကျကျနန ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေတယ်။

စာတွေအများကြီးကြည့်နေရတယ်

သို့သော်လဲ တခုတော့ရှိပါတယ်။ ပါဠိတော်ကလဲ (ပညာတိ) ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ (တိ)ကလဲ သိပ်မလိုပါဘူး၊ (ပညာ)က ပါဠိတော်မှာ တိုက်ရိုက် ရှိပြီးတော့ အဋ္ဌကထာလဲပဲ အဲဒါပဲ ဖွင့်ပြတယ်။ အဋ္ဌကထာအလိုကလဲ ဒီ အတိုင်း ဘာသာပြန်ဖို့ လိုဟန်တူပါတယ်။ ဒီလိုပြန်မှ အပြစ်ကင်းမှာနဲ့ တူပါတယ်။

ရှေးက ဘာသာပြန်မှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ “ရဟန်းတို့၊ သူမိုက် သည် မိမိပြုအပ်သော အမှုစသည် မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာရှိ၏။ ပညာရှိ သည်လည်း မိမိပြုအပ်သော အမှုစသည် မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာရှိ၏” ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ သူ့မှတ်ကြောင်း လက္ခဏာနဲ့သူပဲ၊ စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး၊ ပညာမည်သည် သူ့ လက္ခဏာနဲ့သူ သတ္တဝါတို့၏ အပြုအမူအား လျော်စွာ ထင်ရှား၏။ “ပဓာန သောဘိနီ” ပဓာန-က အပြုအမူ၊ သောဘိနီ-က ထင်ရှားသည်။ မိမိတို့ပြုထား တဲ့ အပြုအမူအား လျော်စွာ

ထင်ရှားသည်။ ပညာဆိုတာက သတ္တဝါတို့၏ အပြုအမူ အားလျော်စွာ ထင်ရှားသည် တဲ့။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်တွေကတော့ သိပ်မရှင်းလှဘူး။ ပညာဆိုတာက ပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမှုအားလျော်စွာ ထင်ရှားသည်။

အဲဒါဟာ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၄ ရက်နေ့လို့ ဆိုတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို့ နှိုင်းတာလမှာ ဆွမ်းကပ်ဦးမယ်လို့ပြောတယ်။ ဦးနှုမနေ့ကလာပြီလို့ဆိုတယ်။ ရောက်နေရောပေါ့။ ဒီမှာ ပင့်ထားတဲ့ သံဃာတွေစုံတဲ့အခါမှာ အဲဒါတွေကို သူက မေးမလို့ဆိုတယ်။ ဆုံးမသြဝါဒ ညွှန်ကြားချက်တွေကိုလဲ သူက ယူဦးမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် စာတွေအများကြီး ကြည့်နေရတယ်။ မေးမယ့် မေးခွန်းက ၆ ခုရှိတယ် တဲ့။ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ဒီဥစ္စာက သာသနာတော်အကျိုးများအောင်လို့ဆိုပြီး စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရတာပဲ။

အခုတည်းကညွှန်ကြားချင်ပါတယ်

နောက် ဒီကနေပြီးတော့ ညွှန်ကြားစရာလေးရှိနေပါတယ်။ ညကိုလာမှ ညွှန်ကြားမယ်လို့ အောက်မေ့တာ၊ ညကျမှဆိုတော့ ဟိုလာနိုင်မလား၊ မလာနိုင်ဘူးလားဆိုတာ မသိဘူး။ ဒီကလဲ တရားဟောသွားစရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီက သြဝါဒပေးရုံပါပဲတဲ့။ ဒါလဲ ပိုပြီးတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းတာလေး နည်းနည်းရှိနေတယ်။ သိပ်နေရာ မကျဘူး။ နာရီဝက်လောက်ဟောပြီး ပြန်လာရမှာပဲ။ ဟိုမှာ သံဃာတွေ လာပြီးနာနိုင်လား၊ မနာနိုင်လားမသိဘူး။ ဒါကြောင့် ညွှန်ကြားစရာလေး ရှိတာ အခုပဲ ညွှန်ကြားချင်ပါတယ်။

အဲဒါဘာလဲဆိုယင် ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်း အောက်ထပ်မှာ စာအုပ်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို ဦးကေလာတို့ ရှိတုန်းကတော့ ဦးကေလာက ကြောင့်ကြစိုက်တယ်။ နံပါတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ စီစဉ်ထားတော့ စာအုပ်တွေ ရှာလို့ရှိယင်လွယ်တယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်တွေယူကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြန်ထားတဲ့အခါမှာ ဟိုထားလိုက်၊ ဒီထားလိုက်ဆိုတော့ သူ့နေ

ရာနဲ့သူမဟုတ်တော့ဘူး။ စာအုပ်တွေရှာရတာ ခဲယဉ်းတယ်။ နေရာမကျဘူး။ အဲဒါကြောင့် အခုဒီမှာ အမြဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စစ်ဆေးပြီး အစီအစဉ် ပြန်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပေါ့လေ။ အဲဒါ ဒီက ညွှန်ကြားပါတယ်။

အားတဲ့အချိန်မှာ နေ့တိုင်း နေ့ ၁-နာရီကနေပြီးတော့ ၄-နာရီအထိ လောက်တော့ အားမှာပါပဲ။ ဟိုမှာစာအုပ် အစီအစဉ်တွေ ရေးထားတဲ့ စာရင်းစာအုပ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်လေးကို ဒီကပေးထားပါမယ်။ အဲဒီ တော့ ဘုန်းကြီးဆီ လာလာနေတဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ၃ ပါး ရှိပါတယ်။ ဦးဝိစာရိန္ဒရယ်၊ ဦးသူရိယရယ်၊ ဦးသောဘနရယ်။ အဲဒီ ၃ ပါးက အရင်း ခံဖြစ်နေတယ်။ ဒီပြင်လဲ အခွင့်သာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာကြဖို့ပေါ့။ အခွင့် သာလို့ အဲဒီလိုလာနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လာပြီးတော့ အဲဒီစာအုပ်တွေကို အစီအစဉ် လုပ်ဖို့၊ ဦးပညောဘာသတို့၊ ဦးနိပုဏ္ဏတို့၊ ဦးကစ္စာယနတို့လဲ ရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဦးအဂ္ဂဉာဏတို့၊ အဲ-သူလဲ စွမ်းနိုင်ပါတယ်။ သူလဲ ရှေး ယောဂီဟောင်းပဲ။ ဟိုဟိုဒီဒီသွားလို့ရှိယင် သူ့ကို-ခေါ်ပြုသွားနေတာပဲ။ သူလဲ ဒီမှာလာဆောင်ရွက်ဖို့ပေါ့။ ဒီပြင်အထူးတော့ ဟောစရာမရှိလှပါဘူး။ အားထုတ်နေကျတရားကို အချိန်ရသလောက် ရှုမှတ်ကြဖို့၊ အားထုတ်ခွင့် ရတဲ့အခါကာလမှာ ကြိုးစားအားထုတ်ကြမှ တော်မှာ။ ဝိပဿနာတရားကို အားမထုတ်ပဲနဲ့တော့ ကုသိုလ်ထူးတွေမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကုသိုလ်ထူး ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာတရားကို အချိန်ရသမျှ ကြိုးစား အားထုတ်ကြဖို့လို ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံ ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဩဝါဒတော်များ

(၁) မနာလိုကင်း ဝန်တိုရှင်း
လက်ငင်း ချမ်းသာ ကြရမည်။

(၂) အကုသိုလ်များ ရှောင်ရှားပယ်လေ၊
ကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပွားစုံစေ၊
မိမိစိတ်ဓာတ် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစေ၊
ဤသုံးပါး ဘုရားဆုံးမပေ။

(၃) အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့် ဉာဏ်အဆင့် အသင့်ရောက်ပါစေ၊
ထိုဉာဏ်ဖြင့်လဲ မတော်ပဲ ဆင်းရဲငြိမ်းပါစေ၊
ဖြစ်ပေါ်လာငြား စိတ်ကြမ်းများ ပယ်ရှားနိုင်ပါစေ။

(၄) ရာဂ ဒေါသ၊ မောဟတဖြာ၊
ဖြစ်၊ အို၊ သေရေး၊ ပူဆွေး ငိုကာ၊
ကိုယ်၊ စိတ်၊ ဒုက္ခ၊ ပူရပြင်းစွာ၊
မြင်၊ ကြား သိတိုင်း မဆိုင်းမှတ်ပါ၊
ရုပ်နာမ်မမြဲ၊ ဆင်းရဲချည်းသာ၊
ငါ့ကောင်လဲပျောက် မျက်မှောက်မြင်ကာ၊
ဆယ့်တသီး ဤမီးငြိမ်းစေရာ။

-၁၆၂၆-